

SUBJECTIVE AND RELATIONAL EXPERIENCES OF YOUNG ADULTS
WITH STUTTERING

A THESIS SUBMITTED TO
THE GRADUATE SCHOOL OF SOCIAL SCIENCES
OF
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY

BY

İREM CEYLAN ULUĞ

IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE
IN
THE DEPARTMENT OF PSYCHOLOGY

FEBRUARY 2022

Approval of the thesis:

**SUBJECTIVE AND RELATIONAL EXPERIENCES OF YOUNG ADULTS
WITH STUTTERING**

submitted by **İREM CEYLAN ULUĞ** in partial fulfilment of the requirements for
the degree of **Master of Science in Psychology, the Graduate School of Social
Sciences of Middle East Technical University** by,

Prof. Dr. Yaşar KONDAKÇI
Dean
Graduate School of Social Sciences

Prof. Dr. Sibel KAZAK-BERUMENT
Head of Department
Department of Psychology

Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ
Supervisor
Department of Psychology

Assist. Prof. Dr. Ayşen MARAŞ
Co-Supervisor
Muğla Sıtkı Koçman University ()
Department of Psychology

Examining Committee Members:

Assoc. Prof. Dr. Bahar ÖZ (Head of the Examining Committee)
Middle East Technical University
Department of Psychology

Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ (Supervisor)
Middle East Technical University
Department of Psychology

Assist. Prof. Dr. Sinem Baltacı
Yalova University
Department of Psychology

I hereby declare that all information in this document has been obtained and presented in accordance with academic rules and ethical conduct. I also declare that, as required by these rules and conduct, I have fully cited and referenced all material and results that are not original to this work.

Name, Last Name: İrem Ceylan ULUĞ

Signature:

ABSTRACT

SUBJECTIVE AND RELATIONAL EXPERIENCES OF YOUNG ADULTS WITH STUTTERING

ULUĞ, İrem Ceylan

M.S., The Department of Psychology

Supervisor: Prof. Dr. Faruk Gençöz

Co-supervisor: Dr. Ayşen MARAŞ

February 2022, 118 pages

The aim of the current research is to examine the subjective and relational experiences of young adults who stutter. Particularly, the purpose of the research is to understand how young adults with stuttering make sense of their experiences and the impact of stuttering on their lives. Qualitative research method was applied in parallel to the aim of the study. Semi-structured interviews were conducted with seven individuals who stutter, three of whom were female and four were male. Interpretative Phenomenological Analysis method was applied to explore emerging themes. In the research, five superordinate themes have emerged, which are (1) perception of stuttering, (2) tense relationship with authority figures, (3) avoidance due to imagined humiliation, (4) functions of stuttering, (5) early relational experiences. The results were discussed with the framework of Lacanian Psychoanalytic theory.

Keywords: Stuttering, Stammering, Interpretative Phenomenological Analysis, Lacanian Psychoanalysis

ÖZ

KEKEMELİĞİ OLAN GENÇ YETİŞKİNLERİN ÖZNEL VE İLİŞKİSEL DENEYİMLERİ

ULUĞ, İrem Ceylan

Yüksek Lisans, Psikoloji Bölümü

Tez Yöneticisi: Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ

Ortak Tez Yöneticisi: Dr. Ayşen MARAŞ

Şubat 2022, 118 sayfa

Bu araştırmanın amacı, kekemeliği olan genç yetişkinlerin öznel ve ilişkisel deneyimlerini incelemektir. Bilhassa, araştırmanın amacı, kekemeliği olan genç yetişkinlerin deneyimlerini nasıl anlamlandırdıklarını ve kekemeliğin hayatlarına etkisini anlamaktır. Nitel araştırma yöntemi, çalışmanın amacına paralel olarak uygulanmıştır. Üçü kadın, dördü erkek olmak üzere kekemeliği olan yedi kişi ile yarı yapılandırılmış görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Ortaya çıkan temaları keşfetmek için Yorumlayıcı Fenomenolojik Analiz yöntemi uygulanmıştır. Araştırmada, (1) kekemelik algısı, (2) otorite figürleriyle gergin ilişki, (3) hayali aşağılanmadan kaynaklanan kaçınma (4) kekemeliğin işlevleri, (5) erken dönem ilişkisel deneyimler olmak üzere beş üst tema ortaya çıkmıştır. Sonuçlar Lacanyen Psikanalitik kuram çerçevesinde tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kekemelik, Yorumlayıcı Fenomenolojik Analiz, Lacanyen Psikanaliz

To My Father

ACKNOWLEDGMENTS

I would like to begin with expressing my appreciation to my supervisor Prof. Dr. Faruk GENÇÖZ, for his support and guidance while writing this thesis. Also, I appreciate him for improving me with his excellent analytical point of view and wisdom that always inspires me.

I would like to thank my co-advisor Dr. Ayşen MARAŞ for sharing her knowledge with me and for giving me brilliant ideas for my thesis. Also, I would like to thank her for supporting me during this process.

I am so grateful to my thesis committee members, Doç. Dr. Bahar ÖZ and Assist Prof Dr. Sinem BALTACI for their precious feedbacks and kindness.

Also, I would like to express my gratitude to Prof. Dr. Tülin GENÇÖZ for teaching me to look at things analytically. Her contributions and point of view helped me improve my perspective to write my thesis and my path to becoming a clinical psychologist.

I also want to express my feelings for my peers. I want to especially thank Büşra TOPCUOĞLU for supporting me both during writing my thesis and throughout the training process and for being by my side all the time. Her friendship had been a very crucial place in my psychology training both my undergraduate and graduate years. She was always with me whenever I feel desperate. I would like to thank Gülseren SAĞBAŞ for the support and friendship she gave me during the period of writing the thesis and my training in psychology. She believed in me even when I didn't believe in myself and always heartened me to write my thesis. Also, I am grateful for the valuable friendship that Duygu SÖKMEN has provided me. She always encouraged me and listened to me with her heart. To be honest, it would have been much more difficult for me to write this thesis without my peers' support.

I would like to thank Fikret TAMER for the incredible luck he brought to my life. Whenever I lost faith in myself, he was the one who stood by me and kept me enthusiastic about myself. It was very precious to me to feel his emotional support during the difficult times I went through. Also, I would like to thank my close friends, Cansu DEMİR ÇELEBİ, Serra BALCI, Pınar VATANSEVER, Adar Cem LAĞAP, Hüseyin SİĞIRCI and Gamze DİNÇ, who always showed me their faith with their emotional support. I would especially thank my close friend, Bawer Merih MERMERTAŞ. He introduced me to psychoanalysis that later became a considerable part of my life. He always listened to me patiently with his intellectual point of view whenever a question arose in my mind and enriched my perspective both in my thesis process and on my way to become a clinical psychologist. Lastly, I am so grateful to my roommates, Şeyma ERTÜRK and Ekin YILMAZ, for their lovely friendship and for creating a peaceful environment while writing my thesis.

I am grateful to my entire family for the support they have given me during my education process. A very special thank goes to my sister, Çağla İren ULUĞ for the lovely care and positive energy she offered during the process of writing my thesis.

Last but not least, I am absolutely thankful to the individuals who participate in my research for their profound sharing.

TABLE OF CONTENTS

PLAGIARISM	iii
ABSTRACT.....	iv
ÖZ	v
DEDICATION	vi
ACKNOWLEDGMENTS.....	vii
TABLE OF CONTENTS.....	ix
LIST OF TABLES	xi
CHAPTERS	
INTRODUCTION.....	1
1.1. Conceptualization and Background	1
1.2. Qualitative Studies on Stuttering	2
1.3. Psychoanalytical Literature on Stuttering	4
1.4. Lacanian Approach	6
1.4.1. Imaginary	6
1.4.2. Symbolic	8
1.4.3. Real	9
1.4.4. Other.....	10
1.5. Research Statement and Research Questions.....	12
METHODOLOGY.....	13
2.1. Qualitative Research Approach.....	13
2.2. Interpretative Phenomenological Analysis	14
2.3. Reasons for Choosing Qualitative Research for Studying Experience of Stuttering	15

2.4. Participant and Sampling Method	15
2.5. Procedure.....	17
2.6. Data Analysis	17
2.7. Trustworthiness of the Study.....	18
RESULTS.....	20
3.1 Perception of Stuttering.....	21
3.1.1 Feeling of Inadequacy	21
3.1.2. Living with an Obstacle	25
3.1.3. Stuttering as a Source of Shame.....	29
3.1.4. Denial of stuttering.....	30
3.1.5. “Stuttering is like a parasite”	31
3.2. Tense Relationship with Authority Figures	34
3.3.1. Increased Stuttering in the Presence of Authority Figures.....	34
3.2.2. Anxiety and Excitement Related to Inferiority Feelings.....	36
3.2.3. Fear of Making Mistake	38
3.3. Avoidance Due to Imagined Humiliation	40
3.3.1. Withdrawal from Social Interactions	40
3.3.2. Difficulty in Educational Participation	45
3.3.3. Reluctance to Have Eye Contact with the Others	49
3.4. Functions of Stuttering	51
3.4.1. Primary Part of Identity: “Stuttering is my clothe, I feel naked without it”	51
3.4.2. Promoting Desirable Characteristic Features.....	55
3.4.3. Making Sense of Failure through Stuttering	57
3.5. Early Relational Experiences	58
3.5.1. Contentious Relationship with the Mother.....	58
3.5.2. Passive Role of the Father.....	63

3.5.3. Family's Attributions to Stuttering	66
DISCUSSION	69
4.1 Perception of Stuttering.....	69
4.2 Tense Relationship with Authority Figures	71
4.3. Avoidance due to Imagined Humiliation	73
4.4. Functions of Stuttering.....	75
4.5. Early Relational Experiences	77
IMPLICATIONS, LIMITATIONS, AND FURTHER RESEARCH	80
CONCLUSION	82
REFERENCES.....	84
APPENDICES	
A. APPROVAL OF THE METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE... 94	
B. INFORMED CONSENT FORM	95
C. INFORMATIVE FORM	96
D. SEMI-STRUCTURED INTERVIEW QUESTIONS	97
E. TURKISH SUMMARY/TÜRKÇE ÖZET	98
F. THESIS PERMISSION FORM / TEZ İZİN FORMU	118

LIST OF TABLES

Table 1. Information About the Participants	16
Table 2. Emerging Themes of the Current Study.....	20

CHAPTER I

INTRODUCTION

1.1. Conceptualization and Background

Stuttering is a disruption in the normal fluency in addition to the mannerism of speech in which speech does not pursue normal rhythm. (Lavid, 2003; Raming & Pollard, 2011). Since fluency in speech is socially accepted, stuttering is called "dysfluency" of speech (Lavid, 2003). That is, stuttering is a dysfluency in a speech where the individual is unable to say what s/he intended due to repetitive, involuntary prolongation, cassation of the sound, blocking that interferes with normal fluency of speech (WHO, 1977 & 2015). In developmental stuttering, three considerable dysfluencies arise depending on the words: sound and syllable repetitions, sound prolongations and broken words, audible silent blocking (Lavid, 2003). According to many studies, stuttering appears in early childhood, which means it appears before the age of 6 (Belgin & Güven, 1985; Reilly et al., 2013). In Turkey, study conducted in the Department of Child Psychiatry, Ankara University found that 4.38% of 452 children have stuttering (Öztürk, 2004). Although there are cases where stuttering is not permanent after childhood, studies have shown that 80% of stuttering that starts in early childhood continues into adulthood (Kocadere & İnceer, 1999). Research conducted in the United States showed that 6% of children have speech fluency disorders. Even though they took treatment, 17% of them stutter in adolescence and adulthood (Stuttering Foundation of America, 2014).

Stuttering is not a well-explained notion for many years even though it occurs in nearly every culture and ethnic group (Andrews, 1983; Guitar, 2013). Nevertheless, there are many theories about the etiology of stuttering. Although it has been suggested that genetic, developmental (social-emotional, physical, cognitive, language-speech), sex and environmental influences are effective in the etiology of stuttering, there is no consensus on its causes (Andrews, 1983 & Prasse, 2008).

Many authorities think that stuttering in children may be inherited. According to this idea, which supports the genetic basis of stuttering, children with stuttering have more relatives who have experienced or currently experience stuttering problems than their peers with normal fluency (Ambrose, Yairi & Cox, 1997; Shipley & McAfee, 2004). In addition, research demonstrates that males stutter more than four times compared to females (Andrews, 1983, Karataş, 2018). Also, in early childhood, boys show twice as many stuttering symptoms as girls, with the difference being five times greater in adulthood (Yairi, Ambrose & Cox, 1996). Besides, even though some theories suggest that atypical anatomy between the prefrontal and occipital lobe is more common in individuals who stutter, it does not adequately explain the etiology of stuttering (Foundas & Coray, 2003). On the other hand, Dumanoğlu indicated that stuttering is not only a speech disorder but also a phenomenon that significantly affects emotions and is affected by them (as cited in Akçay & Küçük 2006). Research shows that stuttering has a strong relationship with emotional, behavioral, and cognitive reactions such as anxiety and embarrassment. Accordingly, this experience negatively affects individuals' quality of life (Yaruss & Quesal, 2006; Prasse & Kikano, 2008; Gunn, 2014).

1.2. Qualitative Studies on Stuttering

Corcoran and Stewart (1998) claimed that narratives of people with stuttering give considerable insights regarding personal meanings they give to it and the effect of stuttering on their life. At this stage, qualitative studies on stuttering will be examined.

Corcoran and Stewart (1998) conducted a qualitative study to understand the experiences of people who stutter (PWS). They found the central theme of suffering based on four emerging sub-themes: shame, avoidance, fear, and helplessness. Research about the views of people who stutter on the effects of stuttering and therapy demonstrated that PWS experience the negative effect of stuttering in academic life such as school compared to their social life. Also, even though they stated that therapy is effective, they did not give specific information (Hayhow, Cray & Enderby, 2002). Another research conducted by Klompas and Ross (2004) investigated the life experiences of people who stutter and the perceived impact of stuttering on quality of life. The results showed that stuttering has a negative impact on their educational life and work performance even though it does not have an adverse impact on their relationship with friends or family. In addition, they found that stuttering affects their self-image and self-esteem by evoking strong negative emotions. Research investigating everyday life experiences of stuttering via qualitative analysis is taken shape on four main themes: the burden of stuttering, living with constraints, living with difference, and negotiating life. In detail, findings indicated stuttering is related to perceived prejudice, discrimination, and feeling of alienation (Columbus, 1992).

Another study focused on the impacts of stuttering on the work-life of adults who stutter. According to results, stuttering restricts communication and occupational progression. Moreover, findings showed that there are issues on self-stigma in the workplace based on participants' statements about feelings of self-doubt (Bricker-Katz, Lincoln & Cumming, 2013). Erickson and Block (2013) conducted a qualitative study to investigate the social and communicative impact of stuttering on adolescents and their families. They found that adolescents who stutter have high communication apprehension, and they are bullied more than their peers who speak fluently. Also, findings displayed participants tend to hide their stuttering. According to results, adolescents who stutter experience a high level of emotional strain and difficulty overcoming frustration from childhood and family conflicts.

Another study conducted in Turkey explored the effect of stuttering on individuals' lives. It is revealed that stuttering is perceived as an obstacle by participants, and it creates anxiety while they are interacting with people. They stated that they faced many problems such as not being listened to and being excluded in their family, social relations, and education life due to their stuttering. In contrast, participants mentioned that stuttering gives them a privilege that sets them apart from other people. Also, in the study, it was revealed that people who stutter search for any kind of treatment, including religious rituals to get over their stuttering (Akçay & Küçük, 2020).

Literature review on qualitative studies presented the results above, which accumulates regarding shame, discrimination, anxiety and adverse effects on their academic life and work-life rather than on the family and social relations. In the next session, psychoanalytical literature will be explored.

1.3. Psychoanalytical Literature on Stuttering

Freud (1895), in *Studies on Hysteria*, mentioned the analysis of his patient, Frau Emmy, who began to stutter after she got ill. Accordingly, Freud talked about three possible causes of stuttering. Firstly, he claimed that stuttering might originate from the conversion of psychological excitation into motor activity. Secondly, he emphasized antithetical ideas which mean conflict between two emotions-ideas or repressed memory of them, as the cause of stuttering. Thirdly, he stated that stuttering might be rooted in repressed memory of trauma (as cited in Spurr, 2011).

Afterward, Freud talked about stuttering that occurs with embarrassment and is seen from time to time in his work called *The Psychopathology of Everyday Life* and separated it from a slip of the tongue. He stated that this speech disorder reflects an internal conflict (Freud, 1910). In addition, in his letter to Ferenczi, he expressed that stuttering emerged with a displacement from anal functions to the speech tool (Freud, 1915). He said, in this letter, that “stutterers have projected shitting into

speaking” (as cited in Falzader, 1996). In other words, stuttering is uncertainty about if the subject retains feces or expels them, which means releasing or not releasing the words (as cited in Kahr, 1999).

Fenichel associated stuttering with sexualized defecation and argued that anal-sadistic desires are the basis of the stuttering symptom, which stems from unresolved narcissistic aggression. The removal or retention of words means the removal or retention of feces. In this context, the retention of words, like feces, represents an assurance against loss or an auto-erotic pleasure. Moreover, he claimed that not speaking represents castration anxiety. Accordingly, in myths, dreams, and neurotic fantasies, a cut tongue is frequently encountered as a symbol of castration. In this context, the tongue is considered a phallic symbol (as cited in Enbiyaoğlu, 1976).

Glauber offered many ideas about stuttering. He claimed that stuttering occurs to hide anxiety but fails. Speaking is the most significant sign of ego development. Stuttering represents oral fixation that occurs in the speech tool due to both structural and traumatic factors. Since intense energy accumulates in the oral stage, conflicts in the other developmental stages tend to be collected there. In that manner, stuttering occurs when this fixation tries to become conscious, leading to conflict between the superego and ego. Also, he mentioned some family patterns of people who stutter. He defended that stutterer’s mother has not been separated from her mother, which results in the desire of maintaining this kind of relationship with her husband but failed. She, in the end, projects this desire to her child mostly to the boys. Moreover, he expressed that these mothers tend to see their children as their extensions. (Glauber, 1953, Enbiyaoğlu, 1976). In addition, Glauber claimed that people who stutter identify themselves with the phallus of their mother. Also, he emphasized that stutterers are similar to the groups of hysteria as Freud mentioned, and they have phobia since people who stutter have the fear of uttering a sound (Glauber, 1958).

Remarkably, he claimed that people who stutter have a mother who competes with them. Also, these mothers choose passive men as their husbands, which paved the

way for sado-masochistic marriage. The figure of the father is dependent and passive who cannot operate the role of the father for the child (Glauber, 1953).

According to psychoanalytical research, people who stutter have a mother who overly controls the child, which results in the child's overdependence on the mother. In addition, it was found that %55 of participants who stutter have castration anxiety (Enbiyaoğlu, 1976). Also, research demonstrated that stuttering is closely associated with obsessional neurosis (Krugman, 1946). One another research associated stuttering with phobia. According to this research that examines neurotic development of people who stutter, obsessive-phobia is one of the clinical variants in adults with stuttering (Asatiani, Matveeva & Sokolova, 1985).

1.4. Lacanian Approach

Best of my knowledge, there is no study that investigates profoundly the experiences of people who stutter from Lacanian perspective. Since this thesis will explore the experiences of people who stutter in the light of Lacanian Psychoanalysis, it is valuable to mention some Lacanian concepts which may be related to stuttering.

In order to understand stuttering and its mechanism deeply, it will be helpful to explore Lacanian concepts concerning the formation of the subject. In this thesis, the topic of stuttering will be examined based on the three registers, thus, in turn, Other, which have a substantial role in the subject's formation and origins of symptoms (Homer, 2004).

1.4.1. Imaginary

Imaginary is one of the three registers introduced by Lacan. It is essential in that it includes the formation of the ego depending on the mirror stage. Identification with the specular image that constitutes the ego and alienation makes the imaginary order significant for the subject's formation (Evans, 2006).

The mirror stage corresponds to the period between 6–18 months after the birth of the child, which is similar to the stage of primary narcissism according to Freud. In this stage, the child begins to recognize his own image in the mirror and feels a kind of pleasure. Although the infant initially falls into a conflict between his own image and reality, he eventually realizes that this image is his own image, that is, a reflection (Homer, 2004). The infant cannot coordinate its body even though it has developed visual system that makes them recognize its body as a whole (Lacan, 1949). However, since coordination is not improved yet, the conflict appears between body image and uncoordinated body, leading the child to experience a fragmented body. (Mcsherry, 2012). This conflict results in the rivalry between the infant and its image which induced aggressivity between the infant and its image. That is why the subject identifies with her/his image to solve the aggressive tension (Evans, 2006). Also, affirming message for her/his image in the mirror as ideal comes from the m(Other), which leads to the constitution of the ego (Evans, 2006)

Identification with the image leads the subject to alienate from her being at the mirror stage thus, in turn, resulting in the constitution of the ego (Soler, 1996). Lacan (1948) symbolizes the process of alienation by giving reference to the Rimbaud words: 'I is an 'other'. Therefore, the other reflected in the mirror creates an illusion that the subject identifies with through alienation. In other words, alienation occurs based on the fact that ego originates from the misunderstanding (Evans, 2006).

Another importance of imaginary order is that it includes the narcissistic dual relationship between the ego and the specular image that is the image on the mirror. Narcissism is the investment of the libido to the ego (Freud, 1914) in which aggressivity and eroticism coexist together. Lacan claims that narcissism originates from an erotical attraction to the specular image by the subject. In contrast, it also includes aggressivity since the contrast between the wholeness of the specular image and the uncoordinated real body of the infant leads to threat for disintegration for the subject (Lacan, 1956b; Evans, 2006).

Lacan emphasizes the relationship between the subject and its image. The body image is rooted in imaginary order since imaginary order put considerable hypnotic power over the subject based on the specular image. Accordingly, imaginary is the order of image, imagination, and deception (Evans, 2006).

1.4.2. Symbolic

Lacan mentions the symbolic order as the most significant one for psychoanalysis. He states that gift and its exchange have fundamental importance for the symbolic order (Lacan, 1956-57). Communication is the most basic way of exchange through symbols of language, thus, in turn, symbolization constitutes culture. Therefore, symbolic substantially has a linguistic dimension (Evans, 2006). Even though language has real and imaginary dimensions, it also has a symbolic dimension. The crucial part is that language regulates imaginary identifications through signifiers (Mcsherry, 2012). Language determines the constitution of the subject which is defined as ‘that which one signifier represents for another signifier’ (Fink, 1997). Symbolic is the place of language, unconscious and the Other (Bowie, 1997). Lacan claims that the unconscious is the discourse of the Other. In this sense, the Other is what makes language and symbolic (Homer, 2004). Accordingly, Lacan states on the Seminar on “The Purloined Letter” as follows:

If what Freud discovers, and rediscovers . . . has a meaning, it is that the signifier’s displacement determines subjects’ acts, destiny, refusals, blindnesses, success and fate, regardless of their innate gifts and instruction, and irregardless of their character or sex; and that everything pertaining to the psychological pre-given follows willy-nilly the signifier’s train, like weapons and baggage (Lacan 1956, p. 21).

Lacan expressed that symbolic function is related to the Name-of-the-Father, which constitutes the Law. Law is closely related to the Name-of-the-Father that initially prohibited incest based on the Oedipus complex (Evans, 2006). Accordingly, there is a strong relationship between desire and Law. Law regulates the desire of the subject which, in turn, desire of the Other (Fink, 1997).

Lack constitutes the desire since the subject is liable to the Law which is the other name of the symbolic Other. That is, desire comes from the Other (Evans, 2006). Additionally, language generates the Law that child has to obey its rules since she/he is able to transfer her/his needs or demands just through language. Explicitly, language castrates the subject through generating an existence of lack in his/her demands which makes the formation of desire (Özcan, 2020).

Lacan relates the desire with castration complex which is the symbolic lack of imaginary object (Evans, 2006). In this sense, Lacan defines castration as one of three types of lack and emphasizes that castration creates desire (Lacan, 1956-1957). In addition, castration guarantees both a lack of jouissance which combines pain and pleasure through symptom and a requirement of desire since it symbolizes lack (Evans, 2006).

In addition, the symbolic has a relationship with the body. Even though the body, biologically belongs to the Real register, Lacan mentions that symbolic order is what determines the body which is signified. Also, the body is the surface written by the Other, who provides the name and determination of the child's body. Therefore, the function of the desire of the Other leads to the development of the body (Borossa, Bronstein & Pajaczkowska, 2018).

1.4.3. Real

The last order Lacan identifies is real order, the opposite of imaginary order and beyond the symbolic order (Evans, 2006). In this regard, Real cannot be symbolized through language (Fink, 1995).

The Real does not include absence or lack, unlike symbolic order which depends on presence or absence through signifier (Lacan, 1954-55). The Real is the one which is impossible and cannot be described (Bowie, 1993). Accordingly, the Real is the representation of what is excluded from reality which symbolic and imaginary order forms (Leader & Groves, 1995).

The other remarkable point is the relationship between Real register and anxiety. The real is the object of anxiety. Even though this object cannot be symbolized through words, it shows itself through traumas. This object is the object cause of desire where there is anxiety when approached (Evans, 2006). Therefore, engaging in representations of object petit a does not provide a pleasant experience. It becomes the pain in pleasure which is called *jouissance*. In this regard, *jouissance* is the thing that gives satisfaction but creates pain through symptoms (Borossa, Bronstein & Pajaczkowska, 2018).

1.4.4. Other

Lacan distinguishes between the little other and the big Other. The little other is the reflection of the ego which is beyond to big Other. Similarly, the little other represents the specular image that belongs to the imaginary order as mentioned above (Evans, 2006). In contrast, big Other stands for language and Law, which makes it register to the symbolic order. In other words, symbolic is the Other which the subject never comprehends (Rosen-Carole, 2012).

The importance of the Big Other in the subject's relationship with the language is that the language the subject is in is the language of the Big Other (Gençöz & Uçar, 2019). Other should be conceived as the place where speech is generated (Lacan, 1955-56). According to Lacan, discourse is determined by the Other. The baby takes place in the language and phantasm of its parents even before she/he was born, which supports the idea that the baby is born into a discourse where her/his parents speak. In this regard, the m(O)ther is the first Other since she is the one who

comprehends the baby's cry and confirms this cry with a particular message (Evans, 2006). This is because the subject must enter the language in order to exist in this system in which she/he was born (Gençöz & Uçar, 2019).

The Other has an important place in terms of both formation and structure of the subject. Other is the language and culture we are born into, thus, in turn, providing castration (Zupancic, 2018). The representations and projections of Other exemplify as parents, teachers, and authority figures or ideology (Gençöz & Uçar, 2019).

Lacan conceptualizes the symptom as a message addressed to the Other. In this sense, the symptom is symbolic formation. In addition, Lacan later expressed that symptom represents the place of jouissance that subject get into it (Borosso, Bronstein & Pajaczkowska, 2018). Accordingly, stuttering as a symptom may be emerged depending on the relationship with the Other and lead to the existence of jouissance since qualitative studies demonstrated that stuttering is experienced in educational settings and work-life relationships that are representations of the Other as mentioned above. Therefore, since the Other has the role of castration (Fink, 1997), stuttering in the place of the Other may be examined from this point of view.

In the light of psychoanalytic literature mentioned, stuttering is discussed as a phobia symptom. Therefore, examining Lacan's view on phobia may provide a different insight. Lacan states that the subject's relationship with the Other determines the subject's clinical structure which are neurosis, psychosis, and perversion. Nevertheless, Lacan leaves in suspense whether phobia is a structure or symptom even though it is mostly accepted as a clinical structure under neurosis. (Evans, 2006). He claims that phobia object is the object which supports paternal function, namely symbolic function. In other words, phobia objects substitute for symbolic function (Fink, 1999).

1.5. Research Statement and Research Questions

The primary motivation in this research is to investigate the experiences of people who stutter and what meaning they attach to its impacts. For this purpose, I tried to understand how the individuals who stutter position themselves in relation to the Other. Accordingly, I also attempted to understand how they make sense of their relationship with the Other, which may provide considerable information about the nature of stuttering.

CHAPTER 2

METHODOLOGY

2.1. Qualitative Research Approach

Qualitative research, as the basic definition, is a research method in which words are used as data rather than numbers (Braun & Clarke, 2013). It considers how individuals experience things that happened in their lives and what meanings they derive from those experiences (Austin & Sutton, 2014). In much psychology research, quantitative methods which consider numbers as data are used (Smith, Jarman & Osborn, 1999).

There are some substantial differences between qualitative research and quantitative research. First, while quantitative research aims to create data by using standardized questionnaires or experiments to decrease the diversity of participants' responses to an average response, qualitative research seeks participants' subjective experiences and perceptions for research and interpret local meanings of participants (Tolich & Davidson, 1999). Secondly, quantitative research values objectivity and detachment for generalizing the findings to a wider population whereas qualitative research takes account of subjectivity which refers to the idea that researchers' experiences and identities affect their understanding and interpretation (Kvale, 1996). Therefore, possible biases of the researcher aimed to clarify in reflexivity part to support the reliability of the study (Braun & Clarke, 2013)

2.2. Interpretative Phenomenological Analysis

Interpretative Phenomenological Analysis (IPA) utilizes three essential principles, which are phenomenology, hermeneutics, and idiography (Smith & Pietkiewicz, 2014).

IPA originates from Husserl's concept of phenomenology that comprises an in-depth examination of human experiences (Smith & Pietkiewicz, 2014). Psychologists give significant value to this feature of phenomenological philosophy since it provides a valuable source of information regarding how to explore and apprehend individuals' unique experiences (Smith, Flowers & Larkin, 2009).

IPA is a qualitative research method that aims to examine individuals' experiences and views of the topic in-depth parallel to the research goal. Since IPA has a phenomenological approach, it considers an individual's personal experience and perception of things rather than attempting to create objectivity regarding things and statements (Smith, Jarman & Osborn, 1999).

IPA takes shape as a dynamic process emphasizing the active role of the researcher in the research. That is, understanding and interpreting participants' experiences completely cannot be separated from the researcher's conceptions where interview and data analysis are carried out (Smith, Jarman & Osborn, 1999). This is the requirement of the process to make sense of the participant's world interpretively. The ideas originate from the concept of hermeneutics constituting two-stage of interpretation. These are participants' efforts to make sense of their experiences and the researcher's effort to make sense of participants' individualistic experiences (Smith & Osborn, 2007).

IPA considers another principle that is idiography. It relies on the analysis of the single cases by exploring participants' experiences uniquely and deeply. Before claiming any general statements, the researcher should focus on every single case and the emerging themes from them. In other words, particularity should be over universality (Smith, Harré, & Van Langenhove, 1995). Based on this, in IPA, the researcher examines the first case, which is carried out semi-structured or unstructured interviews, and moves the second one so on (Smith & Pietkiewicz, 2014).

2.3. Reasons for Choosing Qualitative Research for Studying Experience of Stuttering

IPA is grounded on the fact that individuals are cognitive, linguistic, and affective beings resulting in the assumption that individuals' words and how they express themselves are related to their emotional state and thinking process (Smith & Osborn, 2007). A qualitative study states that there is more than one reality depending on different individuals' experiences rather than one objective reality. Therefore, qualitative research sees such objectivity as impossible and gives attention to the in-depth understanding of every single case (Kisely & Kendal, 2011).

Since the current study aims to understand stuttering experiences profoundly and focuses on the individual's personal view on the relevant topic, IPA is the most suitable method for the research. In other words, the research aims how individuals with stuttering experience the impact of stuttering in their lives and how they make sense of it by using IPA as a method.

2.4. Participant and Sampling Method

For the IPA guidelines, the sample size should be kept small to analyze data deeply (Smith & Osborne, 2003). Hence, in this research, the sample size was small,

including seven participants. Purposive sampling method was used based on IPA guidelines in the current study (Smith & Osborne, 2007).

The primary inclusion criterion was that the participants have to experience stuttering currently. Since this research aims to study young adults with stuttering, the second criterion was that participants' age should change between 18 and 35 in order to provide homogeneity. The reason why this age range was chosen is that stuttering in young adults specifically is less researched (Fry et al., 2009). The research was announced on social media. Seven participants whose ages changed between 20-27. were volunteered to be a part of the study. While four of the participants were male, three were female to provide homogeneity in terms of sex. The information about the participants' demographics is presented in Table 1.

Table 1. Information About Participants

Participant Number	Nicknames	Age	Gender
P1	Çınar	20	M
P2	Kemal	21	M
P3	Deniz	24	M
P4	Sibel	20	F
P5	Nilüfer	25	F
P6	Selim	27	M
P7	Bahar	26	F

2.5. Procedure

For this research, ethical approval was taken from Middle East Technical University Human Research Ethics Committee (see APPENDIX A) Before the interview for the research, informed consent form was administered to the participants to provide certain information about the confidentiality and procedure of the research (see APPENDIX B).

In the current research, semi-structured interviews are conducted. Participants were interviewed via online meetings because of the effect of the COVID-19 pandemic situation. The interview questions included open-ended questions (see APPENDIX D) which aim to obtain participants' personal experiences regarding stuttering. Along with the interviews, some additional questions emerged based on the participants' answers. The interviews lasted approximately 90 minutes. After the interview was conducted, Information Form was given to the participants (see APPENDIX C). In addition, participants' names were changed to protect their confidentiality, and they were given the name anonymously.

2.6. Data Analysis

In the current research, all interviews with the participants were audio-recorded. After each interview was completed, they were transcribed. Based on the IPA guidelines which offer to examine and analyze each interview in detail separately, data analysis has been done for each case sequentially. For each case, a detailed reading was done. In this sense, for each case, in the left margin, regarding every sentence, what occurred in my mind and what meanings and emotions it could relate to was noted. Each transcription has been read repeatedly to provide an in-depth examination without skipping possible valuable details. In this context, they were reconsidered with each reading. Later, in the right margin, emerging themes were

written down depending on the careful reading and notes of each sentence. This procedure is applied for each case, which in turn, emerging themes clustered up to each other in terms of relevancy which leads to subthemes and superordinate themes being constituted. During this process, the researcher has been in contact with her supervisors and peers to debate and revise superordinate and subordinate themes.

2.7. Trustworthiness of the Study

There are two critical issues to comprehend in qualitative research in terms of its culture. The first one is subjectivity in the study; the second is reflexivity given significant value on qualitative research (Braun & Clark, 2013). Research is evaluated as a subjective process since researchers are under the influence of their histories, assumptions, and values. Therefore, in qualitative research, this situation should be considered regarding the researcher's possible effects on the research topic and the ways the researcher analyses the data (Silverstein, Levant & Auerbach, 2014). In this sense, qualitative research use subjectivity as a research tool. In this way, subjective turns out to be reflexive which is a significant point in qualitative research (Braun & Clark, 2013). *Reflexivity* is a process that reflects the researcher's role in the study and accordingly knowledge is produced critically (Smith, Flowers & Larkin, 2009). In a similar point of view, reflexivity, through our lives, allows the researcher to make sense of how his/her perception and interest participate in the study. (Fischer, 2009). That is, reflexivity ensures self-awareness respecting how and in what ways the researcher develops the point of view. Accordingly, during data analysis, regular meetings were carried out with supervisors and peer groups to discuss data regarding each transcript and emerging themes.

By this information, my motivation to study stuttering experiences basically comes from my certain experiences and perception of language. Firstly, my very close friend from my childhood has a speech disorder in which she cannot speak smoothly, and blocking comes in the flow of her talking. Depending on this situation, I had the opportunity to listen to the problems she faced and the impacts of her language use

on her life. I always tried to protect her from the influence of this speech disorder. It had become a great dynamic that allowed us to become close friends. Therefore, I had a huge interest in how other people experience problems with speaking and how they struggle with this situation. This leads me to study and research stuttering and how young adults with stuttering make sense of these experiences. Another important thing is that, accordingly, I became a person who is very watchful regarding the way I use the language to communicate with people since I have a presupposition that people give considerable value to it. Interestingly, this point of view leads to some trouble when I communicate with people. Coughing and loss of my voice transiently while talking to crowded is one of the examples that I struggle with. During data collection, there were times I remembered the similar experiences of my close friend and myself. Thanks to the reflexive diary I noted I have realized my emotions and feelings during the research process.

Apart from this, I have a remarkable interest in Lacanian psychoanalysis which language is centrally located. This is the other reason why I chose to study stuttering.

CHAPTER 3

RESULTS

In this research, five super-ordinate themes emerged based on Interpretative Phenomenological Analysis. The super-ordinate themes *are perception of stuttering, tense relationship with authority figures, avoidance due to imagined humiliation, functions of stuttering, early relational experiences* (see Table 2)

Table 2. Emerging Themes of the Current Study

1. Perception of stuttering
a. Feeling of inadequacy
b. Living with an obstacle
c. Stuttering as a source of shame
d. Denial of stuttering
e. “Stuttering is like a parasite”

2. Tense relationship with authority figures
a. Increased stuttering in the presence of authority figures
b. Anxiety and excitement related to inferiority feelings
c. Fear of making the mistake

3. Avoidance due to imagined humiliation
a. Withdrawal from social interaction
b. Difficulty in educational participations
c. Reluctance to have eye contact with others

4. Functions of stuttering
a. Primary part of identity; “Stuttering is my clothe, I feel naked without it”
b. Promoting desirable characteristic features
c. Making sense of failure through stuttering

5. Early relational experiences
a. Contentious relationship with the mother
b. Passive role of father
c. Family’s attributions to stuttering

3.1 Perception of Stuttering

The first super-ordinate theme is perception of stuttering. This theme represents how participants perceive having stuttering. Sub-ordinate themes include *feeling of inadequacy, living with an obstacle, stuttering as a source of shame, denial of stuttering, “stuttering is like a parasite”*.

3.1.1 Feeling of Inadequacy

Most of the participants claimed that they see stuttering as something that feels inadequate because of their perceptions and society’s perceptions of stuttering.

Kemal expressed that people could laugh after they realize he stutters. Then, he stated that he feels out of sorts due to people’s perception of inadequacy on stuttering. He said:

K: What bothers me is the perception of inadequacy that settles in their minds after that laugh. After that, it always goes that way. I am not taken seriously, no matter what I say ... There is something like in primary school. Something like this happened; There was such a thing as a speed-reading contest, let's say a good reading contest. The teacher did not say “Kemal, you don't participate in that”, and I did but I did it very badly, I mean, I don't know if something else could have been the right decision there, but even if my teacher didn't do it with bad intentions. It had a bad effect because I was there a little bit, um, I felt cripple in the running competition. You know, that's how I did it badly, in that fast-talking thing.

Original:

K: Beni rahatsız eden şey o gülmenin sonrasında akıllarına yerleşen yetersizlik algısı. Ondan sonra hep öyle seyrediyor. Ciddiye alınmıyorum ne anlatırsam anlatayım ... İlk okulda falan mesela bir şey var hani ona biraz şey olmuştttum... Şöyle bir şey olmuştu; hızlı okuma yarışması diye bir şey vardı hani, iyi okuma yarışması diyelim, Hoca “ Kemal sen girme” dememişti, ben de girmiştım ama çok kötü yapmıştım yani hani orda doğru

karar başka bir şey mi olabilirdi bilmiyorum ama hani öğretmenim hani kötü bir niyetle yapmasa bile bu beni kötü etkilemişti çünkü hani ben orda biraz hani imm hani kkoşu yarışmasında bir hani şey sakat gibi oldum. Hani böyle ve kötü yapmıştım o hızlı konuşma şeyinde.

Deniz also claimed that people think individuals with stuttering are inadequate and incompetent even if this is not the fact. He said:

D: Actually, that's what all people who stutter think, not just me. But to give an example from my own point of view, let me say this; There is a perception of things in society, they say stutterers who are inadequate, that is, they can't handle anything. Although we are only aware of the fact that this thought is wrong on our own behalf, the people, on the other hand, are not aware of it. Actually, what I'm trying to say is; in speaking, fluency in speaking is associated with being successful in life and not being a direct loser, and it is coordinated with it.

Original:

D: Aslında bu sadece benim değil bütün kekemeliği olan insanların düşündüğü şey. Ama ben kendimden örnek vermek gerekirse şöyle söylüyüm; toplumda şey algısı var kekeme diyorlar hani deyim yerindeyse yetersiz yani hiçbir şeyi beceremeyen insanlar olduğu şeklinde bir algı var. Hani biz aslında bu düşününce yanlış olduğunun hani kendimimize sadece farkında olsak da karşıdaki insanlar bunun farkında olmuyor. Aslında şey anlatmaya çalıştığım şey; konuşmada hani konuşmadaki akıcılık hayatta başarılı olma ve direkt ezik olmama ile kavrayış oluyor, onunla da koordine ediliyor.

Sibel stated that she had made peace with her stuttering. Beforehand, she said that she had seen her stuttering as a deficiency. Also, she claimed that sometimes she queries the reason why she has stuttering:

S: I saw this as a deficiency, you know, I get a little bit of inferiority psychology. What is it called, I used to see it at the disease level before, but now I have accepted myself as I said. But still, sometimes such thing happens; So why can't I always speak the way I want, why can't I always say the words I want? Sometimes the word I want can't come out of my mouth, so I change what I can say, it can be a little difficult socially.

S: Well, you said a deficiency, what kind of deficiency do you see?

S: Deficiency, let me explain; because we are human, we communicate by speaking. If you don't have a problem with speaking, I don't know if that's right, but if you're not mute, you communicate by speaking. It's such a basic thing, it makes me feel bad not being able to do it.

Original:

S: Bunu bir eksiklik gibi görüyordum, hani birazcık aşağılık psikolojisine kapılıyorum. Ne denir, yani önceden daha böyle hastalık seviyesinde görüyordum ama artık söylediğim gibi kendimi böyle kabullendim. Ama hala daha bazen böyle şey oluyor; yani niye ben de her zaman istediğim gibi konuşamıyorum, her zaman istediğim kelimeleri söyleyemiyorum? Çünkü bazen istediğim kelime ağzımdan çıkmayabiliyor ondan ötürü söyleyebileceğim şeyi değiştirebiliyorum sosyal açıdan biraz zor olabiliyor

S: Peki eksiklik dediniz, nasıl bir eksiklik olarak görüyorsunuz?

S: Eksiklik, şöyle anlatayım; şimdi bizler insan olduğumuz için konuşarak iletişim kuruyoruz. Eğer hani konuşmakta bir sıkıntı çekmiyorsanız hani, böyle doğru olur mu bilmiyorum ama dilsiz değilseniz konuşarak iletişim kuruyorsunuz. Bu çok böyle basic bir şey hani bunu yapamamak biraz bana kötü hissettiriyor.

Nilüfer mentioned a similar way to the Sibel. She mentioned that her feeling of inadequacy stems from the fact that other people speak fluently while she cannot. Interestingly, she said that stuttering is like a cockroach by relating it feelings of worthlessness:

N: Stuttering is an inability to speak, that is, you cannot speak fluently. Other people speak fluently, they can express yourself very well, but you can't... It makes you more inadequate than other people, it makes you more deficient because I can't express myself while talking. For example, when you stutter... I used to think that you are completely inadequate because of stuttering, but in fact, I realized that concept of adequacy was such a broad thing, it was a multidimensional thing... For example, it seemed like such a disgusting and dirty thing to me. I even told my therapist one day, I mean, stuttering is just like a nasty cockroach to me that's so pitch black. This is how it was if I materialized. In other words, I was thinking that stuttering would make me so lacking or inadequate compared to the others, as if I would become a more worthless person due to stuttering.

Original:

N: Kekemelik konuşma becerisinde bir yetersizlik, yani akıcı konuşamıyorsunuz. Diğer insanlar akıcı konuşuyor, kendini çok güzel ifade edebiliyor ama siz edemiyorsunuz... Diğer insanlardan seni daha yetersiz yapıyor daha eksik yapıyor konuşurken kendimi ifade edemediğim için ama şey bu yetersizliği de mesela kekemeliğin olunca... ben eskiden öyle düşünüyordum hani bütünüyle yetersizsin ama aslında yeterlilik dediğimiz kavramın da böyle çok geniş bir şey olduğunu çok boyutlu bir şey olduğunu anladım ... Ya mesela böyle çok tiksiniç pis bir şey gibi geliyordu bana. Hatta terapistime de söylemiştim bir gün, yani kekemelik benim için böyle u simsiyah böyle iğrenç pis bir hamam böceği gibi. Cisimleştirirsem böyleydi. Yani diğer insanlardan beni böyle eksik yapan ya da yetersiz yapan, sanki böyle kekemelik olunca daha değersiz bir insan olacaktım gibi düşünüyordum.

Bahar also talked about the impact of people's assumption of stuttering as inadequacy on her. She explained this perception depending on the choice of profession:

B: There is a perception of inadequacy that still exists in society. You can't do this if you stutter. If you have stuttering, I will tell you again from business life, you are not included in any occupational class. There is such a perception. If we want to break this perception, we need to show people who have professions in youtube or instagram because they need to see it.

R: What do you think about inadequacy?

B: Now it goes like this; Stuttering is a very variable subject, and it is very different for everyone. I even had the following information: At one point, experts had yet to come across two other people who stuttered in the same way. If it is correct information, people reduce such a personal matter to a very general one. So, if you don't stutter, don't be a teacher, don't be a doctor, don't be a lawyer, don't be a psychologist. "What will I be?" I say, no answer. I can accept this perception of inadequacy at some points, but I do not at other points. It's not the stuttering that makes me feel inadequate, but the fact that the people there make it as difficult as possible. In other words, since I have known the people' reaction since childhood, I don't use my abilities even if I have it. So, there is such a thing too.

Original:

B: Yetersizlik algısı var toplumda hala var olan. Kekemeysen şunu yapamazsın. Kekemeliğin varsa eğer, yine iş hayatından anlaticam, hiçbir meslek sınıfına dahil değilsin. Böyle bir algı var. Eğer bu algıyı kırmak

istiyorsak meslek sahibi insanları youtube olur instagram olur göstermek lazım çünkü görmeleri lazım

R: Yetersizlik konusunda siz ne düşünüyorsunuz peki?

B: Şimdi şöyle; kekemelik çok değişken bir konu herkeste çok farklı seyrediyor. Hatta şöyle bir bilgi vardı bende; bir ara uzmanlar henüz aynı şekilde kekeleyen iki insana daha denk gelmemişler. Doğru bir bilgiyse eğer yani o kadar kişisel bir konuyu insanlar çok genele indiriyor. Yani kekemeysen öğretmen olma doktor olma avukat olma psikolog olma. "Ne olacağım" diyorum cevap yok. Bu yetersizlik algısını bazı noktalarda kabul edebilirim ama bazı noktalarda da etmiyorum kabul ettiğim noktalarda da insanlar kolaylaştırıcı olursa eğer herkesin altından kalkacağına eminim. Bana kendimi yetersiz hissettiren şey kekemelik de değil, oradaki insanların ortamı olabildiğince zorlaştırması. Yani çocukluktan beri ben gelecek tepkiyi bildiğim için yine aynı şekilde karşılaşmamak için o kabiliyetim varsa da onu kullanmıyorum yani öyle bir konu da var.

3.1.2. Living with an Obstacle

This sub-theme refers to the participants' claim about evaluating stuttering as an obstacle. Participants explained why and how they see stuttering as an obstacle in their lives.

Deniz talked about even if stuttering is not considered an obstacle by people, it is actually an obstacle. He gave an example of discrimination in business life:

D: For a long time, many people and others around me said that this is not an obstacle. But my views inevitably changed; this is definitely an obstacle. In other words, although some people do not want to accept it as such, people who stutter, regardless of their profession, are exposed to significant discrimination in their job applications. I've always learned that people with stuttering are discriminated against, even in jobs that don't require much talking. I always hear this from people around me who have stuttering, so it is definitely an obstacle and people who have it are discriminated against at some points in life. I think this is an obstacle.

Original:

D: Uzun bir süredir etrafımdaki birçok insan ve başkaları bunun bir engel olmadığını söyledi. Ama benim de ister istemez görüşlerim değişti; bu

kesinlikle bir engel. Yani bazı insanlar öyle kabul etmek istemese de bir kere hani mmeslekleri ne olursa olsun kekemeliği olan insanlar hani iş başvurularında önemli ölçüde bir ayrımcılığa maruz kalıyor. Bu iş konuşmayı fazla ggerektirmeyen işte hani insanlara fazla konuşmanın gerekmediği işlerde dahi ben kekemeliği olan insanların ayrımcılığa uğradığını öğrendim hep. Etrafımdan da bbbaşka kekemeliğe sahip insanlardan da bunu duyuyorum hep, o yüzden kesinlikle bir engeldir ve buna sahip insanlar hayatın bazı noktalarında ayrımcılığa uğruyor. Ben bu açıdan bir engel olduğunu düşünüyorum.

Sibel talked about how stuttering becomes an obstacle when she wants to express her ideas in social formations. She said:

S: So, it's like I have something to say, I mean, I want to say something, but my stuttering is getting in the way. At that moment, I want to comment on something, but I do not. I want to make a contribution, but I don't. Maybe that's what I can say, as it will create a perception like "this girl doesn't know anything, she has nothing to talk about".

Original:

S: Yani sanki söyleyecek bir şeylerim var, yani var bir şeyler söylemek istiyorum ama kekemeliğim bunun önüne ge- engel. O anda bir şeye ben de yorum yapmak istiyorum ama yapmıyorum. Bir katkıda bulunmak istiyorum ama bulunmuyorum. Bu da insanlara hani bilmiyorum "bu kız işte bu kız da bir şey bilmiyor işte konuşacak bir şeyi yok" gibi bir algı yaratacak gibi belki o açıdan diyebilirim.

Nilüfer also stated that she has a point of view on seeing stuttering as an obstacle. She related this opinion with not being able to speak automatically. She claimed:

N: It is very difficult anxiety when speaking. In other words, when communicating with such people, it is a thought cycle that makes you very tired. I mean, you're going to say something, there is thought like 'I wonder if this word comes out of my mouth without blocking?' So, you can't speak automatically, so I would think of stuttering as a shackle, for example.

R: As shackles?

N: But actually, the shackle isn't stuttering, it's how we interpret it in our head.

R: How is it like a shackle?

N: So, if we didn't have stuttering, we would be like this or that. Let's say maybe we would do a job that requires more communication skills.

Original:

N: Çok zor bir kaygı oluyor konuşacakken. Yani böyle insanlarla iletişim kurarken böyle sizi çok yoran bir düşünce döngüsü öyle söylüyüm. Yani bir şey söyleyeceksiniz hani 'acaba bu kelime ağzımdan çıkarken takılma olur mu?' yani sürekli böyle bunun peşine düşüyorsun. Yani otomatik konuşamıyorsunuz u ve yani kekemeliği mesela bu yüzden bir pranga olarak düşünürdüm.

R: Pranga olarak?

N: Ama aslında pranga kekemelik değilmiş, bizim kafamızda onu nasıl yorumladığımızmış yani

R: Nasıl yani pranga gibi?

N: Yani hayatımızda engel sanki kekemeliğimiz olmasa şöyle olurduk. Belki daha çok iletişim becerisi gerektiren bir iş yapardık diyelim ki.

Bahar shared a similar point of view on seeing stuttering as an obstacle. However, interestingly, she evaluated stuttering as a social obstacle. She said stuttering affects her social life since it is a social filter. She explained:

B: Stuttering is a social barrier or a social filter, that's how I describe it. My other explanation is; I have a habit of comforting myself by saying "I speak as I know" because I don't know any other way to speak for myself. I mean, I speak the way I know, I don't have a different way of speaking anyway.

R: What kind of social barrier is it for you?

B: So now it's like this; Normally, people with physical or visible disabilities is called disabled, but stuttering is a concept that completely blocks my social life. So, it's a social barrier. There is a debate about whether stuttering is an obstacle or not, you know, maybe not medically, but it greatly affects my social life, that is, it affects me completely.

R: How does it affect you?

B: So, from somewhere, there is a fear that you can't meet people anymore, you don't want to communicate with people, people don't want to talk even if you want. They don't wait, they don't listen, you have no place in business life, in school life the same way (cries). I think it has a huge impact.

R: Could you elaborate on that; how do you have no place?

B: Now it goes like this; For example, let me tell you from business life, now there is something like this in job postings; Here are the phrases that speak fluently and properly diction. I am not suitable for either of these phrases, so I am currently ignored in job postings in my own country. In that sense, I think this is an obstacle. It's a big thing, it seems easy when I explain it now, but it affects a lot of people. In their job postings, they wrote big "it is very important to speak fluently". I don't have this tag, but all the others do, then I'm ignored. For example, there are some faculties, I am a communications graduate, but some of them have criteria as "no speech problems", they have opened parentheses, "stuttering, lisping, and the like", but if you ask if communication is only in front of the camera, it is not. So, I can give much more examples.

Original:

B: Kekemelik sosyal bir engel ya da sosyal bir filtre, ben öyle tarif ediyorum. Başka bir diğer tarifim de; "bildiğim gibi konuşuyorum" deyip de kendimi rahatlatma huyum var çünkü bundan başka kendi adıma konuşma şekli bilmiyorum. Yani bildiğim gibi konuşuyorum, bildiğim bir konuşma şekli farklı da yok zaten bende.

R: Nasıl sosyal bir engel peki sizin için?

B: Yani şimdi şöyle; normalde fiziksel ya da gözle görülen engellerde insanlar bir arada e-engel diyor ama kekemelik beni tamamen sosyal hayatımı engelleyen bir kavram. O yüzden sosyal bir engel. Hani kekemelik engel mi değil mi diye bir tartışma var ortada hani tıbben belki değildir ama sosyal hayatımda büyük ölçüde etkiliyor, yani tamamını etkiliyor.

R: Nasıl etkiliyor?

B: İşte yani bir yerden bir korku oluşuyor artık insanlarla tanışamıyorsun, sohbet etmek istemiyorsun, sen sohbet etsen insanlar istemiyor, beklemiyor, dinlemiyor, iş hayatında yerin yok, okul hayatında aynı şekilde (ağlıyor). Bence etkiliyor çok büyük etkiliyor.

R: Bunu detaylandırır mısınız, nasıl yeriniz yok?

B: Şimdi şöyle; örneğin iş hayatından anlatayım, şimdi iş ilanlarında şöyle bir şey var; işte diksiyonu düzgün ve akıcı konuşan ibareleri var. Ben bu iki ibareye de uygun değilim, yani kendi ülkemde şu an iş ilanlarında yok sayılıyorum. Hani bu anlamda bence bir engeldir bu. Çok büyük bir şey, şu an anlattığımda kolay görünüyor ama çok insanı etkiliyor. İş ilanlarında kocaman yazmışlar oraya "akıcı konuşmak çok önemli". Bende bu etiket yok ama diğer hepsi var o zaman yok sayılıyorum. Mesela bazı fakülteler de var ben iletişim mezunuyum ama bazılarında şu var "konuşma sorunu olmayan" parantez açmışlar işte "kekemelik pelteklik ve benzeri" ama iletişim sadece kamera önü mü diye sorarsanız değil. Çoğaltabilirim yani bunu.

3.1.3. Stuttering as a Source of Shame

Another perception of stuttering is that it is seen as something to be ashamed of by participants. They relate this feeling with the assumption of the negative judgment of the people about stuttering. In that way, participants talked about the effort to hide their stuttering when people are around.

Sibel explained why she does not speak actively in academic lectures or debate activities. She uttered:

S: Since I'll be in front of a lot of people when I stutter, it's okay so they won't laugh at me because that's not the level I'm talking about. But after that debate is over, they will talk as if they will say, "She is no such person who stutters". I don't know but I have such a thing in mind... maybe social anxiety got into it a little bit for the classroom environment. In fact, it may be easier when you think about it, you know, after all, you don't see people since it is online, only a camera is on, it may be thought that it is easier for me to talk. I don't know, maybe there were too many people, the human factor is also important. In preparatory class for English, there is twenty people, but eighty hundred here.
R: What is the difference for you that there are many people here or few people, for example?
S: I say if I stutter, more people will know, so it's been a year, so I better not talk at all.

Original:

S: Kekelediğimde bir sürü insanın karşısında olacağım için tamam böyle hani karşımda gülmeyecekler çünkü böyle bir seviye değil bahsettiğim şey. Ama o münazara bittikten sonra sanki konuşacaklar diyecekler ki işte" hiç böyle kekeleyecek bir tip yok". Niyeyse öyle bir şey var aklımda yani ... belki de birazcık işin içine sosyal anksiyete de girdi ders ortamı için. Aslında düşündüğünüz zaman daha kolay olabilir hani online sonuçta hani görmüyorsunuz insanları sadece bir kamera açık ondan belki konuşmam daha kolay gibi düşünülebilir. Bilmiyorum, belki de çok fazla insan vardı insan faktörü de önemli. Hazırlıkta çünkü yirmi kişilik sınıflar, burda seksen yüz kişi.

*R: Nasıl bir fark var sizin için burda çok kişi olması az kişi olması mesela
S: Kekelersem diyorum, daha çok insan bilecek o yüzden en iyisi ben hiç konuşmayayım diye bir yıl öyle geçti.*

Nilüfer also mentioned that she shows an effort to hide her stuttering and she has the feeling of disgust when she stutters. She said:

N: I was pairing my stuttering with such bad things and I didn't want to admit it. So, in daily life, of course, this caused social anxiety or something at school. So, when talking, I worry about stuttering and trying to hide my stuttering. In other words, the patterns seen in many people with stuttering were also formed in me, but my acceptance process was much more difficult, maybe compared to many people, I could not make peace with it, I could not accept it. For example, you didn't ask if I had psychotherapy for this, but I had therapy, and before the therapies, I couldn't say the word of stuttering, I had an expression of disgust on my face while I was saying the word of stuttering.

Original:

N: Ya böyle kötü şeylerle eşleştiriyoordum kekemeliğimi ve kabul etmek istemiyordum. Yani işte günlük hayatta da bu tabii ki sosyal anksiyeteye falan okulda sebep oluyordu. Yani işte konuşurken kekelerim kaygısı falan, kekemeliği gizleme. Yani işte kekemeliği olan pek çok insanda görülen patternler bende de oluşmuştu ama işte benim o kabul sürecim çok daha zordu belki, birçok insana göre yani bunla barışamıyorum kabul edemiyordum ben. Mesela psikoterapi alıp almadığımızı sormadınız bunun için. Ama terapi aldım ve terapilerden önce ben kekemelik kelimesini ağzıma alamazdım, alırken böyle suratımda bir iğrenme ifadesi oluşurdu.

3.1.4. Denial of stuttering

This theme occurred related to the theme of stuttering as a source of shame. They shared similar statements. However, statements become distinct in terms of the dominant feeling they expressed.

Deniz mentioned that she should not accept stuttering in order for being able to orient society's expectations. He claimed:

D: People who stutter are already aware that the situation is not under their control. But what happens is that there is a thought that I should talk to that person the way normal people do, you know, I should definitely not accept my stuttering and I should definitely not show it. As such, when it adapts itself to the expectations of that society, I adapt myself according to the expectations and dialogues. When a negative reaction is received from the other person, even though he is not necessarily responsible for it, I feel guilty because my talking did not comply with the speaking standards set by society.

Original:

D: Kekeleyen insanlar zaten hani durumun kendi kontrolü altında olmadığını farkındadırlar. Ama hani şu olur hani o kişiye karşı normal insanların nasıl konuşuyorsa hani ben de öyle konuşmalıyım, hani kesinlikle kabul etmemeliyim ve kesinlikle belli etmemeliyim şeklinde bir düşünce oluyor. Öyle olunca da hani kendini o toplumun beklentilerine karşı da adapte ettiğinde, hani beklentilere göre adapte edip kendimi bu şekilde diyaloga geçiliyor. Karşıdaki insandan da olumsuz bir tepki olumsuz bir reaksiyon aldığı da ister istemez bunun sorumlusunun kendisi olmadığı halde bir suçlu hissediyorum hani çünkü hani toplumun koyduğu konuşma standartlarına uymadı.

Nilüfer spoke about she has a strong feeling of ignoring her stuttering and denying the fact that she stutters. She said:

N: I started to ignore my stuttering a bit more in terms of accepting it, which is actually a bit of a negative thing...

R: What kind of ignoring are you talking about?

N: denying that I stutter, so I'm not a stutterer. But actually, this is a spectrum, so there are people with very low levels of stuttering, and there are people with higher levels of stuttering like me. I see this, I experience it, in the groups of the stuttering association.

Original

N: Kekemeliğimi benimsemek açısından biraz daha yok saymaya başlamıştım bu da aslında biraz olumsuz bir şey...

R: Nasıl bir yok saymadan söz ediyorsunuz peki?

N: Ya kekemeliğim olduğumu inkar etmek yani ben kekeme değilim. Ama aslında bu bir spektrum yani kekemelik düzeyi çok düşük insanlar da var benim gibi çok daha yüksek insanlar da var. Derneğin işte gruplarında vesaire de hani bunu görüyorum deneyimliyorum

3.1.5. “Stuttering is like a parasite”

Another commonly shared perception of stuttering is that participants describe stuttering as a defect or something to get rid of. In that way, one of the participants uses the parasite as a metaphor to explain stuttering.

Kemal stated that in his adolescence, he felt bad since there was stuttering besides the problem of acne. Notably, he spoke about how he saw stuttering as a defect. He mentioned:

K: In my adolescence, it actually happened more or less the same way. Well, it was the same at school, I mean, I felt bad, you know, I was still a teenager, there are acnes already and besides stuttering was there.

Original:

K: Ergenlikte hani aslında aşağı yukarı hani aynı şekilde oldu. Şöyle hani ummm okullddaa yani aynıydı, bazen işte hani kendimi kötü hissediyordum, hani daha ergendim sonuççta sivilceler onlar bunlar var bir de onların yanında işte kekemelik var gibi oluyordu.

Sibel states that she feels tainted since she has stuttering. She associates stuttering with a parasite that stuck on her without her control. She gave this example when she talked about relationships with her classmates. She claims:

S: These are people from the department, you know, you've been there for four years. One day, for example, if I stutter and screw up when I speak, then for four years it will stick to me like a parasite ... so if I get block, more people will know about it, as if it's a secret that how few people know or how much more people know is different.

R: Like a secret?

S: So, yes

R: What is happening when more people know it?

S: Umm I don't know if I just see stuttering as something like a poopy... It's like I'm tainted just because I have it.

Original:

S: Bunlar bölümden insanlar hani dört yıl ordasın. Bir gün mesela konuştuğumda kekelersen ve batırırsam sonra dört yıl boyunca bu sanki bir parazit gibi üstüme yapışacak ... yani işte takılırsam bunu daha fazla insan bilecek sanki bir sırmış da hani böyle ne kadar az insan bilirse ya da ne kadar yani daha fazla insan bilirse farklı

R: Sırmış gibi?

S: Yani evet

R: Daha fazla insan bilince nasıl bir değişim oluyor?

S: Imm bilmiyorum, ya ben eğer yani kekemeliği böyle tü kaka gibi bir şey olarak görüyorsam... Sanki böyle ona sahip olduğum için lekeli gibiyim.

Nilüfer also emphasized that stuttering is like a defect. She explains this simile by associating stuttering with the feeling of lacking. She said:

N: Stuttering has affected me badly since then is going through the trauma process that happened later. It turned out such a complex for me, that's what I don't want to accept. It was like defect.

R: So, it's like a defect? Can you elaborate on this a little more?

N: Let me elaborate, I mean, there is something which makes you more deficient than other people or it's like I'm going to be a worthless person because of my stuttering.

Original:

N: Ya kekemeliğimin beni o zamanlardan işte kötü anlamda etkilemesi travma boyutunda meydana gelmesi vesaire o sonraki süreçte oldu. Böyle benim için bir kompleks haline geldi işte bunu kabul etmek istemedim. Böyle bir kusur defo gibiydi.

R: Kusur gibi defo gibi? Oraları biraz daha detaylandırabilir misiniz?

N: Detaylandırayım yani diğer insanlardan beni böyle eksik yapan ya da sanki böyle kekemelik olunca daha böyle değersiz bir insan olacaktım gibi düşünüyordum.

Selim said that stuttering is like a label since people remember him as a person who stutters. He claimed:

S: As I said, people can make fun of it. As I said, it's not something that I really care about making fun of. Even I do make fun of it but when someone you don't know makes fun of me, it is like... You are in the same environment, besides, when they don't know you, it is like he is a stutterer, that point of view inevitably shifts to something like that. It's like stuttering stays a stigma.

Original:

S: Dediğim gibi insanlar dalga geçebilir. Dediğim gibi dalga geçmesi çok umurumda olan bir şey değil. Ben bile şey yapıyorum ama hani tanımadığınız birisi dalga geçince çok şey olmuyor yani. Aynı ortamdasınız bunun yanında şimdi sizi tanımayınca çok şey siz yani tanıyınca daha şey oluyor ya kekeme işte o bakış açısı da ister istemez bence en azından yani öyle bir şeye kayıyor. Bir hafta olarak kalıyormuş gibi.

3.2. Tense Relationship with Authority Figures

Participants reported that they have a tense relationship with authority figures. The most common patterns of this relationship constitute the sub-themes which include *increased stuttering in the presence of authority figures, anxiety and excitement related to inferiority feelings, fear of making mistake.*

3.3.1. Increased Stuttering in the Presence of Authority Figures

Participants mentioned that they experience increased stuttering in front of authority figures such as teachers, bosses, and so on compared to the others.

Deniz said that he experiences higher stuttering on presentations and in front of teachers. He related this with a hierarchical situation. He claimed:

D: It increases during presentations and talking to my professors. For example, a few years ago, I went to the head of a medical department. Actually, he is very positive in communication, you know, he was a student-friendly person, he knew me too, even by name. For example, I remember I blocked excessively while talking to him. Normally, he is not an oppressive or a bad person, he is a person who hangs out with the student, but despite that, I used to block in my talking a lot while talking to him. I also have this problem with my other teachers. For example, my thesis advisor, you know, is another teacher, he likes students, has a positive attitude, and is always in search of compromise. For example, he knows me very well from my undergraduate years. I also have a hard time talking to him. All these people I have counted, you know, people who have a higher authority than me, although their characters are not like that, under all circumstances, when there are people who are hierarchically higher than me, inevitably, I have difficulty in speaking.

Original:

D: Sunumlarda bir de hocalarımla konuşurken artıyor. Mesela hani birkaç sene önce bir bbbölüm başkanına gittim. Aslında gayet olumlular iletişime hani öğrenci dostu bir insandı, beni de tanıyordu hatta isim olarak falan. Mesela onla konuşurken aşırı takıldığımı hatırlıyorum. Normal hani işte baskıcı ya da hani kötü hani bir insan da değil, gayet öğrenciyle takılır bir arkadaş olan bir insan ama ona rağmen ben hani onunla konuşurken hani fazla takılıyordum. Yine aynı şekilde başka hocalarımla da bu sorunu yaşıyorum. Mesela tez danışmanım da hani başka bir hoca o da aynı şekilde

öğrenci sever olumlu bir biçime sahip her zaman bir hani uzlaşma arayışında olan insandır. O da mesela hani lisans yıllarından oldukça yakından tanır beni. Onunla konuşurken de aşırı zorlanırım. Bu saydığım insanların hepsi bir hani benden yukarıda bir yere otoriteye sahip insanlar her ne kadar karakterleri öyle olmasa da her kkoşulda hiyerarşik olarak benden yüksek seviyede insanlar hani olunca da hani ister istemez hani konuşmamda da zorluk zorlanma arttıyor.

Selim gave an example of where he experiences increased stuttering. This example is from the memory of talking with his boss. He claimed:

S: For example, what is the last thing I have experienced, for example, I am looking at the hydraulic system, in fact, there is a situation like I am looking at everything, and a phone call came on Friday because we could not supply it. So, this is disgusting. Better say we're dead. I have to go and do something about it, I have to explain it to the manager, like "there is such a thing". Of course, at that moment, I was about to cry because it is a very different system, and I couldn't say "we can't get it" and words were coming out of my mouth. I said "wait a minute". I sent an e-mail and then said, "Read this, I tried to say that."

Original:

S: Mesela en son yaşadığım ne var şu var mesela işte ben hidrolik sisteme bakıyorum, aslında her şeyine bakıyorum gibi bir durum var ve cuma günü bir telefon geldi tedarik edemiyoruz diye. Bu iğrenç bir durum yani. Öldük desek daha iyi. Gidip bunu şey yapmam lazım, anlatmam lazım yani hani müdüre "a böyle bir şey var" gibi. Tabi o anda ağlamak üzereyim çünkü çok farklı bir sistem ve benim ağzımdan kelime çıkmıyor "abi alamıyoruz" diyemedim. Dedim "bir bekle". Mail attım sonra dedim "Abi bunu oku ben bunu demeye çalıştım."

Nilüfer claimed she stutters more in front of her teacher. She stated:

N: For example, in environments where I need to express myself well, I stutter when I want people to make a good impression on me.

R: Huh, for example?

N: For example, let's say I'm talking to a professor at work at the university and I want that teacher to have a good impression of me.

N: Mesela kendimi iyi ifade etmem gereken ortamlarda hani insanların hakkımda iyi izlenim oluşturmasını istediğim noktalarda kekeleyorum.

R: Hu, mesela?

N: Mesela diyelim ki işte üniversitede bir hocayla konuşuyorum o hocanın işte bana karşı iyi bir izlenimi olmasını istiyorum diyelim ki.

Bahar stated:

B: My stuttering increases when speaking with authority. This is the boss, the teacher, the father, the mother, whoever is the authority for you.

Original:

B: Kekemeliğim otoriteyle konuşurken artar. Bu patron, öğretmen, baba, anne artık otorite senin için kimse öyle.

3.2.2. Anxiety and Excitement Related to Inferiority Feelings

Participants stated they experience intense feelings of anxiety and excitement when they have contact with authority figures. Also, mostly they related these feelings with inferiority feelings.

Deniz spoke about he feels anxiety since authority figures have a higher position in the hierarchical system. He stated:

D: The level of anxiety increases, I interpret it that way, for example, when talking to a friend in class or talking to another person who is close to another person, I don't have that much difficulty. You know, because that person is on the same level as me, anxiety does not necessarily occur but when you have to be with a person above you, you know, this level of anxiety increases, even if that person has a good character and does not approach stuttering negatively.

Original:

D: Kaygı seviyesi artıyor hani o şekilde yorumluyorum mesela hani sınıftaki bir arkadaşımınla konuşurken ya da başka insanla yakınım olan başka bbbir insanla konuşunca hani o kadar zorluk yaşamıyorum. Hani o insanla benimle aynı seviyede olduğu için ister istemez bir anksiyete bir kaygı olmuyor. Ama sizden yukarıda bir insanla olmanız gerektiği zaman hani bu kaygı seviyesi artıyor hani, her ne kadar hani o kişi iyi bir karaktere sahip olsa ve kekemeliğe olumsuz yaklaşırsa bbbile.

Nilüfer mentioned that she experienced anxiety in her relationship with authority figures and people with high status. She claimed:

N: It happens when talking to the teachers. For example, if he is a person with a higher status than me, for example, I worry more when talking to him.

R: Why is this happening?

N: Maybe because I consider him superior to myself.

Original:

N: Hocalarla konuşurken oluyor. Mesela şey yani ssstatüsü benden yyyüksek bir insansa mesela onunla konuşurken daha çok kaygılanıyorum.

R: Niye böyle oluyor olabilir?

N: Onu kendimden üstün gördüğüm için olabilir.

Bahar claimed that she feels being ridiculed by authority figures because of her stuttering. She associated this feeling with her experience of anxiety in front of authority figures. She said:

B: For example, now we have a project and I have to talk to high-level people at work about this project all the time. I say again, I feel like they won't take me seriously like that. He's an authority figure and I stutter. He has no idea what stuttering is. He will laugh and say, "She can't even speak". You know, there are those who say this, but most of them make me feel it rather than saying. This is worse. So, it increases my anxiety level a lot. I can't change it, but the feeling that I have to change it for that moment increases that anxiety.

R: So, what does authority mean to you?

B: Authority is a challenge for me, and I think it's something that shouldn't be too much, it makes me feel very heavy as a feeling.

R: How heavy does it for you?

B: I mean, it forces me, and it doesn't make me feel good, I don't feel well psychologically when I'm talking to someone in authority or I don't want to talk, I couldn't describe that weight, but I don't feel well, but I have to talk, so if you give me a choice, I would prefer not to talk ... let's say I'm working with you and you gave me duty on behalf of your company. I say that I came to represent you but the person person is laughing, and I feel like I can hear that "did they sent you", for example, I feel like I will hear this at any moment.

Original:

B: Örneğin şimdi birinde projemiz var ve ben sürekli böyle proje ile birlikte işte üst seviye insanlarla kkonuşmak zorunda kalıyorum. Yine diyorum, ya şey hissediyorum böyle ciddiye almayacaklar beni. O bir otorite figürü ve ben kekeliyorum. Kekemeliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Gülecek diyecek ki yani "konuşamıyor da zaten". Hani bunu söyleyenler de var ama çoğu hissettiriyor, bu daha fena. O benim kaygı seviyemi çok artırıyor yani. Bunu değiştiremem ama o an için değiştirmek zorundaymışım gibi hissi o kaygıyı çoğaltıyor.

R: Peki otorite sizin için ne ifade ediyor?

B: Otorite benim için zorluk ve bence çok da olmaması gereken bir şey hani çok ağırlık hissettiriyor bana çok ağırlık veriyor his olarak

R: Nasıl bir ağırlık veriyor size?

B: Yani beni zorluyor ve iyi hissettirmiyor psikolojik olarak da iyi hissetmiyorum otorite biriyle konuşurken ya konuşmak da istemiyorum o ağırlığı tarif edemedim ama iyi hissetmiyorum ama işte konuşmak da zorundayım yani seçenek sunsanız konuşmamayı tercih ederim ... diyelim ki ben sizle çalışıyorum ve siz bana şirketiniz adına bir görev verdiniz ben. Temsilen geldim diyorum ama ordaki kkkışı de hem gülüyor hem de seni mi gönderdiler mesela her an bunu duyacakmışım gibi hissediyorum.

3.2.3. Fear of Making Mistake

Participants mentioned that they experience fear of making mistakes in front of authority figures. Most of the participants claim that this fear is related to taking responsibility for authority.

Kemal stated:

K: When you deal with a person above you, something happens. I wonder if I'm doing wrong or any reaction he gives or responsibility. In our conversation with him, something happens in a way, like I wonder if I said something wrong. You feel a responsibility towards that person. I wonder if I do something wrong or say something wrong.

Original:

K: Sizden yukarda bir insanla muhatap olduğunuzda illaki bir şey oluyor. Acaba yanlış mı yapıcam ya da onun verdiği herhangi bir tepki sorumluluk. Onla konuşmamızda acaba yanlış bir şey söyledim mi gibi bir şekilde bir şey oluyor. O kişiye karşı bir sorumluluk hissediyorsunuz kendiniz. Acaba işte yanlış bir şey yapar mıyım ya da yanlış bir şey söyler miyim.

Deniz also claimed that fear of making mistakes appears because of the feeling of responsibility to a higher status. He gave an example from his relationship with his thesis advisor. He said:

D: I'm giving an example from academic life, you know, you feel a responsibility to that person, because your work is together, you know that you must inform that person at every stage while writing your thesis and that

we should not go beyond the rules set by that person. This sense of responsibility is necessarily reflected in the speech. Since there is an authoritarian, hierarchical responsibility, in business life, in academic life, you know, because there is a one-way and bottom-up sense of responsibility, this can negatively affect your conversation and communication with that person, for fear of making a mistake.

Original:

D: Akademik hayattan örnek veriyorum çalışmanız birlikte olduğu için hani tezini yazarken her aşamayı o kişiye bilgilendirmek ve o kişinin de hani belirlediği kurallar haricinde hani belirlediği kuralların da dışına çıkmamamızı gerektiği için hani o kişiye bir aslında sorumluluk hissediyorsunuz. Bu sorumluluk hissi illaki konuşmaya da yansıyor. Otoriter hani hiyerarşik olarak sorumluluk olduğu için bu işte hani iş hayatında olur akademik hayatta olur hani bir hani tek yönlü ve aşağıdan yukarıya bir sorumluluk hissi olduğu için bu illaki hani bir yanlış yapma korkusuyla, o kişiyle olan konuşmanızı ve iletişiminizi de olumsuz etkileyebiliyor.

Selim also talked about the responsibility he takes in work-life which is related to fear of making mistakes. He claimed:

S: My stuttering occurs at most things in my work life. I mean, everything in business. There, too, taking responsibility is something that is very necessary.

Taking responsibility for things, everything I do about work

R: So, what happens when you take responsibility, so how does that responsibility make you feel?

S: responsibility is very bad (laughs) so because you do a job and when you do it wrong, everything is under my responsibility against company... But you know, they call me directly for every mistake or every mistake we make can crash the plane, something can explode, something can happen and you will punish me for it. It's too bad.

Original:

S: İş hayatımdaki çoğu şeyde kekemeliğim oluyor. Yani iş hayatındaki her şey. Orda da sorumluluk alma çok geren bir şeydir. Bir şeylerin sorumluluğunu alma işle ilgili yaptığım her şey

R: Peki sorumluluk alınca ne oluyor, yani o sorumluluk size nasıl geliyor

S: Sorumluluk çok kötü (gülüyor) yani çünkü şu, bir iş yapıyorsunuz ve yaptığınız işi yanlış yaptığınızda her şey benim altımda firmaya karşı... Ama hani her hatada direkt beni arıyorlar veya yaptığımız her hata uçağı düşürebiliyor işte bir şeyleri patlatabilir bir şey olabilir ve bunun tüm cezasını benim çekecek olmam çok kötü.

Bahar stated that:

B: I'm worried about the authority figure and there's a job, an assignment, making it wrong or misrepresenting it, or for example, I'm working with you or I'm representing you, when I can't represent it the way you want it to.

Original:

B: Otorite figürü karşısında kaygılanıyorum ve bir iş olur bir ödev olur onu yanlış yapma veya yanlış anlatma ya da örneğin ben sizinle çalışıyorumdur veya sizzi temsil ediyorumdur sizin istediğiniz şekilde temsil edememe.

3.3. Avoidance Due to Imagined Humiliation

Participants shared their opinions on feelings of humiliation by others. Due to this assumption for others, they have a tendency to avoid many situations in which interaction with others is required. The sub-themes *are withdrawal from social interactions, difficulty in educational participation, reluctance to have eye contact with others.*

3.3.1. Withdrawal from Social Interactions

Most of the participants uttered they have trouble in social situations since they have preoccupation regarding others' reactions and feelings depending on the feeling humiliated by them. Therefore, they said that they tend to withdraw themselves from social situations and interactions with others.

Çınar mentioned others' sense of pity about himself due to stuttering. He related this to the feeling humiliated that results in avoidance. He said:

Ç: Problems are happening in conversation, I avoid it... Actually, I feel that the more I have difficulty speaking, the more difficult it is for them. It's like this because, ummm, they empathize with me, when they see that I'm struggling, they actually get upset, and it's like they're being crushed inside.

R: Why does their sadness make you nervous at this point?

Ç: Well, you know, why should people be upset? When I get upset with people, I become something like this, I feel like I'm standing below them, you know, people shouldn't be upset with me.

R: What do you mean standing below them?

Ç: For example, when I stutter in a speech, I feel as if he is at the top and I am at the bottom, and I feel as if the strings are in his hands. You know, I'm the side that wants to talk there, like the side that wants to run away. You know,

um, I'm like the side that wants to talk, and s/he is a person who wants to run away and doesn't want to deal with me too much.

Original

Ç: İletişimde sorunlar oluyor, kaçınıyorum ... Aslında ben konuşmakta zorlandıkça onların daha çok zorlandığını hissediyorum. Hani şöyle çünkü hani em imm em empati kuruyorlar böyle benim zorlandığımı gördükçe aslında üzülüyorlar, onlar da bir içten içe eziliyorlar gibi bir durum oluşuyor.

R: Neden üzülmeleri sizi geriyor bu noktada?

Ç: Şöyle hani insanlar hani niye üzülünler hani. İnsanlara hani tttt üzülünce ben böyle şey oluyorum hani onlardan böyle aşağıda duruyormuşum gibi hissediyorum, insanlar bana üzülmesin.

R: Ne demek onlardan aşağıda durmak?

Ç: Mesela bir konuşmada hani eşit olarak konuşulur ya ben kekeleyince ssanki o üstteymiş ben alttaymışım gibi hissediyorum ve böyle ipler onun elindeymiş gibi hissediyorum konuşmada. Hani ben orda konuşmak isteyen tarafım oysa kaçmak isteyen taraf gibi. Hani imm şöyle ben hani orrdaa hani konuşmak isteyen tarafım o da kaçmak isteyen ve hani benle çok ilgilenmek de istemeyen bir kişi.

Kemal spoke about his feelings of humbled related to avoidance. He stated:

K: For example, let's say I have a circle of friends, let's say I want to tell them something. Let me tell you a joke. For example, I do not want to tell. Somewhere in the joke, for example, I get blocked in a place that should have been very funny, and for example, it is something that takes away the funniness of this joke. That's why I feel something like this, what can I say a little humbled. So, I don't know if humbled is a correct word, but I guess it's correct. It's a bit like I'm running away, like I can't express myself properly.

R: Like what are you running from?

K: For example, I'm not telling that joke. I don't tell when I'm going to tell, so I run away from such things.

R: Huh, you're avoiding saying that joke so you don't get blocking?

K: Yes, I'm running away, so I don't tell it or something happens, I don't do it.

R: Why might you be running away, so if you get stuck, how would something change there that you don't tell that joke?

K: I mean, you know, for example, from my point of view, someone different told me that joke, and it seems very funny to me. You know, there is an emphasis there, you know, there is a formation of that at that moment, and when I tell it stammering, it also disappears. Some of the beauty of that narrative is also lost. Maybe its beauty is wrong, but the strength of the expression is lost, and that joke is not very funny at that moment in the face of people who want to understand my stuttering, who want to understand what that word is, what that sentence is, and who look with such searching eyes. What was the question, I forgot when I am talking to myself?... Well, I

avoid doing this because it gives the feeling that I cannot convey it properly, you know, or I do it like this, in order not to feel humbled.

Original:

K: Mesela diyelim ki hani bir arkadaş çevrem var hani, bir şey anlaticam diyelim onlara. Bir fıkra diyelim anlaticam. Anlatmak istemiyorum mesela. Fıkranın bir yerinde hani çok komik olması gereken bir yerde mesela takılıyorum ve mesela bu fıkranın komikliğini alıp götüren bir şey. O yüzden böyle kendimi şey hissediyorum böyle biraz ne diyim humbled. Yani böyle bir humbled doğru bir kelimeyi tam şey yapamadım bilmiyorum ama sanırım doğru. Böyle hani düzgün anlatamıyordum gibi, kendimi hani düzgün ifade edemiyordum gibi, kaçtıyordum gibi biraz.

R: Neyden kaçtıyordunuz gibi?

K: Hani şöyle o fıkrayı anlatmıyorum mesela. Anlatacağım zaman da anlatmıyorum yani kaçtıyorum hani öyle şeylerden.

R: Hı, takılmamak için kaçtıyorsunuz o fıkrayı anlatmaktan?

K: Evet kaçtıyorum, kaçtıyorum yani anlatmıyorum ya da herhangi bir şey olur, yapmıyorum onu.

R: Niye kaçtıyor olabilirsiniz, yani takılırsanız orda nasıl bir şey değişir ki siz o fıkrayı anlatmıyorsunuz?

K: u ya şöyle hani kkk mesela kendi açımdan diyim o fıkrayı farklı birileri anlatmış oluyor bana ve çok komik geliyor bana. Hani orda bir vurgusu var u bir böyle hani o an bir o oluşumu var, gidişi var ve ben bunu hani kekeleyerek anlatınca o da kayboluyor. O anlatımın bir hani g güzelliği de kayboluyor. Güzelliği belki yanlış da anlatımın kuvvetliliği de kayboluyor ve böyle iş benim u kekemeliğimi anlamak isteyen, karşıdakine de hani o kelimenin ne olduğu hani o cümlelerin ne olduğunu anlamak isteyen ve böyle hani arayan gözlerle bakan insanlar karşısında o fıkra çok o anda komik olmuyor mesela. İ soru neydi unuttum kendi kendime konuşurken böyle?... Bunu düzgün bir şekilde hani oraya aktaramayacağım hissi verdiği için kaçınıyorum, hani bunu yapmaktan veyahut da kendimi hani o işte humbled hissetmemek için aslında böyle yapıyorum.

Deniz also claimed that he has problem with interaction with others since there is a possibility of seeing others' reactions of ridicule.

D: I avoid because I see a negative reaction, sometimes it really changes a lot, some people can openly laugh out loud. You know, some people smile even though they don't think clearly, you know, they smile in a sarcastic way. You can also notice the difference between a well-meaning smile and a sarcastic smile. It's a mocking smile.

Original:

D: Olumsuz bir tepki görürüm diye kaçınıyorum, bazen gerçekten hani çok değişiyor kimi insanlar hani açık bir şekilde sesli olarak gülebiliyor. Kimi insanlar hani açık bir şekilde düşünmese de hani gülümsüyor hani alaycı bir

şekilde gülümsüyor iyi niyetli gülümseme ile alaycı gülümseme arasındaki farkı da fark edebiliyorsunuz. Alaycı bir gülümseme oluyor.

Bahar stated that people do not want to have a conversation with her due to stuttering. This assumption causes to fear of talking to the people. She mentioned:

B: Stuttering greatly affects my social life, that is, it affects all of it.

R: How does it affect you?

B: So, there is a fear from somewhere, you can't meet people anymore, you don't want to have a conversation, they despise you. If you talk to them, people don't want, don't wait, don't listen. You have no place in business life, same in school life (crying). I think it affects my life; it affects it a lot.

Original:

B: Kekemelik sosyal hayatımı büyük ölçüde etkiliyor, yani tamamını etkiliyor

R: Nasıl etkiliyor?

B: Yani bir yerden bir korku oluşuyor artık insanlarla tanışamıyorsun sohbet etmek istemiyorsun, seni küçük görüyorlar. Sen sohbet etsen insanlar istemiyor, beklemiyor, dinlemiyor. İş hayatında yerin yok, okul hayatında aynı şekilde (ağlıyor). Bence etkiliyor; çok büyük etkiliyor.

Sibel stated:

S: (...) Then there was a theater, I wanted to participate, but I didn't participate because I stuttered anyway, that's how it was in the debate society. I actually wanted to participate, but I didn't participate because what if I stuttered. There was MUN I didn't participate again, but actually, I like English and I want to speak English, but I didn't participate. When I look back at my past, there was a lot of things I missed, I mean. Before that pandemic, when I was at the school, there were more communities I actually wanted to join, I could have talked more in the communities I was in anyway, but I don't know, this kind of thing always happens in one's mind; Do other people pity me right now?

Original:

S: (...) Sonra bazı böyle işte tiyatro olmuştü katılmak istiyordum ama ben zaten kekeleyorum diye katılmadım işte böyle müla- münazara oluyordu katılmak istiyordum aslında ama katılmadım ya kekelersen diye sonra böyle u MUN olmuştü katılmadım yine ama aslında seviyorum İngilizceyi ve konuşmak istiyorum İngilizce de ama katılmamıştım ona da bunun gibi geriye dönüp baktığımda çok fazla kaçırdığım şey varmış yani hatta şeyde bile oldu hani o pandemiden önce ODTÜ'deyken de aslında katılmak istediğim daha topluluklar vardı, imm zaten içinde olduğum topluluklarda daha fazla

konusabilirdim ama bilmiyorum hep böyle şey oluyor insanın içinde; diğer insanlar acaba şu an bana acıyor mu?

Selim expressed:

S: How can I say, I am very nervous, there is such a ridiculous situation and there is such a faint type, visualize it in the environment, it was me in the past, I can't speak with that tension this time, nothing definitely, that state of being nervous is a bit of a thing for me, I mean nothing. nothing came out, we look face to face for ten seconds or something.

R: So why do you get nervous in those environments?

S: Well, I don't know that either, actually I don't know much.

R: How does that environment feel to you?

S: Do you know how? It's like everyone is making fun of me inside. That's why you don't talk so you shouldn't stutter but when you think about it, you always start to stutter.

R: Why do you think they will make fun of it?

S: I really don't know the answer to that, but that's it, it's kind of a bit of a stretch for me to come forward in just talking to me or in any setting. How can I say, it's very difficult for me to play at a wedding, for example, it's like that as if everyone is going to look at me while I'm playing and make fun of me.

Original:

S: Ya böyle nasıl diyim çok gergin oluyorum ortamlarda, ya böyle işte çok saçma sapan durum oluyor ve böyle silik bir tip olur ya ortamda, gözünüzde canlandırın, o ben oluyorum. O gerginlikle bu sefer konuşamıyorum hiçbir şey kesinlikle, o gergin olma durumu benim için şey biraz yani yok ağızımdan hiçbir şey çıkmadı orda, on saniye yüz yüze bakarız falan.

R: Peki o ortamlarda niye gergin oluyorsunuz?

S: Ya işte onu ben de bilmiyorum aslında, çok bilmiyorum.

R: Size nasıl geliyor o ortam?

S: Nasıl oluyor biliyor musunuz? Sanki böyle herkes benimle dalga- içten içe dalga geçiyormuş gibi. O yüzden kokonuşmazsın ki hani veya işte konuştuğunda ke ke- kekelememelisin ki şey olmasın ama bunu düşünürken zaten hep kekelemeye başlıyorsunuz.

R: Niye dalga geçeceklerini düşünüyorsunuz?

S: bunun cevabını gerçekten hiç bilmiyorum ama bu yani biraz şey benle sadece konuşmada ya da ne bileyim herhangi bir ortamda öne çıkmak benim için çok gergin yani. Nasıl diyim? Misal, bir düğünde oynamak da benim için çok zor, orda da böyle sanki herkes ben oynarken bana bakıp dalga geçecekmiş gibi.

3.3.2. Difficulty in Educational Participation

While participants were talking about the impacts of feeling humiliated by others that results in avoidance socially, most of them also spoke about how the imagined humiliation by others affects their education life.

Çınar stated:

Ç: For example, I block because I know what I will talk about in the performance presentation because I know that I will block, it has a very negative effect here. What if I get blocked on small things, like a question I know the answer to, so you don't answer it because I know I'm going to block while talking. You will say, for example, what will happen from this, but you do not raise your hand to answer that question because I know that I will get blocked in talking, or it may be that the teacher raised you, but you say you do not know the answer because you know that you will get blocked, even though you know the answer.

R: You say you don't know even if you know the answer

Ç: If I'm stuck on that word, I'll risk it

R: And what does it mean to you to get blocked there?

Ç: So, it's not that I don't want to answer the question, I don't want to get blocked, so I'm not in favor of seeing it.

Original:

Ç: *Mesela performans sunumunda yine konuşacağım şeyleri bildiğim için takılacağımı bildiğim için takılıyorum, burada son derece olumsuz etkiledi. Ya ufak şeylere takılırsam, mesela cevabını bildiğim bir soruyu takılacağımı bildiğim için cevabını vermiyorsun. Diyeceksin ki mesela işte bundan ne olacak ama takılacağımı bildiğim için elini kaldırıp o soruya cevap vermiyorsun veya şu da olabilir hoca seni kaldırmıştır ama sen takılacağınızı bildiğin için o soruya bilmiyorum diyorsun cevabını bilsen de.*

R: *Cevabını bilseniz de bilmiyorum diyorsunuz*

Ç: *Eğer o kelimedede takılacaksam bunu göze alırım.*

R: *Peki sizin için takılmak nasıl bir şey ifade ediyor ki orda?*

Ç: *Yani soruyu cevaplamak istemiyorum değil, takılmak istemiyorum yani, bunun görülmesinden yana değilim.*

Kemal also stated he could not attend the class discussions since he has the imagination of being ridiculed by others. He said:

K: My stuttering actually had a huge impact on me. About education, for example, I couldn't ask the teacher too many questions at school. For

example, when I had a question about such courses, I couldn't ask it. Maybe I would have asked later, at the end of the lesson, I would have asked the teacher specifically, I would not have said it in front of the class.

R: How does being in front of the class change you?

T: I mean, all the people are looking at you with the class, this creates more tension on you, I stutter more. That's why I don't do it there. What is going on, I think what will happen; a couple of mischievous kids laugh and look at the others like that. Maybe none of them are even interested, but even that possibility made me nervous, a person laughing or doing something else.

R: What meaning do you attach to their gaze or smile?

K: Well, actually, you know, laughter happens because children's reaction to different things is purer like that. I mean, if something funny happens at that moment, they laugh because they don't know what not to do, they don't know not to laugh or don't care too much.

Original:

K: Kekemeliğimin aslında çok etkisi oldu bana. Eğitim kkkonusunda mesela okulda çok fazla soru soramazdım öğretmene falan. Mesela böyle dersler konusunda hani bir soru aklıma takılınca onu soramazdım. Belki sonra sorardım dersin sonunda hani hocaya özellikle sorardım sınıfın önünde söylemezdim.

R: Sınıfın önünde olması nasıl bir değişim yaratıyor sizde?

K: yani orda sınıfla birlikte hani tüm insanlar sana bakıyor, bu senin üzerinde daha fazla bir gerilim oluşturuyor daha fazla kekeleyorum. O yüzden de orda yapmıyorum işte. Hani ne oluyor ne olacağını sanıyorum; bir iki muzip çocuk güler diğerlerine böyle bakar. Hiçbirisi ilgilenmez bile belki ama hani benim o hani o ihtimal bile beni geriyordu, bir kişinin böyle muzipliği gülmesi veya başka bir şey yapması falan.

R: Onların bakışına ya da gülüşüne nasıl bir anlam yüklüyorsunuz?

K: Ya şöyle aslında hani gülüşmeler tabii kkkii oluyor çünkü hani farklı şeye çocukların tepkisi böyle daha saf oluyor ya yani o o an komik şey oluyorsa gülüyor o çocuk çünkü hani yapmaması gerektiğini bilmiyor, gülmemesi gerektiğini bilmiyor veya hani onu da çok takmıyor diyim.

Deniz claimed:

S: I remember being a little nervous when I first started school. I remember the first time I was in an environment with people my own age, probably my own age, and I felt an unintentional urge. I wonder if my friends would make fun of my speech ... I was having a little trouble in middle school and high school. It hurts me to talk like that. For example, you know if the teacher asks a question in the lesson, and if I know the answer to that question, I wouldn't say it anyway because I thought my classmates would make fun of me. Even if I knew the answer to that question, I was afraid to raise my hand... You know, I was afraid to raise my hand because my classmates would make fun of me, this was the case in middle school, as well as in the first two years of high school... For example, in the presentation, if I get blocked too much

during the presentation, maybe they might hurt me, I think it might be a feeling of pity.. For example, if I finished a ten-minute presentation in twenty minutes, something comes to my mind involuntarily, about me, it's probably a pity, "the child had a hard time, normally he was not like that, it is a pity", I think they might think that way.

Original:

D: İlk okula başladığımda da zaten hani birazcık hani gergin olduğummu hatırlıyorum. Hani ilk kez yaşıtımla herhalde ben kendi yaşımıdaki insanların olduğu bir ortamda bulunduğumda ister istemez bi gggergin hissettiğimi hatırlıyorum. Acaba arkadaşlarım benim konuşmamla alay eder mi şeklinde... Orta okulda ve lisede açıkçası birazcık sıkıntı yaşıyordum. Bu şekilde konuşuyor olmak üzüyordu beni. Mesela hani derste hoca bir soru sorsa bir soru soruyorsa ve ben o sorunun ccevabını biliyorsam zaten söylemiyordum çünkü sınıftaki arkadaşlarımın benimle ddalga geçeceğini düşünüyordum. O sorunun yanıtını bilsem dahi el kaldırmaya... Hani el kaldırmaktan kkkorkuyordum sınıftaki arkadaşlarım benle dalga geçer diye bu orta okulda da böyleydi hem de lisenin ilk iki senesinde de böyleydi... sunumda mesela eğer sunum sırasında fazla takılmışsam fazla kkelemişsem onların bana hani belki hani acıyor olabileceğini, acıma hissi hani acıma hissi hani olabileceğini düşünürüm. Mesela on dakikalık bir sunumu yirmi dakikada bitirmişsem aklıma şey geliyor ister istemez hani bbenim hakkımda muhtemelen hani 'yazık işte çocuk aşırı zorlandı normalde hani bu kadar zorlanmıyor, yazık' gibisinden düşünebileceklerini, hani o şekilde düşünüyor olabileceklerine ihtimal veriyorum.

Sibel shared similar feelings with Deniz. She said she did not participate in the class activities because of her stuttering, resulting in others' sense of pity regarding humiliation. She mentioned:

S: If I give an example from high school, for example, we are in class, you know, the history lesson is mostly lectured like this. There, for example, you want to ask a question about the lesson, but because it is very quiet around, you have to raise your finger and you have to speak and you have to feel ready for it. I mean, at that moment, you never raise your hand when you think about whether the thing you are going to say will come out of your mouth or will you stay 111- or whether such things will come out like hıı (breathing) before starting like this, you never want to participate in the lecture much. Another example, teachers make us read from the textbook from the lesson thing, the lesson is taught like this, for example, if it is taught in order, that lesson turns into something for me. You will read aloud, no one speaks, no voice from anyone. Your only voice. These were quite challenging ... What I said at the beginning is actually a bit related to that inferiority psychology ... I feel like they are watching with pity to see if she will able to talk or not.

Original:

S: Liseden örnek verirsem mesela dersteyiz hani tarih dersi daha çok böyle lecture tarzında geçiyor. Orada da mesela bir soru sormak istiyorsun dersle ilgili ama etraf çok sessiz olduğu için parmağımı kaldırıp sadece senin konuşman lazım ve buna kendini hazır hissetmen lazım. Yani o an o söyleyeceğin şey ağzından çıkabilecek mi yoksa u- diye kalacak mısın ya da böyle başlamadan önce huu (nefes alıyor) gibi böyle şeyler çıkacak mı gibi düşüne düşüne bunu hiçbir zaman parmak kaldırmıyorsun, hiçbir zaman derse pek katılmak istemiyorsun ya da mesela şey çok olurdu. Ders şeyinden kitabından okutuyorlar, ders böyle işleniyor mesela hani sırayla okutuyorsa hani o ders benim için bir şeye dönüyor. Sesli okuyacaksın, kimse konuşmuyor, kimseden bir ses yok. Tek ses senin. Bunlar bayağı zorluyordu ... O en başta söylediğim aslında o aşağılık psikolojisiyle bağlantılı birazcık ... Böyle bakıp da hani ağzına acaba çıkacak mı söyleyecek mi diye böyle acıyarak izliyorlarmış gibi öyle hissediyorum.

For this feeling, Sibel also spoke about one of her memories. She said:

S: When I was in the twelfth grade, in the religious culture lesson, the teacher made us to read from the book, everyone took turns reading it or I don't remember if it was on the blackboard, everyone reads something like this in order. Then it was my turn. There are forty people in the class. Before I come, it's my turn to say to myself: I stutter, or what if I stutter. Not only do I stutter, I sweat physically, but my heart also beats faster, sometimes I blush and then I read my part and I got blocked while reading it so much that I stopped for so long that it wasn't fluent reading at all. I read and finished my thing, then I put my head in line after I read it and cried until the end of that lesson. I remember this memory very well; it was a time when I felt bad.

R: So, what exactly made you feel bad?

S: I felt like the people in the class were going to finish it like this, as if they were suffering like this, or if they were pitying me because I read so badly that I read it like a newbie but I was eighteen when I was reading these.

Original:

S: On ikinci sınıftayken din kültürü dersinde hoca şey kitaptan okutuyor herkes sırayla okutuyor ya da tahtada mıydı hatırlamıyorum herkes okuyor böyle bir şeyler sırayla. Sonra sıra bana geldi sınıf böyle kırk kişi işte. Ben gelmeden önce sıra ben kendime böyle şeyi söylüyorum işte ya kekelersen işte şimdi kekeliycem kekeliycem kekeliycem diye ve böyle düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyor. Bunun şey yanları da var, sadece kekelemek değil, fiziksel olarak böyle terliyorum işte kalp atışlarım hızlanıyor bazen kızarıyorum falan. Sonra ben okudum benim kısmımı ve okurken hani o kadar fazla takıldım ki, o kadar fazla durdum ki hiç akıcı bir okuma değildi yani. Okudum bitti şeyim sonra, kafamı koydum sıraya okuduktan sonra ve o dersin sonuna kadar ağladım. Bu anıyı çok iyi hatırlıyorum, kötü hissettiğim bir zamandı.

R: Peki size kötü hissettiren tam olarak ne oldu?

S: Sınıftaki insanlar böyle böyle sanki içlerinden bitirecek mi artık bitir artık böyle acı çekiyorlarmış gibi ben okurken gibi hissetmişim ya da içlerinden bana acıyorlarmış gibi çünkü o kadar berbat okumuştum ki şey gibi sanki okumayı yeni öğrenen biri gibi okumuştum, ki yaşım on sekizdi bunları okurken.

3.3.3. Reluctance to Have Eye Contact with the Others

While other sub-themes are related to people's point of view and the way they see stuttering according to the participants, two participants, specifically talked about they tend to avoid eye contact with others directly based on feeling humiliated by them.

Selim claimed that he avoids eye contact by reason of possibility in which people mock and ridicule. He also said that he found eye contact scary and described this feeling with a memory of the presentation. He said:

S: Well, here I am, I can't explain my presentation in three minutes. It didn't take three minutes, I mean, it's very bad, but I looked at it, if it went like this, I wouldn't be able to go at all, and I just looked at the wall without looking at anyone's face because I must explain it somehow. I was shaking, really, I was shaking. I mean, when I was leaving, but I said it must go, I didn't even breathe, even my manager was surprised that you presented it well, how did you present it or something. What do I know, that mental comfort, if I'm not nervous, if it doesn't make me nervous, if I'm not excited about something, excitement always happens, then it's more comfortable in those days.

R: You said without looking at anyone's face, why was that?

S: So, when you make eye contact, as I said, it's like that. It's like he's going to laugh or say something. You know, I was going to try to make sense of those gazes, I would probably mean something bad.

R: So how do you feel about eye contact, what will happen when it happens?

S: Nothing happens, but eye contact is such a frightening thing. I don't know, it seems very strange to me to see eye to eye like that.

R: What scares you?

S: Well, I don't know, it's absolutely ridiculous to look eye to eye. I don't know, something happens, so I can't make sense of it. That's why I look left and right more like this

R: And what do you think will happen when you look at the presentations eye to eye?

S: Now I will look eye to eye, for example, my manager could have done such a thing, for example, a friend of mine asked me to look at him to give feedback about his tone of voice while he was making a presentation. Now, as if when I look at him, he will do something to laugh at me now or do something to show that the presentation went bad, in your own way, it's not

special to me, but if he does, I will be afraid at that moment, can I explain that thing? Actually, the first thing I said is that he will make fun of me and I will have seen him. Better don't see it at all, turn your head.

Original:

S: ya işte ben sunumum üç dakikada annnnlatamam üç dakika geçmedi yani tamam hani çok kötü ama baktım böyle giderse hiç gidemeyecek ve şey yaptım kimsenin yüzüne bakmadan duvara baktım çünkü bir şekilde bunu anlatmam lazım. Titriyorum o an, emin olun titriyorum. Yani çıkarken ama dedim ki gitmesi lazım nefes bile almadım hatta müdürüm de iyi sundun nasıl sundun falan diye o da şaşırmişti. Ne bileyim o mental rahatlık yani işte gergin değilsem germiyorsa beni bir şeyler heyecanlanmamışsam ki heyecan hep olur devamında işte o dönemlerde daha rahat oluyor

R: Kimsenin yüzüne bakmadan diye söylediniz, o niyeydi?

S: Yani göz kontağı kurunca dediğim gibi sanki öyle şeymiş gibi oluyor. Sanki böyle gülecek mi bir şey mi diyecek bir şey mi olacak. Hani o sözler ordan bir nasıl diyim gözünden bir anlam çıkarmaya çalışacaktım. Büyük ihtimalle de kötü bir anlam çıkaracaktım.

R: Peki göz kontağı size nasıl geliyor, o olunca ne olacak?

S: Ya bir şey olmuyor ama göz kontağı öyle şey ürkünün bir şey. Bilmiyorum çok garip geliyor bana böyle göz göze.

R: Nesi ürkütüyor size?

S: Ya çok yani bilmiyorum göz göze bakmak çok saçma geliyor kesinlikle. Bilmiyorum böyle şey oluyor yani bir anlam veremiyorum ona yani. O yüzden böyle daha böyle sağa sola bakıyorum.

R: Peki sunumlarda göz göze bakınca nasıl bir şey olacağını düşünüyorsunuz?

S: Şimdi göz göze bakacağım ya işte mesela müdürüm böyle şey yapabiliirdi, bilmiyorum size oluyor mudur da mesela işte bir arkadaşım sunum yaparken o bana demişti abi ben sana bakayım sesim çok mu az mı diye ya anlatabiliyor muyum? Şimdi sanki ben ona bakınca şimdi o bana şimdi gülecek bir şey yapacak veya işte sunumun kötü gittiğine dair bir hareket mi yapacak kendince. Hani bana özel değil ama yaparsa ben o an iyice hani korkacağım anlatabildim mi o şeyi? Aslında şey ilk dediğim olarak benle dalga geçecek ve ben onu görmüş olacağım. En iyisi hiç görme, başını çevir.

Bahar also spoke about she does not want to have eye contact since she does not want to see people' reactions. She stated:

B: I'm 26 years old now and I've been like this for as long as I can remember. For example, I can't make eye contact when talking to certain people because it's settled now. I don't want to see those things, I don't want to see their gestures. That's why this state of mine doesn't change even when I'm speaking fluently, I still don't want to make that eye contact while speaking and I'm aware of why I don't.

R: How do you feel about making eye contact?

B: I still think I'll stutter if I make eye contact.

R: So why do you have such a thought?

B: Because I don't know exactly if it's from there, but it used to bother me a lot, now when the words don't come out, people look away from you, it hurts, I don't want to see that, I don't want to see that reaction, I don't want to look. Okay, I can talk without seeing you.

Original:

B: Ben şu an 26 yaşındayım ve kendimi bildim bileli böyleyim. Örneğin belli insanlarla konuşurken göz teması kuramam çok çünkü yerleşti artık. O şeylerini görmek istemiyorum, hani bu tavırlarını mimiklerini görmek istemiyorum. O yüzden bu halim akıcı konuşurken de değişmiyor, hala konuşurken o göz temasını kurmak istemiyorum ve niye yapmadığının farkındayım

R: Göz teması kurmak size nasıl geliyor?

B: Göz teması kurarsam kekeleyeceğim gibi düşünüyorum hala.

R: Peki niye böyle bir düşünceniz olmuş oluyor?

B: Çünkü ordan mı tam bilmiyorum ama onu görmek çok rahatsız ederdi beni, şimdi kelime çıkmayınca insanlar da senden gözünü kaçırıyor acıyor ben de onu görmek istemiyorum o tepkiyi mimiği görmek istemiyorum, bakmak istemiyorum. Tamam olabilir, ben seni görmeden de konuşabilirim.

3.4. Functions of Stuttering

This super-ordinate theme shapes around how and what functions stuttering provides to the participants. The sub-themes are a *primary part of identity*: “*Stuttering is my clothe, I feel naked without it*”, *promoting desirable characteristic features, making sense of failure through stuttering*.

3.4.1. Primary Part of Identity: “Stuttering is my clothe, I feel naked without it”

Participants mentioned that stuttering represents their normality and the way they express themselves compared to the others who speak fluently.

Kemal claimed:

K: Stuttering didn't affect my life so much because it was a bit like; If you felt the presence of something, its absence would be bad for you, but you know, there was never a normal conversation. That's why it is not like “Oh my God I stutter I can't speak normally”. My normal talking is stuttering, and after a

certain point, it's actually tiring to worry about it all the time, wondering whether it will be like this or that.

Original:

K: Kekemelik böyle aşırı aşırı etkilemedi hayatımı hani çünkü biraz şey gibi oldu hani; bir şeyin varlığını hissetmişsen yokluğu kötü olur ya senin açısından ama hani normal bir konuşma hiç yoktu. O yüzden böyle kekemeliğe düştüm "Aman Allah normal konuşamıyorum" gibi bir şey değil, ki benim normalim kekemelik yani, artık öyle gibi oluyor. Bir yerden sonra hani normalim kekemelik benim sonuçta ve hani bir yerden sonra aslında bunu sürekli kafana takmak da insanı yoruyor, şöyle mi olacak böyle mi olacak diye.

Sibel also claimed that even though she questions why she is stuttering, she expressed that stuttering is what makes her. She said:

S: All I ask is this; You know, why do I stutter too, why can't I talk like the others but stutter? But sometimes I think, um, that's what makes me a little bit like me, but sometimes it bothers me a lot.

R: So, what do you mean what makes you?

S: I don't know, I mean I've always been stuttering and blocking while talking since I was self-aware when I said I was always like this. I don't know otherwise.

Original:

S: Tek sorduğum şey şu oluyor; hani niye ben de keke-liyorum, hani niye diğerleri gibi konuşamıyorum da kekeleyorum? Ama bazen de imm bu da beni biraz ben yapan şey gibi düşünüyorum ama bazen de beni çok rahatsız ediyor.

R: Nasıl yani ne demek sizi siz yapan?

S: Ya bilmiyorum, hep böyleydim derken kendimin farkında olduğumdan beri hep bir kekeleyordum ve takılıyordum. Diğer türlüünü bilmiyorum yani.

Bahar mentioned that even if she is not experiencing stuttering at a particular time, she feels it in her mind. Moreover, she said that she feels naked without stuttering while giving an example from doing a presentation. She said:

B: There are often people I'm sure are sincere, listening and not judging. But here is what happens; I don't have a stutter in my language sometimes, but I'm sure it exists in my mind. ...I feel like I'm naked in such a crowded square while making a presentation, or I feel like somebody has done something wrong to me and I'm going to reveal it to the public for the first time. So, it's such a heavy feeling

R: What does it feel like to be naked in the crowded square?

B: Let stuttering be my clothe, something I've been wearing for years. The teacher takes me to the podium. He says, "I will pull this from you, and you will present without it." Not possible. Then I'm left naked because you want what's mine. You want me to present without stuttering, but I don't know how to speak other than that. It's the dress I've been wearing for years.

Original:

B: Samimi olduklarından, dinlediklerinden ve yargılamayacaklarından emin olduğum insanlar oluyor çoğunlukla. Ama burda da şu oluyor; şimdi benim dilde konuşur bir kekemeliğim olmuyor orda ama ben zihnimde onun var olduğuna eminim. ... Sunum yaparken böyle çok kalabalık bir meydana çıplak kalmış gibi hissediyorum ya da işte bir şey bana birisi bir fenalık yapmış da bunu ilk kez topluma ifşa edecekmiş gibi hissediyorum. Yani öyle ağır bir his

R: Nasıl bir his, kalabalık meydana çıplak kalmış gibi diyorsunuz?

B: Şöyle kekemelik benim bir giysim olsun yıllardır giydiğim bir giysi. Hoca beni kürsüye alıyor. Diyor ki; "Ben senden bunu çekicem ve sen bu olmadan ssunum yapacaksın." Mümkün değil. O zaman işte ben çıplak kalmış oluyorum çünkü bbenim olanı istiyorsun benden. Kekelemeden sunum yapmamı istiyorsun ama ben ondan başka konuşmayı bilmiyorum yıllardır giydiğim giysi o.

Some participants asserted that they experience stuttering mostly when they say their name specifically. Similarly, other participants mentioned the memories that had a massive impact on them in which they introduce themselves. In this way, since saying one's own name and introducing oneself may be evaluated as a part of identity, it seems that stuttering in these situations may contribute to expressing their identity.

Çınar stated when he says his name, he stutters the most. He claimed:

Ç: Stuttering occurs usually when I say my name. I'm saying that if I say this, I'll get blocked, but for example, when the teacher is asking while I am not waiting for it and says, "Get up, what is your name?", then there is no problem. However, in high school when we were meeting, I get blocked there because I know that I will say my name and introduce myself. There is a problem with this, like I said, you can answer a question with 'I don't know', but there is no possibility that you don't know your name. That's why you have to answer. Maybe having to answer puts you in a bit more trouble.

Original:

Ç: Kekemelik genelde adımda oluyordu. Diyorum ki ben bunu söylersem takılıcam ama mesela hoca yani hiç beklemiyorken "oğlum kalk, senin adın

ne?" der, o zaman sıkıntı yok. Mesela işte lise olsun tanışma a işte adın ne kalk anlat falan şeklinde. Orda ben adımlı söyleyeceğim ve kendimi tanıtacağımı bildiğim için orda takılıyorum. Aslında bunun şöyle bir sıkıntısı var yani bir soruya bilmiyorum cevabını verebilirsiniz dediğim gibi ama adını bilmeme ihtimalin yok. O yüzden cevap vermek zorundasın. Belki de cevap vermek zorunda olmak insanı bir tık daha sıkıntıya sokuyor.

Sibel also spoke of her memory, which she blocked when telling her name. She added that it is hard to tell her name most of the time without stuttering. She said:

S: And the thing that I have the most trouble with is when we are first introducing ourselves or for example when I have to call customer service, I don't know, when I have to say my first name or something. Maybe you know this too if you work on stuttering. This is what happens; You are getting a reaction from people like "did you forget your name?" But actually, there is something going on; Did I tell you this at first, that thing doesn't come out of your mouth. You are blocking. I've had it before. I had to look for a job. I used to visit cafes like this to be a waitress. Then the employee asked for my number. Later, she asked my name so that he could get back to me, but I couldn't tell. I look at the woman's face, but nothing comes out of my mouth, it took like twenty seconds. It was a very strange environment. Then I told her but while she was waiting, she looked at the person next to her and laughed if there was a problem. Then she turned to me, and I said my name. At that moment, the thing that crossed my mind, I must say, right now that I have a speech disorder, I'm sorry that I can get blocked in speech like this sometimes. If I had said this there, I would have left there comfortably and peacefully, but I did not say this because it was a very strange environment before, and I did not want to express it, then I said my name after a thirty-second wait, I got out of there. ... Even if I think about it as I will not be able to say my name again, but even if I don't think about it, for some reason it is difficult to say my name.

Original:

S: Bir de en çok sorun yaşadığım şey aslında böyle ilk tanışırken ya da herhangi bir şeyde işte müşteri hizmetlerini arıyorum, ne bileyim bir yerde bir şey olsun falan ilk ismimi söylemem gerektiği zaman. Bunu belki hani siz de biliyorsunuzdur kekemlikle ilgili çalışıyorsanız. Bu da hani şey oluyor; insanlardan şöyle bir tepki ismini mi unuttun. Ama aslında orda şey oluyor; bu en başta söyledim mi ya çıkmıyor ağızından o şey ses. Böyle kalıyorsun. Daha geçenlerde yaşadım. İş bakmam lazımdı. Garsonluk için böyle kafeleri geziyordum hani bakmak için. Sonra numaramı istedi orda çalışan. Sonradan size ben döneyim diye ismimi sordu ve hani kaldım söylemiyorum. Bakıyorum kadının yüzüne ama hiçbir şey ağızından çıkmıyor böyle bu bir yirmi saniye falan sürdü. Çok tuhaf bir ortamdı. Sonra söyledim nihayet böyle şey söyledi o da beklerken bir sorun mu var bir sıkıntı mı var bir baktı yanımdakine şöyle bir güldü. Sonra bana döndü sonra ben söyledim adımlı da. O anda şey

aklımdan geçti hani söylemeliyim şu anda benim bir konuşma bozukluğum var bazen böyle takılabiliyorum kusura bakmayın diye bunu orda eğer söyleseydim ordan rahat ve hani huzurlu bir şekilde ayrılacaktım ama bunu söylemedim çünkü öncesi de çok tuhaf bir ortam oldu ve bunu dile getirmek istemedim sonra ben söyledim bir otuz saniye bekleyişten sonra çıktım ordan. ... Bu konuda hani üstüne düşünsem de şimdi tekrar söyleyemeyeceğim ismimi diye ama düşünmesem de, her türlü nedense zor oluyor ismimi söylemek.

Bahar stated that she experienced stuttering when she introduced herself in the class. She said:

B: After blocking while I was saying my name then like no one should have asked me anything, I shouldn't have introduced myself to anyone. This was negative to a certain extent. When I changed classes when I entered the new environment, no one should ask me my name, I had to get lost somehow, so I should not introduce myself. I was trying to do this in writing as much as possible, or because I knew that I would introduce myself on the first day of the class, maybe I should go a week later so that I could boil it in the meantime.

Original:

B: Adımı söylerken takıldıktan sonra o zaman hayır kimse bana hiçbir şey sormamalı, ben kimseye kendimi tanıttmamalıyım. Bu belli bir yere kadar olumsuzdu. Yeni ortama girdiğimde sınıf değiştirdiğimde kimse bana ismimi sormamalı, bir şekilde kaybolmalıyım yani ben kendimi tanıtmamalıyım. Mümkün olduğunca bunu yazılı yapmaya çalışıyordum ya da sınıfın ilk günü kendimi tanıtacağımı bildiğim için ben belki bir hafta sonra gitmeliyim ki o arada kaynamalıyım ben diyordum.

3.4.2. Promoting Desirable Characteristic Features

Participants said that stuttering improves some of their characteristics in a good way. In other words, they mentioned stuttering contributes to promote desirable characteristic features.

Çınar states that stuttering improves his vocabulary since he wants to use the words he blocks less in speaking. He stated:

Ç: For example, it expanded my vocabulary. I tried to expand my vocabulary for a while because if I know that I will block with the word, it can be any word, even this apple. If I know that I will get blocked with the word apple,

if this word has another meaning, I am looking to be able to say another meaning. For example, I tried to learn synonyms, because the other word suddenly came to my mind, I can say it immediately, but as I said, I can't say it because I know that I will think about the previous word and block, or for example, it can be a topic, everyone is commenting on it or something. For example, if I know that I will block, I do not comment on that topic. It may have a negative effect like that, but it didn't have a very negative effect.

Original:

Ç: Kelime haznemi genişletti mesela. Bir ara kelime haznemi genişletmeye çalıştım çünkü hani herhangi bir kelime olabilir bu, elma bile olabilir. Elma kelimesinde takılacağımı biliyorsam bu kelimenin başka bir anlamı varsa ben başka anlamı söyleyebilmeyi arıyorum. Eş anlamlı sözcükleri öğrenmeye çalıştım mesela çünkü diğer kelime aniden aklıma geldiği için onu şıp diye söyleyebilirim ama dediğim gibi önceki kelimeyi düşünüp takılacağımı bildiğim için onu söyleyemem veya mesela bir konu olabilir herkes üstüne yorum yapıyor falan filan. Mesela ben takılacağımı biliyorsam üstüne yorum yapmam o konu üzerine. O şekilde bir negatif etkisi olabilir ama çok da negatif bir etkisi olmadı.

Nilüfer claimed that since stuttering leads to feeling humiliated for her, she compensates for this fact by trying to be successful in her carrier. She said:

N: Maybe feeling humiliated because of stuttering, this feeling of imperfection or something maybe made me more ambitious.

R: How so?

N: Maybe I wanted to compensate for it. I mentioned in previous questions that I have an inferiority complex due to stuttering, for example. It's like, with success in school, at work, a successful career, a successful job, etc. For example, I wanted to be a doctor since then, I normally wanted psychology to come up in my choices at the last moment, for example, I wanted medicine.

Original:

N: Belki işte kekemelikten dolayı kendimi aşağılanmış hissetmek, bu dediğim kusurluluk hissi falan belki beni daha çok hırslandırdı.

R: Nasıl yani?

N: Belki onu kompanse etmek istedim. Kekemelikten dolayı mesela bir aşağılanmış kompleksim olduğundan bahsettim ya önceki sorularda. Sanki böyle hani okul başarısıyla, işte yani başarılı bir kariyer, başarılı bir iş falan filan... Mesela o zamandan doktor olmak istiyordum. Normalde psikoloji son anda tercihlerimde gündeme gelmesi oldu benim, u ya mesela işte tıp istiyordum.

Bahar mentioned that she became a good listener and observer thanks to stuttering. She also added that stuttering improves her ability to feel empathy with someone. She stated:

B: I don't know if I am motivating myself, but I believe I have learned a lot. So, I don't like to talk much. Actually, I would, like but I wouldn't do that, but that time I would listen a lot. This time, I became a friend that people chose as a listener. For a while, I became a good listener, a good observer. Thanks to that social obstacle, I became a more sensitive, maybe more empathetic person. I don't know if I would have done it if stuttering hadn't.

Original:

B: Belki kendimi mi motive ediyorum bilmiyorum ama çok şey de öğrendiğime inanıyorum. Yani çok konuşmayı sevmezdim. Aslında isterdim ama yapmazdım ama o sefer de çok dinlerdim. Bu sefer de insanların dinleyici olarak seçtiği bir arkadaş oldum. Belli bir süre iyi bir dinleyici oldum, iyi bir gözlemci oldum. Daha duyarlı, belki daha empatisi yüksek bir insan oldum o sosyal engel sayesinde. Olmasaydı olur muydum bilmiyorum ama ona bağlıyorum.

3.4.3. Making Sense of Failure through Stuttering

The minority of participants mention that some of their failures occurred because they stutter. This gave them an explanation of why they fail in certain situations.

Deniz talked about he had the feeling that the reason for rejection by alternative romantic partners is because of his stuttering. He said:

D: You know, the lack of self-confidence due to stuttering, the process of devaluation was also very dominant, but after receiving therapy, I overcame these feelings to a great extent, I realized that those feelings and thoughts were quite baseless, you know, in direct proportion to that. I had the thought that the opposite sex is me rejecting me because I am just stuttering.

Original:

D: Kekemelikten kaynaklı hani özgüven eksikliği değersizleştirme süreci de aşırı hakimdi yani kendimde, öyle söyleyeyim ama hani terapi aldıktan sonra bu hislerimi önemli ölçüde yendim o hislerin aslında oldukça o hislerin ve düşüncelerin oldukça hani ttemelsiz olduğunu fark ettim bununla da doğru orantılı ola olarak hani ollarak şey düşüncem vardı karşı cins beni hhani sadece kkekeme olduğum için beni reddediyor.

Nilüfer mentioned one of her experiences of job interviews in which her application was rejected. She said:

N: I was telling the reaction of those people, that jury, then they said, my interview is over, they didn't continue the interview, and they said to me, they asked me: Do you stutter constantly like this? they said. I was a little thing there, you know, I got a signal from it. Then I said sometimes it happens, I said it doesn't always happen. Then after saying that, they took me out. They said we will inform you of the result. I mean, I was eliminated because of my stuttering, frankly, I don't know right now, but I think it might be. After leaving the interview room, my whole world was destroyed because I felt like I was treated undeservedly. I also thought that I was not defending myself, so frankly, I did not have the strength to defend myself.

Original:

N: O insanların, o jü-jürinin tepkisini söylüyordum u sonra işte şey dediler benim mülakatım artık bitti devam ettirmediler mülakatı u ve şey dediler bana, şunu sordular: Kekemeliğiniz böyle sürekli oluyor mu? dediler. Ben orda biraz şey oldum, hani bir sinyal aldım ondan. Sonra bazen oluyor dedim, her zaman olmuyor dedim. Sonra bunu söyledikten sonra beni çıkardılar. Biz size haber veririz sonucu dediler. Yani kekemeliğimden dolayı mı orda elendim açıkçası bunu şu an bilmiyorum ama öyle olabileceğini düşünüyorum. Mülakat odasından çıktıktan sonra böyle bütün dünyam yıkılmış bir şekilde çıktım açıkçası çünkü hani hak etmediğim bir muamele gördüğümü hissettim. Bir de kendimi savunmadığımı düşündüm yani kendimi savunacak gücüm de açıkçası orda yoktu.

3.5. Early Relational Experiences

The super-ordinate theme is related to participants' common patterns of relationships in the family. The sub-ordinate themes are *contentious relationship with the mother, passive role of the father, family's attributions to stuttering.*

3.5.1. Contentious Relationship with the Mother

When participants spoke about their relationship with their mother, many of them describe the relationship with their mother depending on conflict. They put emphasis on the pattern of obstinacy in this relationship.

Çınar stated that he has never had a good relationship with her mother. He describes their relationship in a way based on the fight. He said:

Ç: There were some problems with my mother at home. She has obsessive-compulsive disorder. I'm not sure, panic attack or something. Our relationship with my mother was never good. ... For example, how should I explain? My mom usually yells. She wouldn't call me normal, or rather she wouldn't. We were shouting, we were fighting. We could fight over the impossible, or we could argue over anything. So, it's not that important what happened. The purpose was to discuss.

R: What kind of things would you usually argue about?

Ç: For example, she used to do things she was obsessed with. I would say don't do it, she would. I'd say don't do it. Then we would explode. ... And my mother, for example, is aggressive. I was very bothered by that. When my puberty started, for example, my mother turned on the water, there was noise in my room, and it was not possible to sleep. About eight in the morning. Why should I wake up at eight o'clock? I say, mom, don't do it. She continues to do so. Such a shout. When both sides were not understanding to each other, there was a state of constant shouting and fighting. ... For example, my mother sometimes imitated my speech, for example, those times when we were nervous.

Original:

Ç: *Evde annemde bazı sıkıntılar vardı işte. Obsesif kompulsif bozukluk. Emin değilim panik atak falan. Annemle ilişkimiz hiçbir zaman iyi olmadı. ... Mesela yani nasıl anlatayım? Annem genelde bağırır yani. Bana normal seslenmez, seslenmezdi daha doğrusu. Bağırarak konuşurduk, kavga ederdik. Olmayacak şeylerden kavga edebilirdik ya da her şey için her türlü tartışabilirdik. Olayın ne olduğu o kadar önemli değil yani. Amaç tartışmaktı.*

R: *Genelde ne gibi şeyler için tartışırdınız?*

Ç: *Mesela o obsesif olarak takıldığı hareketlerini yapardı. Ben yapma derdim, o yapardı. Ben yapma derdim bir yerde. Sonra patlardık. ... Annemin o takıntısı olduğu dönemler falan yapma niye yapıyorsun öyle. Bir de annem mesela agresif yani. Çok rahatsız oluyordum ben de. Ergenlik başladığında annem suyu açtı mesela benim odaya sses geliyordu ve uyutulmuyor hani. Sabah sekizde falan. Niye uyanayım ki ben saat sekizde? Anne diyorum yapma. O yapmaya devam ediyor. Öyle bir bağırsız çağrış. İki taraf da birbirine anlayışlı olmayınca sürekli bağırsız çağrış ses hali kavga hali mevcuttu. ... Mesela annem bazen benim konuşmamı t t taklit ederdi mesela yani o gergin olduğumuz dönemler falan.*

Kemal mentions one of his memories with his mother in which he had got therapy for his stuttering. He said that his mother was obstinate with him for following the therapy rules appropriately. He stated:

K: I did a therapy thing when I was little. When I was about nine or ten years old. Here was this thing, the therapy of that time; oh, you will be silent for fifteen days, then they were doing something with some exercises or something, they were making the first syllable longer. Here's something like that I didn't do it much with my childhood mind. I was a little slack. Then you know, something happened between me and my mother, that thing, you know.

R: What happened between you and your mother?

K: You know, it was bad, we had shouted at each other. I couldn't do anything after that. After that, it was like stubbornness. It's like I won't do this or something.

R: What was it like stubbornness?

K: You know, those usual things were so boring, you know, the exercises. Sometimes I didn't do either. Then after a while I started not doing it at all. After that, we didn't be like... It was as if there was a situation where I got stubborn with her, and I mean, I didn't do anything without being stubborn. I can't say something like I'm not doing it because of her. At that moment, I wasn't going to do it anyway. She was angry, I was sorry about that too. So, It was like I don't do it.

Original:

K: Ufakken bir terapi şey yapmıştım. Yaklaşık bir dokuz on yaşlarındayken. İşte bu şey vardı o zamanın terapisi; oo on beş gün sessiz kalacaksın sonra bazı alıştırmalarla falan filan şey yapıyorlardı ilk heceyi uzattırıyorlardı. İşte böyle bir şeyler filan fişman. Çocukluk aklıyla onu çok yapmamıştım ben de. Biraz savsaklamıştım. Sonra hani annemle aramız biraz şşey olmuştu o şeyyy o şöyyille hani

R: Ne olmuştu annenizle aranızda?

K: Hani kötü olmuşttu, hani şeyy olmuştu ismi nedir bağırsı çağırış olmuştu. Ondan sonra hani hiç şey yapamadım hani. Ondan sonra inat gibi oldu. Böyle yapmayacaksın falan gibi oldu benim için.

R: Ne inat gibi oldu?

K: Hani hhhanii o alış- hani şeyler çok sıkıcıydı hani alıştırmalar. Ben de yapmıyordum bazen. Sonra bir yerden sonra hiç yapmamaya başladım zaten. Ondan sonra da hani çok şey olmadık işte. Inatlaştığım bir durum oldu gibi ve yani inatlaşmadan zaten yapmayacağım varmış da yapmadım gibi oldu. Hani çok sennninn yüzünden yapmıyorum gibi bir şey diyemem. O an ama hani zaten yapmayacaktım. Sen de kızdın ben de üzüldüm buna. Yapmıycam işte gibi oldu.

Nülüfer stated:

N: I used to conflict a lot with my mother in adolescence. We used to fight a lot when I was a kid. Honestly, I'm such a rebellious child, such disobedient, very mischievous. For example, when I was a child, I was a very naughty

child. I would climb anywhere. I would never obey. My mother was having a hard time dealing with me. Naturally, I was a child who doesn't listen at all and does a lot of mischief. For example, a mother warns her child and says don't do this. For example, I would do it out of spite, and I mean, maybe I wouldn't be able to understand that he was wrong until I experienced what she said was wrong. This is still such a thing. Well, maybe it's something about my personality in my life. I can't tell if something is right or wrong without experiencing it myself. I have to experience it myself.

R: You say you experienced this with your mother as a conflict

N: Yes, a conflict. For example, my mother also has some Turkish parenting. Here, he used violence or something, I mean, he used to beat me. It hurt me a lot when my mother beat me. You know, I used to be filled with such hatred towards my mother. In fact, I attached the bill of our conflicts during adolescence, to distance myself from my mother. My mother was so angry. My mother is actually a very loved and loving woman to others. However, the image of my mom in my mind is a cold mother without love.

Original:

N: Ergenlikte falan çok çatıştırdık annemle. Hatta çocukken de çok çatıştırdık. Ya ben böyle asi bir çocuğum açıkçası. Böyle söz dinlemeyen, çok yaramazlık yapan. Mesela ben çocukken çok yaramaz bir çocuktum. Böyle her yere tırmanırdım. Hiç söz dinlemezdim. Annem benimle baş etmekte çok zorlanıyordu. Doğal olarak işte hiç söz dinlemeyen, çok yaramazlık yapan bir çocuk yani. Mesela işte bir anne çocuğunu uyarır "şunu yapma" der. Ben mesela onu inadına yapardım ve yani o yanlış dediği şeyi belki hani deneyimlemeden onun yanlış olduğunu anlayamazdım. Bu hala öyle bir şey. Hani hayatımda benim belki kişiliğimle alakalı bir şey yani. Kendim tecrübe etmeden bir şeyin doğru ya da yanlış olduğunu anlayamıyorum. Kendim tecrübe etmem lazım bunu

R: Bunu annenizle yaşadığınızı söylüyorsunuz bir çatışma olarak

N: Evet bir çatışma. Mesela annemde işte biraz Türk tipi ebeveynlik de var. Şiddet falan uygulardı, yani döverdi falan. Annemin beni dövmesi çok incitirdi beni. Hani anneme böyle çok kin nefretle dolardım. Hatta bunun faturasını işte ergenlik döneminde işte çatışmalarımızın faturasını annemden uzaklaşmak anneme mesafe almakla iliştiirdim. Annem böyle çok öfkelenirdi. Annem aslında çok sevilen sevecen bir kadındır yani ama annemi çocuk olarak benim kafamdaki anne imgesi işte şeydi; sevgisiz soğuk bir anne.

Selim also talked about his relationship with his mother. He remarked that his mother often beat him as an act of revenge in his childhood. He said:

S: My father was drinking, gambling, etc. every day at that time. I am the youngest in the house. We are three kids. There are ten years between me and my oldest sister. There are eight years with my youngest sister and when I was eight years old or something, my mother had to take her anger out on me. When I was the youngest in the house, that job is for me a little bit.

R: How did she take it out on you?

S: I don't like to eat for as long as I can remember myself. You know, one meal a day is enough for me, and I have some stubbornness. For some reason, my mother would be stubborn about my eating, so she always got beaten as a result. There was beating every day. In other words, it was like eating with a beating at mealtime.

R: Being beaten

S: Yes yes. I mean, because even if I like to eat breakfast, it wouldn't have anything to do with it, but it would be at noon and in the evening. Luckily, since my sister is ten years older than me, my cheeky eight-year-old was her adolescence were together. She needed to get her teenage revenge out, too. She also found me.

R: You say that they took revenge on you.

S: Yes.

R: And what kind of revenge did they take from you?

S: For example, my mother would probably be beating my father when she was beating me. So, did I explain? Such a thing was happening because my mother, for example, especially during a period like this, when they were in a bad situation, for example, beat me mercilessly. So, if she was calm, she would be lighter, but if she was nervous, that size of beating would increase. I mean, she used to go towards harsh things, but of course, my sister suffered from her a lot before me.

Original:

S: Babam o dönem her gün işte içiyordu, kumar oynuyordu falan. Ben evin en küçüğüyüm. Biz üç kardeşiz. En büyük ablamla aramda on yaş var. En küçük ablamla sekiz yaş var ve ben böyle sekiz yaşındayken falan böyle annem biraz şey hıncını benden çıkarması vardı. Evin en küçüğü olunca da o iş bana düşüyordu biraz.

R: Nasıl hıncını sizde çıkarıyordu?

S: Ben kendimi bildim bileli hiç yemek yemeyi sevmem. Hani böyle günde işte bir öğün bana çok yeter ve bende biraz inat da vardır. Annem de nedense benle yemek konusunda inatlaşır onun sonucu hep dayağa giderdi yani. Her gün dayak durumu vardı. Yani hani yemek saatinde dayakla birlikte yemek gibi bir durum oluyordu.

R: Dayak yeme durumu

S: Evet evet. Yani çünkü hatta kahvaltı yemeyi severdim onda bir şey olmazdı ama öğlen ve akşam mütemadiyen olurdu. Şans işte ablamla da aramda on yaş olunca benim arsız sekiz yaş dönemim onun ergenlik dönemiymiş. Onun da ergenlik hıncını çıkarması gerekiyordu. O da haliyle beni buluyordu.

R: Hınçlarını çıkardılar diye söylüyorsunuz

S: Evet

R: Peki nasıl bir hınç aldılar sizden?

S: Annem mesela aslında beni dövürken babamı dövüyor olurdu büyük ihtimalle. Yani anlatabildim mi? Öyle bir şey oluyordu çünkü annem mesela özellikle böyle bir dönem hani aralarının kötü olduğu dönem mesela beni böyle derler ya amansızca döverdi. Yani sakınse daha hafif olurdu ama

gerginse o boyut artardı. Haşin işlere doğru giderdi yani ama tabi bu şey benden önce de ablam çok çekmiş hani.

3.5.2. Passive Role of the Father

Many of the participants talked about their father as passive. They emphasized that their fathers are precisely indifferent.

Çınar mentioned that his father is passive in which his father does not take an active role in solving problems in the family. He stated:

Ç: My relationship with my father was good, I had no problems with him. I mean, we could watch movies together again, not that much, but we could hang out. For example, I could joke with him. I had no trouble with it. The trouble was even with my mother. ... He was a little more passive. He used to keep a good side of my mother, but I don't think that is right because my mother seemed like someone who was trying to take pieces as my mother is kept a good side by someone. My father wouldn't yell. He was the more passive part. He was trying to calm things down. I and my mother were the shouting part, but I did not shout in ninety-five percent of the arguments. If she is shouting, I have continued. Usually, when we yelled with my mother, he wouldn't do much. He was trying to calm the atmosphere, he was unresponsive.

R: How do you feel about your father being unresponsive, what do you think?

Ç: I mean, it's actually good that he's unresponsive in general events because if he shouts, all hell will break loose at home. But for example, I wanted him to react when I was mocked by my mom for my stuttering because I was upset when this first happened. Of course, I wasn't upset afterward. I was shocked when it first happened.

Original:

Ç: Babamla aramız iyiydi onla hiçbir sıkıntım yoktu. Yani yine beraber, o kadar değil tabi de film izleyebilirdik, takılabilirdik. Mesela onla sakalaşabilirdim. Onla hiçbir sıkıntım yoktu. Hatta annemleydi yani. ... Biraz daha böyle pasifti yani. Annemi alttan alırdı ama ben böyle düşünmüyorum çünkü annemin alttan aldıkça annem üste çıkmaya çalışan birisi gibi geliyordu bana. Babam bağırp yani çağırılmazdı. O daha pasif kalan kısımdı. Ortalığı yatıştırmaya çalışırdı. Benle annem bağırgan kısımdık ama ben asla asla demiyim de tartışmaların yüzde doksan beşinde ben bağırmamışım. O bağırıyor ben devam ettirmişimdir. Genelde işte annemle bağırdığımızda çağırduğumuzda falan da yani o pek şey yapmazdı. Ortamı sakinleştirmeye yatıştırmaya çalışırdı, tepkisizdi. Öyle bağırayım çağırayım kafasında bir insan değil.

R: Babanızın tepkisiz olması size nasıl geliyor, ne düşünüyorsunuz?

Ç: Yani genel olaylarda tepkisiz olması aslında iyi çünkü o da bağırrsa evde kıyamet kopacak yani. Ama mesela keke annemin kekemeliğimle dalga geçilmesinde mesela t t tepki göstermesini istedim, sen n'apıyorsun diye çünkü bu ilk olduğunda ben üzülmüştüm. Daha sonrasında üzülmedim tabi de. İlk olduğunda şok olmuştum.

Sibel claimed that her father does not really take notice of her. Also, most of the time, he does not truly listen to her. She stated:

S: I have a little something to prove myself against my father, I usually have this desire. I already have a brother, you know, when I meet with my father, my brother is there too, but I usually don't talk much. Even though I talk, I don't think my father listens to me much. Because I'm a woman... I think he sees women as much lower than him.

Original:

S: Birazcık babama karşı kendimi kanıtlama gibi bir şeyim var, böyle isteğim var genelde. Zaten benim kardeşim de var hani buluşunca babamla işte, kardeşim oluyor ama ben genelde pek fazla konuşmam. Konuştuğumuzda çünkü yani konuşsam da babamın beni pek dinlediğini kulak verdiğini sanmam. Zaten bir kadın olduğum için... Kadınları bence kendisinden çok aşağıda görüyor.

Nilüfer also described her father that he does not get angry for anything in their relationship. She said:

N: I have a good relationship with my father. So, there is a more opposite situation than my mother. For example, my father never gets angry, he never shouts, he just shows love. I mean, he does everything we want but I can't say that my relationship with my father is so perfect.

Original:

N: Babamla ilişkim iyi. Yani anneme göre daha ters bir durum var. Babam mesela hiç kızmaz, hiç bağırılmaz sadece sevgi gösterir. Yani işte bir dediğimizi iki etmezdi ve babamla ilişkim de böyle çok mükemmel diyemiyorum.

Selim talked about his father in terms of the role of being a father. He expressed that his father is mostly indifferent:

S: Our relationship with my father was good because my father is very comfortable. How can I explain? Let me explain it like this; My father's family is such a family that can be called bourgeois. We are from Nevşehir. The landlord or something is my father's family. It's a well-educated family, you know, his uncle is the deputy minister, such a segment that we can call more elite. For example, my father was always something, so reflect- on us what he did. My mother was more ignorant like that, she didn't know how to act. My father never hit, and when he did, I would have known that I would have deserved it, so now he would hit at the endpoint or something, and my father was always more like "do, travel, wander, see, live." He was good in that sense, but he was also a uninterested man. I mean, it was good for us because he didn't care about us at all. Whatever I say to my father, he would say okay.

R: How was he so uninterested?

S: For the simplest example, when I was in high school, we called my father to a meeting, a parent meeting. My mother told my father to go. My father is at school... How can I tell you? I was studying at the teacher high school, and there was a science high school with us, and my father, for example, does not know which high school I went to. Because I wear the same uniform every day, my father thought I was going to science high school or something. So, it had nothing to do with it, so he was a simple man.

R: So how does this sound to you, how do you interpret this situation?

S: How does it sound, it was ridiculous, it's a very ridiculous situation. Your father doesn't know or see anything about you. I don't know if he was the father. It was debatable.

Original:

S: Babamla ilişkimiz iyiydi çünkü babam çok rahattır. Nasıl anlatabilirim? Şöyle anlatayım; babamın ailesi böyle burjuva denilecek bir aile. Nevşehirliyiz biz. Oranın ağası filan, babası babamların ailesi. Okumuş bir aile yani, hani işte dayısı işte bakan yardımcısı böyle daha elit diyebileceğimiz bir kesim. Mesela babam hep şeydi yani yaptığı şeyleri bize yansıtırdı-. Annem böyle daha cahildi, nasıl davranacağını çok bilmezdi. Babam hiç vurmazdı, vurduğunda da şeyi bilirdim yani hak etmiş olurdum, yani artık böyle son noktasında falan vururdu ve babam hep şeydi böyle daha "yapın, gezin, dolaşın, görün, yaşayın." ama şeydi yani o anlamda iyi ama şu da var ilgisiz de bir adamdı. Yani hani hiç bizle ilgilenmediği için bizim için iyiydi. Ben babama ne desem tamam derdi.

R: Nasıl ilgisizdi yani?

S: Ya en basit örneği ben lisedeydim babamı toplantıya, veli toplantısı, çağırdık. Annem babama sen git dedi. Babam okulun... Nasıl diyim size? Ben öğretmen lissesinde okuyordum yanımızda da fen lisesi vardı ve babam bbenim hangi liseye gittiğimi bilmiyor mesela. Her gün aynı formayı giymemden veya dershane de fen lisesi sınıfı bir üst sınıf, ben ona geçtiğimde babam benim fen lisesine geçtiğimi falan sanıyordu. Yani hiç ilgisi yoktu, yani o kendi halinde bir adamdı.

R: Peki bu size nasıl geliyor, siz nasıl yorumluyorsunuz bu durumu?

S: nasıl geliyor, ya saçmaydı, çok saçma bir durum yani. Babanız sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor, görmüyor. Ya baba mıydı belki o da tartışılır, bilmiyorum.

3.5.3. Family's Attributions to Stuttering

Some of the participants mentioned that their family makes sense of their stuttering by attributing it to incidents that happened in the past. Even if participants do not surely consider it, they said that their family finds them important.

Deniz expressed that his stuttering started when he developed needle phobia according to his family. He stated:

S: Since my stuttering started very early, there is no reason for it in my memories. But according to my family, I had an extreme needle phobia. According to my family's narrative, I used to get sick quite often when I was little, they used to give injections. Let's just say three or five people have to hold me. I was afraid at that level, you know. They say it (stuttering) started after that, you know, being sick often and getting an injection and living that fear all the time. They tell you that it started after that fear.

Original:

D: Kekemeliğim çok erken başladığı için benim anılarımda ona dair bir sebep yok. Ama ailemin anlattığına göre bu şeyden sonra başlamış, bende aşırı iğne fobisi varmış. Hani şöyle ailemin anlatımına göre ben küçüklüğümde oldukça sık hastalanırdım, iğne yaparlardı. Üç beş kişi tutmak zorunda kalıyormuş öyle söylüyüm hani. O seviyede korkuyormuşum yani hani. Ondan sonra başladığını söylerler hani. Sık sık hani u hasta olup iğne olmaktan ve o korkuyu sürekli yyaşamaktan hani. Yaşadıktan sonra hani başladığını anlatırlar.

Nilüfer mentioned that her family relates her stuttering with the 1999 Marmara Earthquake, which hugely impacted Turkey's history in many ways. She stated:

N: I think my stuttering started when I was three years old. When I was three years old, my family says it started after the 99 Marmara Earthquake, but it has nothing to do with the earthquake (laughs) because my speech-language therapist also emphasizes this a lot; psychological traumas are probably not the direct cause of stuttering. It started developmentally for me, like everyone else. My sister also had stuttering when she was a child, but hers disappeared

after the age of five. Mine continued. In general, in some children, it does not continue after a while. Some are still ongoing. Mine went like this.

Original:

N: Kekemeliğim üç yaşındayken başladı sanırım. Üç yaşındayken ya ailem şey doksan dokuz depreminden sonra başladığını söylüyor ama depremle bir ilgisi yok yani (gülüyor) çünkü şey dil konuşma terapistim de hani bunu çokça vurguluyor; Psikolojik travmalar direkt kekemeliğin sebebi olamıyor muhtemelen. Bende de herkes gibi gelişimsel olarak başlamıştır. Kekemeliğim kız kardeşimde de çocukken olmuş ama onunkisi beş yaştan sonra kaybolmuş. Benimkisi devam etmiş. Genelde zaten bazı çocuklarda işte bir süre sonra devam etmiyormuş. Bazılarında devam ediyormuş. Benimki devam etmiş bu şekilde.

Also, Sibel claimed that according to her mother, her stuttering started after she was beaten by her father. She said:

S: One day I asked my mother why I stuttered when I was in the ninth grade or in the tenth grade. I asked that do you know why I'm stuttering? That's what my mom said, "before we broke up with your dad, your dad slapped you one day when you were kid, and then you started stammering like that." When I look back, I didn't grow up in such a stable house anyway, so in my childhood. There was a lot of fighting and noise, you know, when my parents were supposed to divorce, they have divorced too late, they waited too long. It's okay, let's stay for the sake of such children, let's not divorce, but in fact, this will harm the children even more... The reason is of my stuttering family trauma, so the fight. My father is a big factor.

Original:

S: Kekemeliğimin nedenini ben dokuzuncu sınıftayken mi onuncu sınıftayken mi ne anneme sormuştum bir gün. Hani ben niye kekeleyorum diye. Annem de demişti işte "biz daha babanla ayrılmadan önce siz çocukken baban işte sana bir gün bir tokat atmıştı sonra sen böyle kekeleymeye başladın." Geriye dönüp baktığım zaman da zaten pek de böyle stabil bir evde büyüyemedim yani çocukluğumda. Bayağı kavga gürültü falan hani annemler ayrılmaları gerekirken çok geç ayrıldılar, çok beklediler. Şey olur ya hep böyle çocuklar için kalalım ayrılmayalım gibi ama aslında bu çocuklara daha da çok zarar verir ya... Sebebi aile travması yani kavga gürültü. Babam büyük bir etken.

Bahar expressed that her stuttering started after she swallowed a coin according to his family. Moreover, she added that her family took her to the "Hodja" who performs Islamic religious rituals to find a solution to her stuttering:

B: My family always tells me, I swallowed money when I was little (laughs). I know it's silly, but my parents always associate it with my stuttering. But I don't know what relation it has, you know, does one stutter when swallowing money?

R: How do they tell; how do they relate to it?

B: So, here's the thing, I swallowed money. In fact, theirs is a bit like a fairy tale. They totally want to connect to something, and they are attached to it. It is bullshit like I swallowed money, had surgery, and stuttered. ... Then they took me to the Hodjas. What we call superstition means putting pebbles in the mouth, making a canary drink the water, taking the children to the pilgrims, I don't know, these are things that exist.

R: Do you have a memory like this?

B: Of course, there is. There's a lot.

R: Can you mention an important memory that comes to your mind?

B: Something about that, what was it? The tongue of an animal, the tongue of something, but I don't know it. I remember they brought it and made some soup and made me drink, and it was so disgusting. For example, I would be able to talk after drinking it they said. I still don't like those kinds of things like this or that.

Original:

B: Ailem hep şey anlatır ben küçükkenn para yutmuşum evet (gülüyor). Saçma farkındayım ama annemler hep onunla ilişkilendirir. Ama hani ne ilişkisi vardır bilmiyorum hani insan para yutunca kekeme olur mu

R: Onlar nasıl anlatıyor, nasıl buna bağlıyorlar?

B: Yani işte şey para yutmuşum. Ya aslında biraz şey masal gibi onlarınki. Onlar tamamen bir şeye bağlamak istiyorlar ve buna bağlıyorlar. Para yutmuşum, ameliyat olmuşum ve kekeme olmuşum gibi saçma sapan şeyler. ... sonrasında hocalara götürdüler. Hurafe dediğimiz işte ağıza çakıl taşı vermek olur, bir kanaryanın içtiği suyu içirmek olur, çocukları işte ne bileyim hacılara hocalara götürmek olur bunlar var olan şeyler.

R: Sizin böyle bir anınız var mı peki?

B: Var tabii ki var. Yani çok var.

R: Aklınıza gelen sizde yer etmiş bir anınızı anlatabilir misiniz?

B: Bununla ilgili yani şöyle bir şey, neydi o ya? Bir hayvanın dili, bir şey dili ama onu bilmiyorum. Böyle onu getirip bir şey çorba yapıp bana içirdiklerini hatırlıyorum ve çok iğrençti. Mesela onu içtikten sonra konuşabilecekmişim. Ben hala da sevmem o tarz şeyleri, şu bu falan filan.

CHAPTER 4

DISCUSSION

In this chapter, the current study's findings were reviewed based on the literature. Remarkably, the results of the study will be examined from the perspective of Lacanian psychoanalysis.

In the analysis of data in which Interpretative Phenomenological Analysis was used, there were emerging themes: *perception of stuttering, tense relationship with authority figures, avoidance due to imagined humiliation, functions of stuttering, early relational experiences.*

4.1 Perception of Stuttering

The first super-ordinate theme involves how participants perceive stuttering and how they see it. The sub-ordinate themes are *feeling of inadequacy, living with an obstacle, stuttering as a source of shame, denial of stuttering, "stuttering is like a parasite."*

Results show that participants who are young adults with stuttering perceive themselves as inadequate. Also, they perceive stuttering as an obstacle to their lives, and they mostly tend to deny and be ashamed of their stuttering. Lacan (1955-56) claimed that imaginary order shapes the mirror stage. Subject identifies oneself with his/her image, which leads to the constitution of the ego. (Evans, 2006). Lacan stated that the imaginary put a considerable effort on the subject based on the specular image of the subject. Therefore, imaginary roots on subject's relation with his/her body which, in turn, with an image of his/her body (Lacan, 1956b). Since stuttering

is an issue that originated from the body, it can be evaluated from the relationship between body image and imaginary order. The way participants perceive stuttering as a bodily symptom represents how they identify with their body image in imaginary order. Accordingly, it may be said that the primary affect of body image is rooted in seeing oneself inadequate, being ashamed of, and deny of stuttering. Lacan posits that there is an imaginary relationship between ego and mirror image. This relationship is basically narcissistic (as cited in Evans, 2007). Freud stated that narcissism is an investment of the libido in the ego which symbolizes erotic attraction to the specular image, as Lacan points out (Freud, 1914 & Lacan, 1966). Therefore, perceiving stuttering as a source of shame, feeling inadequate, and denying it may be considered a decrease in narcissistic value. In this way, it may be claimed that stuttering is a signifier that devalues whole body image and leads to a decrease in narcissistic value since the lack in language occurs in body image.

As well as the devaluation of body image based on the decrease in narcissistic value, all participants' examples and explanations on the issue, which are perceiving stuttering as inadequacy, obstacle, defect, something to be ashamed and deny, takes place in their relationship with society. Interestingly, none of the participants relates these perceptions with a family environment, and they emphasize those feelings when they face culture and society's expectations. Lacan relates society's discourse with symbolic order (Lacan, 1956). It may be said that when they enter symbolic order rather than imaginary one in Lacanian terms, they experience those feelings. In other words, since body image is written on symbolic order (Fink, 1997), body image is getting devalued when they enter the symbolic order.

Similarly, according to participants' statements, they experience stuttering more when involved in society. Lacan states that symbolic is the place of lack, and there is no symbolic without language (Lacan, 1954-55). In this situation, it may be claimed that stuttering is perceived as a lack, the lack that is seen in language, for the participants. Therefore, stuttering more in symbolic order may be considered as confronting their lack.

Foucault mentions that normal and abnormal are determined by society and culture. He says that subject learns to be normal by obeying the codes and rules of society (as cited in Genel, 2021). In that sense, while speaking fluently represents normality, speech problems such as stuttering represent an abnormality in terms of disorder as society specified (Watkins, Smith, et al., 2008). Accordingly, based on the feelings of inferiority from the others may be evaluated that participants value themselves from the eye of the Other based on the symbolic order. Lacan mentions four discourses: the discourse of the master, the discourse of the university, the discourse of the hysteric, and the discourse of the analyst. He expresses that discourse that regulates intersubjectivity represents the social bond established in the language (Lacan, 1966). For the discourse of the master, Lacan inspires Hegel's master-slave dialectic. Lacan basically emphasizes that a signifier represents the subject for another signifier (Zizek, 2005). In other words, the Other's position determines the subject's position. From the Hegelian view, the master takes shape of the slave's world (Zizek, 2012). In this regard, it may be stated that stuttering is getting an issue when it confronts the discourse of master where symbolic order is enclosed. Since body image is built into the symbolic order, society determines the value of their body image (Fink, 1997). In other words, since discourse determines what normal and abnormal are, participants' experiences of those perceptions when they encounter symbolic may be considered from the discourse of the master.

4.2 Tense Relationship with Authority Figures

The second super-ordinate theme is about participants' tense relationship with authority figures. Participants mostly describe this relationship as giving nervous. The sub-ordinate themes are *increased stuttering in the presence of authority figures, anxiety and excitement related to inferiority feelings, fear of making mistake.*

Many participants stated that they stutter more against authority figures than the others. Lacan describes that the first big Other is the mother. Later, it becomes the father who separates the imaginary relationship between mother and child to ensure symbolic order for the child (Lacan, 1956). Other takes many forms in society, such as God, government, or other authority figures. These concepts have a strong

relationship with Other since they determine the Law and maintain social order (Zizek, 2009). In this sense, the experience of increased stuttering in the presence of authority figures, anxiety, and fear of making mistakes related to these figures represent participants' relationship with the Other. Since the Other is registered into the symbolic order, it seems that participants' relationship with the Other means confronting with symbolic. Therefore, stuttering more in front of authority figures may be interpreted as a reaction to the symbolic order.

Anxiety has a wide range of places in psychoanalysis. Freud developed two different theories of anxiety. In the first theory, neurotic anxiety is related to the inadequate discharge of sexual libido (Freud, 1941). Later, he abandoned this idea and stated that anxiety is the reaction to the situation that symbolizes trauma, such as the loss of love object or birth. However, particularly he argues that this situation is castration. Lacan expressed that anxiety is related to fear of being engulfed by the mother, while Freud argues that anxiety is associated with the separation of the mother. Lacan, here, states that the lack of separation precisely causes anxiety. Lacan says that anxiety has an object. However, this object is not an ordinary object symbolized. This is the object *a* which is not symbolized and object cause of desire (Lacan, 1962). Lacan says anxiety appears when another object takes the place of object *a*. He states that anxiety appears when the subject confronts the Other's desire and when the subject does not have knowledge of what kind of object for the Other's desire (Evans, 2006). Besides, Lacan posits that desire occurs from lack. In that view, anxiety is a lack of lack. In this sense, participants' experience of anxiety and fear of making mistakes with authority figures may be considered as lack of lack. That is, it may possible to say that there is lack of castration. As Freud (1941) says anxiety is related to castration anxiety, the relationship between individuals with stuttering and authority figures may be evaluated from this point of view. Castration produces a lack in the subject. It prevents *jouissance* from being involved in the subject excessively. On the other hand, accepting castration provides the subject 'normalizing effect' in psychopathology. Also, it guarantees symbolic order (Evans, 2006). Considering this, anxiety, fear of making mistakes, and experiencing increased stuttering may be evaluated as fear of castration or castration anxiety.

In this regard, what needs to be done therapeutically is working on representations of Other and characteristics of the relationship between subject and the Other.

4.3. Avoidance due to Imagined Humiliation

This super-ordinate theme involves the assumptions of others' feelings of humiliation. This assumption mostly leads participants to avoid interaction with others. The sub-ordinate themes include *withdrawal from social interactions, difficulty in educational participation, and reluctance to have eye contact.*

Lacan talks about four object a. These are breast, feces, voice, and gaze. Lacan claims that gaze becomes the object of the act of looking, which in turn becomes a scopic drive. In this way, the gaze is no longer represents the subject. The gaze mentioned is the gaze of the Other. (Evans, 2006). In seminar 11, Lacan states that there is a considerable difference between eye and gaze. He says, 'You never look at me from where I see you.' (Lacan, 1964). That is, when the subject looks at an object, the object is gazing back at the subject from the view that subject is not able to see it. It represents the fact that subjective division includes the split between gaze and eye. (Evans, 2006). Lacan describes gaze at 11. Seminar as follows:

Let us schematize at once what we mean. From the moment that this gaze appears, the subject tries to adapt himself to it, he becomes that punctiform object, that point of vanishing being with which the subject confuses his own failure. Furthermore, of all the objects in which the subject may recognize his dependence in the register of desire, the gaze is specified as unapprehensible. That is why it is, more than any other object, it is perhaps for this reason, too, misunderstood (*méconnu*), and that the subject manages, fortunately, to symbolize his own vanishing and punctiform bar (*trait*) in the illusion of the consciousness of seeing oneself see oneself, in which the gaze is elided (Lacan, 1964: 83).

Here, Lacan claims that there is always gaze in the visual area even if we do not become aware of and control it (Ümer, 2018). In the light of such information, it may be stated that participants attribute humiliation to the Other's gaze. Also, this attribution is related to the search for "where am I in the eyes of the Other?". This question turns out to be the uncertainty of Other's desire. This obscurity regarding

Other's desire may be related to participants' statements about they tend to not speak in front of Other. Therefore, it may be claimed that confronting with Other's gaze in the place of Other leads to anxiety in participants. In addition, according to Lacan, the subject's knowing that he is being looked at by the Other is also conscious of his own existence (Lacan, 1964). In this sense, participants' refusal to take the gaze from the Other may be considered an issue whether the subject is in the symbolic order. Since getting involved in the language is the representation of entrance the symbolic order and accepting castration, participants' avoidance of the situation that requires talking may be conceptualized as fear of castration.

Jouissance is the constitution of pleasure and pain together (Homer, 2003). This concept, essentially, is used to display paradoxical satisfaction in which subjects get from his/her own symptom (Evans, 2006). As Lacan states, castration is refusing the jouissance to support desire (Lacan, 1964). Also, he claims that jouissance is forbidden to someone who speaks (Lacan as cited in Evans, 2006). Even if in this quotation, Lacan emphasizes that subject should have a signifier to be able to situate in symbolic order which makes the subject someone who speaks, it may be also evaluated from the context of language itself. From this perspective, participants' refusal to speak and the trouble they have while talking may be evaluated as the existence of jouissance based on their stuttering. Besides, participants expressed that they avoid participating in-class activities in their academic life and social forms. This situation may be related to jouissance regarding stuttering since it gives participants a chance to avoid castration.

Projection is a defense mechanism that mentions displacement of subject's desire-thought-feeling to another subject (Evans, 2006). In this way, the subject protects him/herself from thoughts and desires that are not manageable (Freud, 1896). Accordingly, participants' feelings of being humiliated by the Other may be considered projection, which means they may have similar thoughts or feelings for themselves. In another saying, the feelings and thought which is attributed to the Other's gaze by participants in nearly every situation may be interpreted as projections of their feelings about themselves.

In Conclusion, in the process of psychotherapy, working on issues regarding castration, jouissance, and feelings and thoughts attributed to others may be a significant point.

4.4. Functions of Stuttering

This super-ordinate theme is related to how stuttering functions in participants' lives regarding the benefits they take from it. The sub-themes are *a primary part of identity; "Stuttering is my clothe, I feel naked without it", promoting desirable characteristic features, making sense of failure through stuttering.*

Participants mentioned that they see stuttering as a definer of themselves. Sibel's statement of "stuttering is what makes me" is one of the examples of how stuttering becomes one of the crucial notions to constitute an identity. Stuttering constitutes a primary part of identity in adults even if they may hate or feel emotional pain because of this part of themselves (Peters & Guitar, 1991). From Lacanian view, it may be considered identification with the body image which stuttering has a remarkable impact on it as mentioned above.

According to literature, the vast amount of people who stutter experience stuttering more when they are asked for their address or their name (Yaruss & Quesal, 2004). Similarly, in the study, participants emphasized that they stutter more than usual when they say your name. One of the participants explained this by referring to the letters that his name contains, while the other participant, Sibel, could not be able to find a reason for it. However, when I asked how she got her name, she answered that her name was given by her father with whom she does not have a good relationship with him. Other than that, although one of the participants did not state that they stutter more while she is saying her name precisely, she mentioned she stuttered at her name while introducing herself. She expressed this memory with powerful feelings and emphasized that it is one of her critical memories. She described those feelings as "I felt like I should not introduce myself anymore, I should become lost".

The name comes from the Other since before the child is born, its name has already been determined by the Other such as its parents (Fink, 1999). The Name of the Father is a fundamental signifier that gives the child position within the symbolic order by providing identity via naming (Evans, 2006). From this perspective, the name has a significant relationship with identity. Based on this, it may be said that stuttering at the name or introducing oneself displays stuttering becomes a part of identity. Besides, it is possible to say that stuttering while saying their name is related to paternal function, which separates the mother from the child with the role of father. However, the father does not have to be a real father since the mother's desire may be elsewhere other than the father, which performs the paternal function as well (Fink, 1999). Accordingly, participants' statements regarding stuttering at their name or introducing themselves may be considered as a reaction to the paternal function, and to be in symbolic order since the symptom of stuttering occurs in places in which the existence of vital signs of Other. Also, it is the Other who makes the subject feel and provides the guarantee of its existence (Homer, 2004). Accordingly, stuttering at the place of the Other may display that stuttering is the symptom that penetrates the identity.

Even though participants mostly talked about the negative influence of stuttering on their lives, they also added how stuttering contributes to their personality in many ways. For instance, Bahar emphasized that stuttering improves her capability of listening to people empathetically. This may be considered to make up for the lack that is seen in language since they do not feel they are capable of speaking fluently.

The other point which may be interpreted as function is making sense of failure through stuttering. Some of the participants' statements show that stuttering provides them with a way to make sense of their failure. Freud claimed that there is gain from illnesses which means direct and indirect satisfactions one patient took from illness. It separates two; primary and secondary gain. The primary gain is related to the motive of being ill while secondary gain refers to getting satisfaction from established illness (Freud, 1901-1905). There is the narcissistic side of secondary gain in terms of satisfaction and associated with self-preservation (Freud, 1911; Laphlance et al., 2018). The ego tries to turn even illness to the benefit (Freud,

1932). In the light of this information, making sense of failure may be a clue of the existence of secondary gain from illness since it gives them a chance to understand and justify the failure they confront. Similarly, from Lacanian view, it may also be a sign of the existence of jouissance since there is a combination of pain and pleasure in the symptoms of stuttering. In conclusion, in the psychotherapy process, working on the process of gain from illness may have considerable importance.

4.5. Early Relational Experiences

In the research, participants mention their parents in some manner. They described their father as passive, unresponsive or nonreactive while they talked about the relationship with their mother as contentious. Also, they spoke about their family's explanation of stuttering. The sub-ordinate themes are *the passive role of the father, contentious relationship with the mother, family's attributions to stuttering*.

According to Lacan, the father's role is to interrupt the imaginary dual relationship between the child and the mother, namely castration, which protects the child from psychosis. Father is a representation of Law who metaphorically built 'desiring in law'. For this reason, the paternal function should be sufficient to enforce the Law (Fink, 1999). The father represents social order and identifying with the father in the Oedipus complex provides the child to involve in the social order (Evans, 2006).

The Name of the Father is a fundamental signifier that provides identity on the subject by giving the entrance to the symbolic order, which refers to the symbolic father (Lacan, 1955-56). The paternal function is the other name of the symbolic father which is responsible for combining Law and desire without setting them in opposition (Lacan, 1966). The point is that the paternal function works when the name of the father as a signifier replaces with another signifier which is the desire of the mother (Lacan, 1956). In other words, for the paternal function, the father should take place in the mother's discourse (Fink, 1997).

Participants talked about their father as passive or unconcerned. Selim stated that "I don't know if he was the father; that is debatable". This is one of the statements that

represent the father's role, which seems that it may not be vital to provide paternal function. Also, Glauber demonstrated the father of the individual who stutters is passive who is not able to operate father's role (Glauber, 1953). In the light of this information, it may be claimed that paternal function is not sufficient to support symbolic order in the case of stuttering based on the participants' statements about their father.

Father has an essential role in the castration of the child. Thanks to this intervention, the child gets rid of the anxiety. When the father does not provide paternal function adequately, the child finds another object which substitutes for the symbolic father which is most of the time a phobic object as an agent of castration (Freud, 1909). Phobia represents the most radical form of neurosis due to insufficient paternal function (Lacan, 1962). In the case of little Hans, fear of the horse as a phobic object is a substitute for the symbolic father which fulfills the paternal function (Lacan, 1956). In other words, the phobia helps Hans to the entrance to the symbolic order from imaginary order (Lacan, 1956). Also, Glauber relates stuttering with phobia because people who stutter develop the fear of uttering sounds (Glauber, 1953). Accordingly, based on the individuals' statements in the study, stuttering may have been a phobic reaction even though it is not considered a phobia in terms of structure without careful observations in clinical settings. Nonetheless, participants' statements for stuttering higher in front of authority figures support the idea that it may be the insufficient paternal function in the case of stuttering since authority figures are symbols of the Law based on castration (Fink, 1999). Furthermore, as it happens in the case of Hans, anxiety occurs in lack of castration (Homer, 2004) which looks pretty similar to the case of stuttering. In other words, it may be stated that stuttering is a substitution for castration as it happens in phobia as fear of an object.

Lacan says that Hans' anxiety originated from the anxiety of engulfing by his mother even though Freud states that it is derived from separation anxiety from the mother (Freud, 1909; Lacan, 1962). Interestingly, participants mention their relationship with their mother based on stubbornness. They mostly expressed that they were beaten by their mother, or they did not really obey their mother's rules, which in turn

becomes a competition. Glauber emphasized that people with stuttering have a mother who engages in competition with them (Glauber, 1953). From this perspective, it is possible to say that the dynamics of this relationship is imaginary since it does not work as Law which comes from symbolic. Additionally, it may be possible to say that the reason for rivalry between the mother and the child comes from the uncertainty of who will be the agent of castration since the father may not be able to do it. However, this rivalry that comes from the mother for being the agent of castration is not symbolic since beating or entering the competition is interpreted as the mother seeing the child extension of her, which shows the imaginary character of the relationship. (Fink, 1999).

In a similar way, participants' statements of their families' attribution to stuttering may be the symbol of castration. Participants mentioned some of the reasons for stuttering their parents told them such as the 'phobia of the needle', 'result of earthquake fear', 'the slap of the father'. They seem substitutions for castration which creates anxiety. However, in interviews, most of the participants stated that they did not believe these ideas, and they had a derisive smile on their faces while talking about them in the interview. This may show the denial of castration because of both characteristics of attribution and their devaluation of parents' discourse, namely Other's discourse. In addition, most of the participants stated that they believe their stuttering comes from their genetic background. For instance, in the interview, Selim expressed that his father also had stuttering which became lost later. Even though the fact that stuttering is seen in the individuals who have relatives with stuttering is explained by the issue of genetics, being ill is always a potential (Ambrose et al., 1997; Barossa et al., 2018). In other words, the symptom is explained from the illness potentials in addition to genetics. From this perspective, it may be stated that stuttering is possibly related to identification with the relatives who stutter.

In conclusion, in analytical work, the issue of castration and paternal function may be studied to support symbolic order rather than the imaginary. Also, the possibility of identification should be taken into consideration.

CHAPTER 5

IMPLICATIONS, LIMITATIONS, AND FURTHER RESEARCH

This is the first qualitative research that examines young adults with stuttering in the light of Lacanian Psychoanalysis depending on Interpretative Phenomenological Analysis. In this sense, it may be stated that this thesis provides valuable information to clinicians who work with people who stutter. Also, it contributes to theoretical research regarding stuttering.

The research is conducted without determined gender. Emerging themes are not particularly differentiated based on gender. However, because of the distribution of stuttering mostly on males, much of the research on qualitative analysis is conducted with the males who stutter, or they work with mostly male participants compared to females. Even though gender distribution is nearly equal in this research, keeping female and male participants equal may enrich the knowledge of stuttering in terms of gender both theoretically and practically.

This research focused on the individuals whose ages differentiate from 20 to 27. In this sense, focusing on different age groups may result in different emerging themes. Therefore, conducting a study in different age groups may profoundly contribute to the understanding of stuttering. Also, it may show that different age groups experience the impact of stuttering differently. Besides, nearly all participants spoke about the Other's gaze while talking. Since interviews were conducted via online settings due to pandemic restrictions, the gaze did not function between the participants and researcher due to the fact that the gaze was on the screen instead of

the eye. Therefore, the dynamic of the interviews may change in the face-to-face interviews since the researcher's gaze would be more noticeable there.

In addition, participants mention that their family makes sense of their stuttering by attaching the fearful stories participants engaged in. Although participants' statements display that they did not consider this idea, another study may search what meaning the family of people who stutter give to stuttering of their children. Accordingly, further research may investigate the PWS's family experiences of their children's stuttering in the light of Lacanian view. In addition, some of the participants stated that they have relatives who stutter. Since identification with those ones seems possible via symptoms, further research may investigate the patterns of the relationship between people who stutter and their relatives who stutter.

CHAPTER 6

CONCLUSION

In conclusion, this research was conducted to investigate the experiences of people who stutter and the impacts of stuttering on their lives. The findings of research discovered that people who stutter perceive their stuttering as something that leads to feelings of inadequacy, shame, denial of it, defect, and obstacle. This may be interpreted as stuttering is a signifier that affects body image leading to a decrease in narcissistic value. Concerning this, participants relate these perceptions with society's expectations. In this sense, this point of view may be considered discourse of the master from Lacanian Psychoanalysis since society is determined by symbolic forms of culture that values speaking fluently.

The remarkable point in the study is that participants have a tense relationship with authority figures that represent the Other. This may be evaluated as a reaction to the symbolic order and escaping from the castration. Also, they attach the meaning of humiliation to the gaze of the Other, leading to avoiding the social forms, academic participation, and eye contact. All these refer to the fear of castration and uncertainty of the Other's desire as well as they may project their feelings of humiliation for themselves to the Other.

Furthermore, research revealed that stuttering has functions that create identity, promote desirable characteristic features and give them a way of making sense of their failure. In the light of these experiences, it seems that secondary gain from the illness is appeared based on the existence of jouissance. Another important point regarding this study was participants' statements regarding passive father and the

mother with whom they have a contentious relationship. This information infers that stuttering may be a substitute for phobia object to support paternal function since the dynamics in their family display that the paternal function may not work adequately. Also, since phobia object function as the agent of castration for the subject, stuttering, in this sense, may be interpreted as stuttering is a symptom that provides castration by limiting jouissance. However, it is important to note that stuttering may be evaluated as a phobic symptom or reaction rather than a clinical structure that requires deep clinical observations.

REFERENCES

- Ambrose, N. G., Cox, N., & Yairi, E. (1997). The genetic basis of persistence and recovery in stuttering. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 40, 567-580
- Akçay, S., & Küçük, M. N. (2020). "Hayatta Kendimi Çok Yalnız Hissettim": Kekemeliği Olan Bireylere Yönelik Nitel Bir Araştırma. *Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 18(3), 85-104
- Andrews, G., Graig, A., Feyer, A.M., Hoddinott, S., Howie, P., et al. (1983). "Stuttering: A Review of Research Findings and Theories Crica 1982". *J. Speech Hear Disorders*, 48:226-246.
- Asatiani, N. M., Matveeva, E. S., Sokolova, T. N., & Zhukov, V. F. (1985). The neurotic development in the clinical picture of stammering. *Zhurnal Nevropatologii i Psikiatrii imeni SS Korsakova*.
- Austin, Z., & Sutton, J. (2014). *Qualitative Research: Getting Started.*, *CJHP - Vol 67, No. 6*
- A practical guide to using interpretative phenomenological analysis in qualitative research psychology. (2014). *Czasopismo Psychologiczne Psychological Journal*, 20(1). <https://doi.org/10.14691/cppj.20.1.7>
- Belgin, E., Güven, A. (1985). "Kekemelik ve Terapide Ritm Metodunun Yeri", 17. *Türk Otorindarengdoji Derneği Milli Kongresi*, İstanbul: Hilal Matbaacılık.
- Bricker-Katz, G., Lincoln, M., & Cumming, S. (2013). Stuttering and work life: An interpretative phenomenological analysis. *Journal of Fluency Disorders*, 38(4), 342–355. <https://doi.org/10.1016/j.jfludis.2013.08.001>

Borossa, J., Bronstein, C., & Pajaczkowska, C. (Eds.). (2018). *The New Klein-Lacan Dialogues*. Routledge.

Bowie, M. (1993). *Lacan*. Harvard University Press.

Braun, V., & Clarke, V. (2013). *Successful qualitative research*. Sage Publications Ltd.

Columbus, P. J. (1992). *A qualitative study of first-person accounts of living with a stutter* (Doctoral dissertation, The University of Tennessee).

Corcoran, J. A., & Stewart, M. (1998). Stories of stuttering: A qualitative analysis of interview narratives. *Journal of Fluency Disorders*, 23(4), 247–264.

Dumanoğlu, A. (2006). Kekemelerde yaygın kekemelik tutumlarının kaygı ve depresyon düzeyleri açısından incelenmesi. *Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İzmir*.

Enbiyaoğlu, G. (1976) Kekemeliğin Psikolojik ve Psikanalitik Açıdan İncelenmesi, Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakóltesi Psikiyatri Kürsüsü

Engin, Ü. M. E. R. LACANCI BAKIŞ KAVRAMI ve İMGENİN BAKIŞI. *Yıldız Journal of Art and Design*, 5(2), 47-66.

Erickson, S., & Block, S. (2013). The social and communication impact of stuttering on adolescents and their families. *Journal of fluency disorders*, 38(4), 311-324.

Ernst Falzeder and Eva Brabant, eds., *The Correspondence of Sigmund Freud and Sándor Ferenczi*, Vol. 2 (Cambridge: Belknap, 1996), 91-92.

Evans, D. (2006). *An introductory dictionary of Lacanian psychoanalysis*. Routledge.

Fink, B. (1997). *The Lacanian subject: Between language and jouissance*. Princeton University Press.

Fink, B. (1999). *A clinical introduction to Lacanian psychoanalysis: Theory and technique*. Harvard University Press.

Fischer, C. T. (2009). Bracketing in qualitative research: Conceptual and practical matters. *Psychotherapy Research*, 19(4-5), 583-590.

Freud, S., & Breuer, J. (1955). Preface to the first edition of studies on hysteria. In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume II (1893-1895): Studies on Hysteria* (pp. XXIX-XXX).

Freud, S. (1896). Further remarks on the neuropsychosis of defense, Standard Edition, 3, 157-186.

Freud, S. (1909). Analysis of a phobia in a five year old boy. *S.E.*, 10

Freud, S. (1910). *Psychopathology of everyday life: authorized English edition*. New York: New American Library.

Freud, S. (1914). On narcissism: An introduction. In Strachey (Ed. and Trans.) *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XIV*. London: Hogarth.

Freud, S. (1915) letter to Sándor Ferenczi, 26 November 1915, in *The Correspondence of Sigmund Freud and Sándor Ferenczi. Volume 2, 1914-19* (eds. Ernst Falzeder, Eva Brabant, Patrizia Giamperi-Deutsch, and Andre! Haynal, trans. Peter T. Hoffer), Cambridge, MA, 1996, 91-2.

Freud, S. (1941). Inhibitions, symptoms and anxiety. *The Psychoanalytic Review* (1913-1957), 28, 544.

Freud, S. (1953). Fragment of an analysis of a case of hysteria (1905 [1901]). In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*,

Volume VII (1901-1905): A Case of Hysteria, Three Essays on Sexuality and Other Works (pp. 1-122).

Freud, S. (1958). On beginning the treatment (further recommendations on the technique of psycho-analysis I). In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XII (1911-1913): The Case of Schreber, Papers on Technique and Other Works* (pp. 121-144).

Freud, S., & Strachey, J. E. (1964). *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud.*

Freud, S. (1995). *New introductory lectures on psycho-analysis: And other works: (1932-36).* Hogarth Press.

Fry, J. P., Botterill, W. M., & Pring, T. R. (2009). The effect of an intensive group therapy program for young adults who stutter: A single subject study. *International Journal of Speech-Language Pathology, 11*(1), 12-19.

Foundas, A. L.; Corey, D. M.; Angeles, V.; Bollich, A. M.; Crabtree-Hartman, E.; Heilman, K. M. (2003). *Atypical cerebral laterality in adults with persistent developmental stuttering. Neurology, 61*(10), 1378–1385. doi:10.1212/01.WNL.0000094320.44334.86

Genel, K. (2021). The Norm, the Normal and the Pathological: Articulating Honneth's Account of Normativity with a French Philosophy of the Norm (Foucault and Canguilhem). *Critical Horizons, 22*(1), 70-88.

Glauber, I. Peter. "The nature of stuttering." *Social Casework 34*, no. 3 (1953): 95-103.

Glauber, I. P. (1958). Freud's contributions on stuttering: their relation to some current insights. *Journal of the American Psychoanalytic Association, 6*(2), 326-347.

Guitar B. *Stuttering: An integrated approach to its nature and treatment:* Lippincott Williams & Wilkins; 2013.

Gunn A, Menzies RG, O'Brian S, Onslow M, Packman A, Lowe R, et al. Axis I anxiety and mental health disorders among stuttering adolescents. *Journal of Fluency Disorders*. 2014;40:58-68.

Hayhow, R., Cray, A. M., & Enderby, P. (2002). Stammering and therapy views of people who stammer. *Journal of Fluency Disorders*, 27(1), 1–17.

Homer, S. (2004). *Jacques lacan*. Routledge.

İnceer, B., Kocadere, M. (1999). *Kekemelik ve Kekelemek Üzerine*, İzmir: Ege Üniversitesi Basımevi.

Kahr, B. (1999). Robert Boyle: a Freudian perspective on an eminent scientist. *The British Journal for the History of Science*, 32(3), 277-284.

Karataş. A., (2018). KEKEMELİK TANISI OLAN ÇOCUK VE ERGENLERDE SOSYAL KAYGI VE DEPRESYON DÜZEYLERİNİN, AİLELERİN ÇOCUK YETİŞTİRME TUTUMLARININ VE ANNE BABALARINDAKİ PSİKİYATRİK BELİRTİLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Kisely, S., & Kendall, E. (2011). Critically appraising qualitative research: A guide for clinicians more familiar with quantitative techniques. *Australasian Psychiatry*, 19(4), 364–367. <https://doi.org/10.3109/10398562.2011.562508>

Klompas, M., & Ross, E. (2004). Life experiences of people who stutter, and the perceived impact of stuttering on quality of life: Personal accounts of South African individuals. *Journal of Fluency Disorders*, 29(4), 275–305. <https://doi.org/10.1016/j.jfludis.2004.10.001>

Krugman, M. (1946). Psychosomatic study of fifty stuttering children: Round Table: IV. Rorschach study. *American Journal of Orthopsychiatry*, 16(1), 127.

Kvale, S. (1996). *InterViews: An introduction to qualitative research interviewing*. Thousand Oaks, CA: Sage.

- Lacan, J. (1948), *Aggressivity in psychoanalysis*, *Écrits*,
- Lacan, J. (1956b) '*Fetishism: the symbolic, the imaginary and the real*' (with W. Granoff), in M. Balint (ed.), *Perversions: Psychodynamics and Therapy*, New York: Random House, London: Tavistock, pp. 265–76.
- Lacan J. (1956) *Seminar on 'The Purloined Letter'*. In: J. Lacan (2006) *Écrits: The First Complete Edition in English* (translated with notes by B. Fink in collaboration with H. Fink and R. Grigg). W.W. Norton and Company, New York.
- Lacan, J. (1966). *Écrits: Selection*. Tavistock Publications.
- Lacan, J. *Le Séminaire. Livre XX. Encore, 1972–73*, ed. Jacques-Alain Miller, Paris: Seuil, 1975.
- Lacan J. (1949). The mirror stage as formative of the 'I' function. In J.A. Miller (Ed.), *Écrits: The First Complete Edition in English* (B. Fink, Trans.). (pp. 75- 81). New York, NY: W.W. Norton and Company.
- Lacan, J. (1954-55). *The seminar of Jacques Lacan: Book II: The Ego in Freud's Theory and in the Technique of Psychoanalysis, 1951-1954* (J. Miller, Ed.; S. Tomaselli, Trans.). New York: W.W. Norton & Company.
- Lacan, J. (1988). *The Seminar of Jacques Lacan, Book III: The Psychoses, 1955-1956* (J. Miller, Ed.; R. Grigg, Trans.). New York, NY: W.W. Norton & Company.
- Lacan, J. (1956-1957). *The seminar of Jacques Lacan book IV: Object relations*. (L. V. Roche, Trans). Unpublished.
- Lacan, J. (1957-1958). *Formations of the unconscious: The seminar of Jacques Lacan, Book V*. London, England: Routledge.

Lacan, J. (1962/2014) *Anxiety: The seminar of Jacques Lacan Book X, 1962-1963*. J. A. Miller (Ed.) & A. R. Price (Trans.). Cambridge: Polity Press.

Lacan, J. (1998). *The Seminar of Jacques Lacan: Book XI: The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis, 1964* (A. Sheridan, Trans.; J. Miller, Ed.). New York: W. W. Norton & Company.

Laplanche, J., Pontalis, J. B., Lagache, D., & Nicholson-Smith, D. (2018). *The language of psycho-analysis*. Routledge.

Lavid, N. (2003). *Understanding stuttering*. Univ. Press of Mississippi.

Leader, D., & Groves, J. (1995). *Lacan for beginners*. Icon Books Company.

McSherry, A. (2012). *Jacques Lacan's theory of the subject as real, symbolic and imaginary: how can Lacanian theory be of help to mental health nursing practice?*. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing*, (), n/a–n/a. doi:10.1111/jpm.12011

Özcan, E. (2020). *Adults' lived experiences of excessive online game playing* (Master's thesis, Middle East Technical University).

Öztürk, O. M. (2004). *Ruh Sağlığı ve Bozuklukları*, 10. Basım, Ankara: Nobel Tıp Kitapevleri.

Peters, T., & Guitar, B. (1991). *Stuttering: An integrated approach to its nature and treatment*. Baltimore: Williams & Wilkins.

Pietkiewicz, I., & Smith, J. A. (2014). A practical guide to using interpretative phenomenological analysis in qualitative research psychology. *Psychological journal*, 20(1), 7-14.

Prasse, J.E., Kikano, G.E. (2008). Stuttering: an overview. *Am Fam Physician*. 77(9):1271-1276.

- Ramig, P. R. & Pollard, R. (2011). Stuttering and other disorders of fluency. In N. B. Anderson & G. H. Shames (Eds.). *Human Communication Disorders: An Introduction* (pp.164-201). Upper Saddle River, NJ: Pearson Education, Inc.
- Reilly, S., Onslow, M., Packman, A., Cini, E., Conway, L., Ukoumunne, O., Bavin, E., Prior, M., Eadie, P., Block, S., & Wake, M. (2013). Natural history of stuttering to 4 years of age: A prospective community-based study. *Pediatrics*, 132(3), 460–467. <https://doi.org/10.1542/peds.2012-3067>
- Rosen-Carole, A. (2012). *Lacan and Klein, creation and discovery: An essay of reintroduction*. Lexington Books.
- Smith, J.A., Harré, R., & Van Langenhove, L. (1995). Idiography. IN: J.A. Smith, R. Harré, & L. Van Langenhove (eds.), *Rethinking psychology* (pp. 56-69). London: Sage.
- Smith, J. A., Jarman, M., & Osborn, M. (1999). Doing interpretative phenomenological analysis. *Qualitative Health Psychology: Theories and Methods*, 218–240. <https://doi.org/10.4135/9781446217870.n14>
- Smith, J. A., & Osborn, M. (2003). Interpretative phenomenological analysis. In: J. A. Smith (Eds.), *Qualitative psychology: A practical guide to research methods* (pp. 51-80). Thousand Oaks, CA, US: Sage Publications, Inc.
- Smith, J. A., & Osborn, M. (2007). Interpretative Phenomenological Analysis. In *Qualitative Psychology: A Practical Guide to Research Methods* (pp. 53 -80). Wiltshire: SAGE
- Smith, J. A., Flowers, P., & Larkin, M. (2009). *Interpretative phenomenological analysis: Theory, method and research*. Sage.
- Shipley K, McAfee J. Assessment of fluency. assessment in speech language pathology. Thomson Delmar Learning, United States Of America. 2004.
- Soler C. (1996) Time and interpretation. In: *Reading Seminars I and II: Lacan's Return to Freud* (eds Feldstein, R., Fink, B.&Jaanus, M.), pp. 61–66. State University of New York Press, Albany.

- Spurr, D. (2011). Stuttering Joyce. In *Errears and Erroriboose* (pp. 121-133). Brill Rodopi.
- Stuttering Foundation of America. Prevalence. (2014). In *The Stuttering Foundation*. Retrieved from <http://www.stutteringhelp.org/prevalence>
- (1960) ‘Subversion du sujet et dialectique du désir dans l’inconscient freudien’, in Jacques Lacan, *Écrits*, Paris: Seuil, 1966, pp. 793–827 [‘The subversion of the subject and the dialectic of desire in the Freudian unconscious’, trans. Alan Sheridan, in Jacques Lacan, *Ecrits: A Selection*, London: Tavistock, 1977, pp. 292–325].
- Tolich, M. & Davidson, C. (1999). *Starting fieldwork: An introduction to qualitative research in New Zealand*. Oxford University Press: New Zealand.
- Uçar, S., & Gençöz, F. (2019). *Psikanalizde Bilinçdışı*. Türkiye Klinikleri Yayınevi.
- Yairi E, Ambrose N, Cox N. Genetics of stuttering: a critical review. *J Speech Hear Res.* 1996;39(4):771–784.
- Yaruss, J. S., & Quesal, R. (2004). Stuttering and the International Classification of Functioning, Disability, and Health (ICF): An update. *Journal of Communication Disorders*, 37, 35-52.
- Yaruss, J. S. & Quesal, R. W. (2006). Overall Assessment of the Speaker’s Experience of Stuttering (OASES): Documenting multiple outcomes in stuttering treatment. *Journal of Fluency Disorders*, 31, 90-115. doi: 10.1016/j.jfludis.2006.02.002
- Watkins, K. E., Smith, S. M., Davis, S., & Howell, P. (2008). Structural and functional abnormalities of the motor system in developmental stuttering. *Brain*, 131(1), 50-59.
- World Health Organization. (1977). *Manual of the International Statistical Classification of Diseases, injuries, and causes of death (Vol. 1)*. Geneva: World Health Organization

Žižek Slavoj. (2009). *The sublime object of ideology*. Verso.

Zizek, S., & Birkan, T. (2005). *Yamuk Bakmak: Papüler kültürden Jacques Lacan'A Giriş*. Metis.

Zizek, S. (2012). Enjoy your symptom! <https://doi.org/10.4324/9780203825402>

Zupancic, A. (2018). *Cinsellik nedir?* (B. E. Aksoy, Çev.) İstanbul: Metis Yayınları.

APPENDICES

A. APPROVAL OF THE METU HUMAN SUBJECTS ETHICS COMMITTEE

UYGULAMALI ETİK ARAŞTIRMA MERKEZİ
APPLIED ETHICS RESEARCH CENTER



DUMLUPINAR BULVARI 06800
ÇANKAYA ANKARA/TURKEY
T: +90 312 210 22 91
F: +90 312 210 79 59
ueam@metu.edu.tr
www.ueam.metu.edu.tr

Sayı: 28620816 /

Konu : Değerlendirme Sonucu

Gönderen: ODTÜ İnsan Araştırmaları Etik Kurulu (İAEK) İlgili : İnsan Araştırmaları Etik Kurulu Başvurusu

Sayın Prof.Dr. Faruk GENÇÖZ

14 OCAK 2022

Danışmanlığını yürüttüğünüz İrem Ceylan Uluğ'un "Kekemeliği Olan Genç Yetişkinlerin Öznel ve İlişkisel Deneyimleri" başlıklı araştırmanız İnsan Araştırmaları Etik Kurulu tarafından uygun görülmüş ve **0047-ODTÜİAEK-2022** protokol numarası ile onaylanmıştır.

Saygılarımızla bilgilerinize sunarız.

Prof.Dr. Mine MISIRLISOY İAEK Başkan

B. INFORMED CONSENT FORM

Gönüllü Katılım Formu

Bu çalışma, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Psikoloji Bölümü Klinik Psikoloji Yüksek Lisans Programı öğrencisi İrem Ceylan Uluğ tarafından Prof. Dr. Faruk Gençöz danışmanlığında, yüksek lisans tezi kapsamında yürütülmektedir. Bu form katılımcıları bilgilendirmek amacıyla hazırlanmıştır.

Araştırmanın amacı **kekeme bireylerin öznel deneyimlerini derinlemesine incelemektir**. Araştırma kapsamında katılımcılarla 60-90 dakika sürecek mülakatlar yapılmaktadır. Görüşmeler sırasında ses kaydı alınıp daha sonra analiz edilmek üzere deşifre edilmektedir. Katılımcıların demografik bilgileri gizli tutulacak olup analizler araştırmacı tarafından yapılacaktır. Katılımcılar herhangi bir şekilde bir rahatsızlık duyduklarında çalışmadan geri çekilebilirler. Katılımcılar görüşme sonrasında araştırmayla ilgili bilgi almak için ceylan.ulug@metu.edu.tr adresinden araştırmacı ile iletişime geçebilirler.

Çalışmaya katıldığınız için teşekkürler.

Bu çalışmaya tamamen gönüllü olarak katılıyorum ve istediğim zaman yarıda kesip çıkabileceğimi biliyorum. Verdiğim bilgilerin bilimsel amaçlarla kullanılmasını kabul ediyorum. (Formu doldurup imzaladıktan sonra araştırmacıya geri veriniz).

Ad ve Soyad

Tarih

İmza

---/---/---

C. INFORMATIVE FORM

Katılım Sonrası Bilgi Formu

Bu çalışma, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Psikoloji Bölümü Klinik Psikoloji Yüksek Lisans Programı öğrencisi İrem Ceylan Uluğ tarafından Prof. Dr. Faruk Gençöz danışmanlığında yürütülmektedir.

Bu çalışmada **kekemeliği olan bireylerin öznel deneyimlerini ve kekemeliği algılama ve anlamlandırma biçimlerini incelemektir. Görüşmelerin içeriğinin diğer katılımcılarla paylaşılması gerekmektedir.**

Çalışmanın Eylül 2021 gibi sonuçlanması beklenmektedir. Elde edilen veriler anonim olarak sadece bilimsel yazı ve makalelerde kullanılacaktır.

Çalışmanın sonuçları dair bilgi edinmek ve araştırma hakkında daha fazla bilgi almak için ceylan.ulug@metu.edu.tr adresine mail yoluyla sorularınızı iletebilirsiniz. Çalışmaya olan katkılarınızdan ötürü teşekkür ederiz.

D. SEMI-STRUCTURED INTERVIEW QUESTIONS

YARI YAPILANDIRILMIŞ MÜLAKAT SORULARI

1. Kendinizden bahsedebilir misiniz?
2. Kekemeliği ilk ne zaman deneyimlediniz?
3. Kekemeliği nasıl tarif edersiniz?
4. Kekemelik yaşamınızı etkiliyor mu? Etkiliyorsa nasıl, biraz bahsedebilir misiniz?
 - a) Eğitim hayatınızı nasıl etkiledi? (İlkokul, lise, üniversite)
 - b) Sosyal yaşamınızı ve ilişkilerinizi nasıl etkiliyor?
5. Hangi durumlarda kekemeliğiniz daha çok oluyor?
6. Kekemeliğinizin ortaya çıkması ile ilişkili gördüğünüz yaşantılar var mı?
7. Kekemeliğin durduğu ya da ortaya çıkmadığı dönemler oluyor mu?
 - a) Bu dönemlerden biraz bahsedebilir misiniz?
8. Kekemeliğinizin oluşum nedeninin ne olduğunu düşünüyorsunuz?
9. Aile yaşantınızdan biraz bahsedebilir misiniz?
 - a) Anneniz ile ilişkiniz nasıl?
 - b) Babanız ile ilişkiniz nasıl?
 - c) Kardeşlerinizle ilişkiniz nasıl? (Varsa eğer)?
10. Ailenizin kekemeliğinize karşı tutumları nasıl olurdu?
11. Kekemeliğinizle ilişkili olarak aklınızda yer etmiş önemli bir anınız var mı?
12. Daha önce herhangi bir tedavi aldınız mı, aldıysanız sizde nasıl bir etkisi oldu?
13. Benim sormadığım ama sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

E. TURKISH SUMMARY/TÜRKÇE ÖZET

1. Giriş

1.1. Arka Plan ve Kavramsallaştırma

Kekemelik, konuşmanın normal ritmini takip etmediği konuşma tarzına ek olarak normal akıcılıkta bir bozulmadır. (Lavid, 2003; Raming ve Pollard, 2011). Yani kekemelik, kişinin, konuşmanın normal akıcılığını bozan, tekrarlamalar, istemsiz uzamalar, sesin kesilmesi, bloklar oluşması nedeniyle anlatmak istediğini söyleyememesidir (WHO, 1977 & 2015). Birçok araştırmaya göre kekemelik erken çocukluk döneminde yani 6 yaşından önce ortaya çıkmaktadır (Belgin ve Güven, 1985; Reilly ve ark., 2013). Kekemeliğin çocukluktan sonra kalıcı olmadığı durumlar olsa da yapılan araştırmalar erken çocukluk döneminde başlayan kekemeliğin %80'inin yetişkinliğe kadar devam ettiğini göstermiştir (Kocadere ve İnceer, 1999). Kekemelik, hemen her kültürde ve etnik grupta görülmesine rağmen uzun yıllardır iyi açıklanmış bir kavram değildir (Andrews, 1983; Guitar, 2013). Bununla birlikte, kekemeliğin etiolojisi hakkında birçok teori vardır. Kekemeliğin etiolojisinde genetik, gelişimsel (sosyal-duygusal, fiziksel, bilişsel, dil-konuşma), cinsiyet ve çevresel etkilerin etkili olduğu öne sürülse de nedenleri konusunda fikir birliği yoktur (Andrews, 1983 & Prasse, 2008). Araştırmalar kekemeliğin kaygı ve utanç gibi duygusal, davranışsal ve bilişsel tepkilerle güçlü bir ilişkisi olduğunu göstermiştir. Buna göre kekemelik deneyimi, bireylerin yaşam kalitesini olumsuz yönde etkilemektedir (Yaruss ve Quesal, 2006; Gunn, 2016; Prasse ve Kikano, 2008).

1.2. Kekemelik Üzerine Yapılan Nitel Araştırmalar

Corcoran ve Stewart (1998) kekeleyen insanların deneyimlerini anlamak için nitel bir çalışma yürütmüştür. Ortaya çıkan temel tema acı çekmek (suffering) olmuştur. Buna göre dört alt tema oluşmuştur: utanç, kaçınma, korku ve çaresizlik. Kekemeliğe sahip bireylerin kekemeliğin etkilerine ve terapiye ilişkin görüşleri üzerine yapılan araştırmalar, kekemeliği olan bireylerin kekemeliğin olumsuz etkisini okul gibi akademik yaşamda sosyal yaşamlarına kıyasla daha çok yaşadıklarını göstermiştir (Hayhow, Cray & Enderby, 2002).

Türkiye'de yapılan bir başka çalışmada kekemeliğin bireylerin yaşamları üzerindeki etkisi araştırılmıştır. Kekemeliğin bir engel olarak algılandığı ve insanlarla etkileşimde endişe yarattığı ortaya çıkmıştır. Kekemeliği olan bireyler, aile, sosyal ilişkiler ve eğitim hayatlarında kekemelik nedeniyle başkaları tarafından dinlenilmemek, dışlanmak gibi birçok sorunla karşılaştıklarını belirtmişlerdir. Buna karşılık, katılımcılar kekemeliğin kendilerini diğer insanlardan ayıran bir ayrıcalık sağladığını belirtmişlerdir. (Akçay ve Küçük, 2020).

1.3. Kekemelik Üzerine Psikanalitik Literatür

Freud (1985), 'Histeri Üzerine Çalışmalar' adlı eserinde, hastalandıktan sonra kekeleyen hastası Frau Emmy'nin analizinden bahseder. Buna göre, Freud kekemeliğin üç olası nedeni hakkında konuşur. İlk olarak, kekemeliğin psişik uyarımın motor aktiviteye dönüştürülmesinden kaynaklanabileceğini iddia etmiştir. İkinci olarak, iki duygu veya fikir arasındaki çatışma veya bunların bastırılmış anısı anlamına gelen antitetik fikirleri vurgulamıştır. Üçüncü olarak, kekemeliğin bastırılmış travma anılarından kaynaklanabileceğini belirtmiştir (Spurr, 2011). Ayrıca, Ferenczi'ye yazdığı mektupta kekemeliğin anal işlevle konuşma aracı arasındaki yer değiştirme ile ortaya çıktığını ifade etmiştir (Freud, 1915). Diğer bir deyişle, kekemelik, kişinin dışkıyı tutup

tutmadığı ya da dışarı atıp atmadığı konusundaki belirsizliktir, bu da sözcükleri serbest bırakıp bırakmamak anlamına gelir (Kahr, 1999).

Fenichel kekemeliği cinselleştirilmiş dışkılama ile ilişkilendirmiş ve anal-sadist arzuların, çözülmemiş narsisistik saldırganlıktan kaynaklanan kekemelik semptomunun temeli olduğunu savunmuştur. Kelimelerin çıkarılması veya tutulması, dışkıların çıkarılması veya tutulması anlamına gelir. Ayrıca konuşmanın kastrasyonu temsil ettiğini iddia etmiştir.

Glauber kekemelik hakkında birçok fikir önermiştir. Kekemeliğin kaygıyı gizlemek için ortaya çıktığını, ancak başarısız olduğunu iddia etmiştir. Kekemelik hem yapısal hem de travmatik faktörler nedeniyle konuşma aracında meydana gelen oral saplantıyı temsil eder. Ayrıca, Glauber kekeleyen insanların aile yapılarına dair çıkarımlarda bulunmuştur. Kekemenin annesinin annesinden ayrılmadığını, bunun da çocuklarına, çoğunlukla erkek çocuklarına yansıtıldığını savunmuştur. Dikkat çekici bir şekilde, kekeleyen insanların onlarla rekabet eden bir anneleri olduğunu iddia etmiştir. Baba figürü, çocuk için baba rolünü yerine getiremeyen bağımlı ve pasif bir figürdür (Glauber, 1953).

1.4.Lacanyen Yaklaşım

Bu tez, Lacanyen Psikanaliz ışığında kekemeliği olan kişilerin deneyimlerini inceleyeceğinden, kekemlikle ilgili olabilecek bazı Lacanyen kavramlardan bahsetmek değerlidir.

Kekemeliği ve onun mekanizmasını derinlemesine anlamak için öznenin oluşumuna ilişkin Lacanyen kavramları araştırmak faydalı olacaktır. Bu tezde kekemelik konusu, öznenin oluşumunda ve semptomların kökeninde önemli bir role sahip olan üç düzen ve Başka kavramı temelinde incelenecektir (Homer, 2004).

1.4.1. İmgesel

İmgesel, Lacan'ın tanıttığı üç kayıt yani düzenden biridir. İmgesel düzenin temelini Ayna Evresi oluşturur. Ayna Evresi bebeğin 6-18 aylık dönemine denk düşer. Çocuk, çoğunlukla annenin olduğu Büyük Başka tarafından kendi imgesi olduğu onaylandığı ayna imgesiyle özdeşim kurar. Bu özdeşim ego oluşumun temelidir. Bu özdeşim çocuğun beden imgesi ve kendi koordine edemediği parçalanmış beden algısıyla bir zıtlık oluşturur, böylelikle yabancılaşma meydana gelir.

1.4.2. Simgesel

Lacan, sembolizasyonun kültürü oluşturan dilin sembolleri aracılığıyla iletişimin en temel yolu olduğunu iddia eder. Bu nedenle sembolik, büyük ölçüde dilsel bir boyuta sahiptir (Evans, 2007). Dil, gösterenler aracılığıyla imgesel özdeşimleri düzenler (Mcsherry, 2012). Dil, “bir gösterenin başka bir gösteren için temsil ettiği” olarak tanımlanan öznenin oluşumunu belirler (Fink, 1997). Sembolik, dilin, bilinçdışının ve Başka'nın yeridir (Bowie, 1997).

Lacan, simgesel işlevin yasayı oluşturan Baba'nın adlarıyla ilişkili olduğunu ifade etmiştir. Yasa, Babanın adı ile yakından ilişkilidir (Evans, 2007). Arzu ile yasa arasında güçlü bir ilişki vardır. Yasa, Başka'nın belirlediği öznenin arzusunu düzenler (Fink, 1997). Lacan, arzunun bir eksik yarattığından söz eder ve bu eksiğin kastrasyonun temsili olduğunu ifade eder (Evans, 2007)

1.4.3. Gerçek

Gerçek dil ile ifade edilemeyendir (Fink, 1997). Gerçek düzende eksik ya da boşluk yoktur, her şey tamdır. Gerçek düzen ile kaygı arasında önemli bir ilişki vardır. Kaygının nesnesi küçük a nesnesi'dir ve Gerçek'e aittir. (Evans, 2006). Bu nesneye yaklaşmak acı ve zevki bir arada bulandıran jouissance ile ilgilidir (Homer, 2004).

1.4.5. Başka

Lacan küçük başka ve büyük Başka arasında bir ayırım yapar. Küçük başka speküler imaj ile ilişkiliyken büyük Başka yasa ve dille, yani simgesel düzenle ilişkilidir (Evans, 2006). Başka sembolik bir işleve sahiptir ve kastrasyonu sağlar (Zupancic, 2018). Başka'nın temsillerine örnek olarak otorite figürleri, ebeveynler ve ideolojiler verilebilir (Gençöz & Uçar, 2019). Lacan semptomu Başka'ya yöneltilen bir mesaj olarak karakterize eder, ki bu da semptomu sembolik yapan şeydir.

1.5. Araştırma Sorusu

Bu araştırmadaki birincil motivasyonum, kekemeliği olan kişilerin deneyimlerini ve buna ne anlam yüklediklerini araştırmaktır. Bu amaçla, kekemeliği deneyimleyen bireylerin Başka'ya göre kendilerini nasıl konumlandıklarını anlamaya çalıştım. Ayrıca, kekemeliğin doğası hakkında önemli bilgiler sağlayabilecek olan Öteki ile ilişkilerini nasıl anlamlandırdıkları da araştırma sorusu kapsamındadır.

2. METODOLOJİ

2.1. Nitel Analiz

Nitel araştırma, temel tanım olarak sayıların değil, kelimelerin veri olarak kullanıldığı bir araştırma yöntemidir (Braun ve Clarke, 2013). Bireylerin yaşamlarında meydana gelen olayları nasıl deneyimlediklerini ve bu deneyimlerden ne anlamlar çıkardıklarını dikkate alır (Austin ve Sutton, 2014). Nitel araştırma, araştırmacının deneyimlerinin ve kimliklerinin onların anlamalarını ve yorumlamalarını etkilediği fikrine atıfta bulunan öznelliği hesaba katar (Kvale, 1996). Bu nedenle araştırmacının olası yanlılıkları, çalışmanın güvenilirliğini desteklemek için refleksivite bölümünde açıklığa kavuşturulmayı amaçlamıştır (Braun ve Clarke, 2013).

2.2.Yorumlayıcı Fenomenolojik Analiz

YFA araştırma amacına paralel olarak bireylerin konuya ilişkin deneyimlerini ve görüşlerini derinlemesine incelemeyi amaçlayan nitel bir araştırma yöntemidir. YFA fenomenolojik bir yaklaşıma sahip olduğundan, nesnelere ve ifadelere ilişkin nesnellik yaratmaya çalışmak yerine, bireyin kişisel deneyimlerini ve olaylara ilişkin algısını dikkate alır (Smith, Jarman ve Osborn, 1999).

2.3. Kekemelik Deneyimini Araştırmak İçin Nitel Analiz Seçme Nedenleri

Mevcut çalışma, kekemelik deneyimini derinlemesine anlamayı ve bireyin ilgili konudaki kişisel görüşüne odaklanmayı amaçladığından, YFA araştırma için en uygun yöntemdir. Başka bir deyişle, araştırma kekemeliği olan bireylerin kekemeliğin yaşamlarındaki etkisini nasıl deneyimlediklerini YFA ile araştırmayı amaçlamaktadır.

2.4.Katılımcılar ve Örneklem Yöntemi

YFA yönergeleri çerçevesinde, verileri derinlemesine analiz etmek için örneklem büyüklüğü küçük tutulmalıdır (Smith & Osborne, 2003). Bu nedenle, bu araştırma yedi katılımcı ile yapılan görüşmeleri kapsamaktadır. Mevcut çalışmada, YFA yönergelerine dayalı olarak amaçlı örnekleme yöntemi kullanılmıştır (Smith ve Osborne, 2007).

Birincil dahil etme kriteri, katılımcının şu anda kekemelik yaşaması olması olarak belirlenmiştir. Spesifik olarak kekemeliği olan genç yetişkinlerle yapılan çalışmaların azlığı sebebiyle çalışmada genç yetişkinlerin deneyimleri araştırılmıştır. İkinci kriter, katılımcıların yaşının 18 ile 35 arasında sınırlandırılması olarak belirlenmiştir. Bu bağlamda, Yaşları 20-27 arasında değişen yedi katılımcı araştırmaya gönüllü olarak katılmış ve

görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Cinsiyet açısından homojenliği sağlamak adına katılımcıların dördü erkek, üçü kadındır.

2.5.Prosedür

Bu araştırma kapsamında, Orta Doğu Teknik Üniversitesi İnsan Araştırmaları Etik Kurulu'ndan etik onay alınmıştır. Araştırma için görüşmeden önce katılımcılara araştırmanın gizliliği ve prosedürü hakkında belirli bilgilerin verilmesi için Bilgilendirilme Formu sağlanmıştır.

Mevcut araştırmada, yarı yapılandırılmış görüşmeler yapılmıştır. COVID-19 pandemi döneminin etkisi nedeniyle katılımcılarla çevrimiçi platformlar aracılığıyla görüşülmüştür. Mülakat soruları, katılımcıların kekemelik ile ilgili kişisel deneyimlerini elde etmeyi amaçlayan açık uçlu soruları içermiştir. Görüşmeler yaklaşık 90 dakika sürmüştür. Görüşme gerçekleştirildikten sonra katılımcılara Katılım Sonrası Bilgi Formu iletilmiştir. Ayrıca katılımcıların isimleri gizliliklerini korumak için değiştirilmiş ve anonim isimler tayin edilmiştir.

2.6.Data Analizi

Mevcut araştırmada, katılımcılarla yapılan tüm görüşmeler ses kaydına alınmıştır. Her görüşme tamamlandıktan sonra yazıya dökülmüştür. Her görüşmeyi ayrı ayrı incelemeyi ve analiz etmeyi öneren YFA yönergelerine dayalı olarak, her bir vaka için sırayla veri analizi yapılmıştır. Bu anlamda, her bir transkripsiyon için sol kenara her cümleyle ilgili olarak aklımdan geçenler, hangi anlam ve duygularla ilişkilendirilebileceği not edilmiştir. Her bir transkripsiyon, olası değerli ayrıntıları atlamadan derinlemesine bir inceleme sağlamak için tekrar tekrar okunmuştur. Daha sonra, sağ kenarda, her cümle için alınan notlara bağlı olarak ortaya çıkan temalar yazılmıştır. Bu işlem her bir transkripsiyon için uygulanmakta ve ortaya çıkan temalar ilgililik açısından birbirine kümelenmekte, bu da alt temaların ve üst temaların oluşturulmasını sağlamıştır. Bu süreçte araştırmacı, üst ve alt

temaları tartışmak ve gözden geçirmek adına süpervizörleri ve akranları ile temas halinde olmuştur.

2.7. Çalışmanın Güvenilirliği

Nitel araştırmaların kültürü açısından anlaşılması gereken iki kritik konu vardır. Birincisi, çalışmada öznelliktir; ikincisi, nitel araştırmaya önemli bir değer verilen refleksivitedir (Braun & Clark, 2013). Düşünümsellik (refleksivite), araştırmacının çalışmadaki rolünü yansıtan ve bilginin eleştirel olarak üretildiği bir süreçtir (Smith, Flowers & Larkin, 2009). Benzer bir bakış açısıyla, düşünümsellik, araştırmacının kendi algısının ve ilgisinin çalışmaya nasıl katıldığını anlamlandırmasına olanak tanır. (Fischer, 2009).

Bu bilgiler ışığında, kekemelik deneyimlerini inceleme motivasyonum temel olarak belirli deneyimle ve dili kullanımına atfettiğim anlamlarla ilişkilidir. Öncelikle, çok yakın bir arkadaşımın normal konuşma akışına aykırı bir şekilde konuşuyor olması kendisinin karşılaştığı problemleri yakından gözlemlememi sağlamış ve arkadaşılığımız onu koruma içgüdüm üzerinden şekillenmiştir. Buna ek olarak, konuşmanın kültürel ve sosyal boyuttaki belirleyiciliğini fark edişim, dili nasıl kullandığım üzerine çalışmamı yoğunlaştırmış ve bu yoğun efor, en nihayetinde, nadir sıklıklarla kalabalık karşıısında konuşurken geçici ses kaybı yaşamam gibi sorunların aksetmesine neden olmuştur. Bu bağlamda, veri toplama sırasında refleksif günlük tutmak kendi duygularımın farkına varmamı sağlamıştır.

Bunun dışında, dilin merkezde yer aldığı Lacanyen psikanalize karşı olağanüstü bir ilgimin olması, kekemelik üzerine çalışma motivasyonlarımdan biri olmuştur.

3. BULGULAR

Bu araştırmada, Yorumlayıcı Fenomenolojik Analiz'e dayalı olarak beş üst tema ortaya çıkmıştır. Üst temalar şu şekildedir: *kekemelik algısı, otorite figürleriyle gergin ilişki, hayali aşağılanmadan kaynaklanan kaçınma, kekemeliğin işlevleri, erken ilişkisel deneyimler.*

3.1. Kekemelik Algısı

İlk üst tema, kekemelik algısıdır. Bu tema, katılımcıların kekemeliği nasıl algıladıklarını temsil eder. Alt temalar şu şekildedir: *yetersizlik hissi, bir engelle yaşamak, bir utanç kaynağı olarak kekemelik, kekemeliğin inkarı, "kekemelik bir parazit gibi".*

3.1.1. Yetersizlik Hissi

Katılımcıların çoğu, kekemeliği kendi algıları ve toplumun kekemelik algısı nedeniyle yetersiz hissettiren bir şey olarak gördüklerini iddia etmektedir. Örneğin, Deniz şöyle ifade etmiştir:

D: Aslında bu sadece benim değil bütün kekemeliği olan insanların düşündüğu şey. Ama ben kkendi açımdan örnek vermek gerekirse şöyle söyliyim; toplumda şey algısı var kekeme diyorlar hani deyim yerindeyse yetersiz yani hiçbir şeyi bbeceremeyen insanlar olduğu şeklinde bir algı var. Hani biz aslında bu ddüşüncenin yanlış olduğunun hani kkkendi adımıza sadece farkında olsak da karşıdaki insanlar bunun ffarkında olmuyor. Aslında şey anlatmaya çalıştığım şey; konuşmada hani kkonuşmadaki akıcılık hayatta başarılı olma ve direkt ezik olmama ile kavraşık oluyor, onunla da koordine ediliyor

3.1.2. Bir Engelle Yaşamak

Bu alt tema, katılımcıların kekemeliğin bir engel olarak değerlendirilmesine ilişkin görüşlerini ifade etmektedir. Katılımcılar kekemeliği neden ve nasıl hayatlarında bir engel olarak gördüklerini açıklamıştır. Bahar özel olarak kekemeliği "sosyal engel" olarak ifade etmiştir.

3.1.3. Bir Utanç Kaynağı olarak Kekemelik

Kekemeliğe dair diğer bir algı da katılımcılar tarafından utanılacak bir şey olarak görülmesidir. Bu duyguyu, insanların kekemelik hakkındaki olumsuz yargılarının varsayımıyla ilişkilendirirlerdir. Bu şekilde katılımcılar, insanlar etraftayken kekemeliklerini gizleme çabalarından bahsetmişlerdir.

3.1.4. Kekemeliğin İnkârı

Bu tema, bir utanç kaynağı olarak kekemelik temasıyla bağlantılı olarak ortaya çıkmıştır. Bu tema ile benzer ifadeler paylaşmışlardır ancak ifadeler ortaya çıkan baskın duygu açısından farklılaşmıştır. Örneğin, Nilüfer şöyle belirtmiştir:

N: Kekemeliğimi yok saymaya başlamıştım. Kekemeliğim olduğunu inkar etmek yani ben kekeme değilim. Ama aslında bu bir spektrum yani kekemelik düzeyi çok düşük insanlar da var benim gibi çok daha yüksek insanlar da var.

3.1.5. “Kekemelik bir parazit gibi”

Kekemelik ile ilgili yaygın olarak paylaşılan bir diğer algı da, katılımcıların kekemeliği bir kusur ya da kurtulunması gereken bir şey olarak tanımlamalarıdır. Bu şekilde, katılımcılardan biri kekemeliği açıklamak için paraziti metafor olarak kullanmıştır.

3.2. Otorite ile Gergin İlişki

Katılımcılar, otorite figürleriyle gergin bir ilişkileri olduğunu bildirmiştir. Bu ilişkinin en yaygın örüntüleri, *otorite figürleri karşısında artan kekemelik, aşağılanma hissine bağlı olarak kaygı ve heyecan, hata yapma korkusu* olarak alt temaları oluşturmaktadır.

3.2.1 Otorite Figürleri Karşısında Artan Kekemelik

Katılımcılar öğretmen, patron vb. otorite figürlerinin önünde diğerlerine göre daha fazla kekemelik yaşadıklarını belirtmişlerdir.

3.2.2. Aşağılanma Hissine Bağlı Olarak Kaygı ve Heyecan

Katılımcılar, otorite figürleriyle temasa geçtiklerinde yoğun bir kaygı ve heyecan hissettiklerini belirtmişlerdir. Bununla beraber bu hislerini aşağılık duygusu etrafında şekillendirmişlerdir.

3.2.3. Hata Yapma Korkusu

Katılımcılar, otorite figürlerinin karşısında hata yapma korkusu yaşadıklarını belirtmişlerdir. Katılımcıların çoğu, bu korkunun otorite için sorumluluk almakla ilgili olduğunu ifade etmişlerdir.

3.3. Hayali Aşağılanmadan Kaynaklanan Kaçınma

Katılımcılar, başkaları tarafından aşağılanma duygularına ilişkin görüşlerini paylaşmışlardır. Başkalarına dair bu varsayımları nedeniyle, başkalarıyla etkileşimin gerekli olduğu birçok durumdan kaçınma eğilimi gösterdiklerini belirtmişlerdir. Alt temalar şu şekildedir: *sosyal etkileşimlerden geri çekilme, eğitime katılımda zorluk, başkalarıyla göz teması kurmada isteksizlik.*

3.3.1. Sosyal Ortamlardan Geri Çekilme

Katılımcıların çoğu, kendilerini diğerleri tarafından aşağılanmış hissetmelerine bağlı olarak sosyal ortamlarda sorun yaşadıklarından bahsetmiştir. Bu nedenle, kendilerini sosyal durumlardan ve başkalarıyla etkileşimden geri çekme eğiliminde olduklarını söylemişlerdir.

3.3.2. Eğitime Katılımda Zorluk

Katılımcılar, başkaları tarafından aşağılanmış hissetmenin sosyal olarak kaçınmayla sonuçlanan etkilerinden bahsederken, çoğu, başkaları tarafından hayal edilen aşağılanmanın eğitim hayatlarını nasıl etkilediğinden de bahsetmiştir.

3.3.3. Göz teması Kurmada İsteksizlik

Diğer alt temalar katılımcılara göre diğer kişilerin bakış açısı ve kekemeliği nasıl gördükleri ile ilgiliyken, iki katılımcı, özel olarak, başkaları tarafından küçük düşürdüklerini hissettiklerinden, başkalarıyla doğrudan göz teması kurmaktan kaçınma eğiliminde olduklarından bahsetmiştir.

3.4. Kekemeliğin İşlevleri

Bu üst tema, kekemeliğin katılımcılara nasıl ve hangi işlevleri sağladığı etrafında şekillenir. Alt temalar şu şekilde oluşmuştur: *kimliğin birincil parçası; “Kekemelik benim giysim, onsuз kendimi çıplak hissediyorum”, arzu edilen karakteristik özellikleri teşvik etme, kekemelik yoluyla başarısızlığı anlamlandırma.*

3.4.1. Kimliğin Birincil Parçası; “Kekemelik benim giysim, onsuз kendimi çıplak hissediyorum.”

Katılımcılar, akıcı konuşan diğerlerine kıyasla kekemeliğin kendi normallerini ve kendilerini ifade etme biçimlerini temsil ettiğini belirtmişlerdir. Buna ek olarak, bazı katılımcılar, özellikle isimlerini söylerken daha çok kekemelik yaşadıklarını belirtmişlerdir. Benzer şekilde, diğer katılımcılar kendilerini tanıtırken kekeledikleri anılardan bahsetmişlerdir. Bu bağlamda, kişinin kendi adını söylemesi ve kendini tanıtmayı kimliğin bir parçası olarak değerlendirilebileceğinden, bu

durumlarda kekemelik kişinin kimliğini ortaya koymasına katkı sağlamış gibi görünmektedir.

3.4.2. Arzu Edilen Karakteristik Özellikleri Teşvik Etme

Katılımcılar kekemeliğin bazı özelliklerini iyi yönde geliştirdiğini belirtmişlerdir. Başka bir deyişle, kekemeliğin arzu edilen karakteristik özelliklerin teşvik edilmesine katkıda bulunduğundan bahsetmişlerdir.

Örneğin, Çınar şöyle söylemiştir:

Ç: Kelime haznemi genişletti mesela. Bir ara kelime haznemi genişletmeye çalıştım çünkü hani herhangi bir kelime olabilir bu elma bile olabilir elma kelimesinde takılacağımı biliyorsam bu kelimenin başka bir anlamı varsa ben başka anlamı söyleyebilmeyi arıyorum. Eş anlamlı sözcükleri öğrenmeye çalıştım mesela çünkü diğer kelime aniden aklıma geldiği için onu şıp diye söyleyebilirim ama dediğim gibi önceki kelimeyi düşünüp takılacağımı bildiğim için onu söyleyemem veya mesela bir konu olabilir herkes üstüne yorum yapıyor falan filan mesela ben takılacağımı biliyorsam üstüne yorum yapmam o konu üzerine.

3.4.3. Kekemelik Yoluyla Başarısızlığı Anlamlandırma

Katılımcıların bir kısmı, bazı başarısızlıklarının kekemeliklerinden kaynaklandığını ve bu şekilde anlamlandırdıklarını öne sürmüştür. Böylelikle, kekemeliğin katılımcılara bazı durumlarda neden başarısız olduklarının bir açıklamasını sunduğu düşünülebilir.

3.5. Erken İlişkisel Deneyimler

Bu üst tema, katılımcıların ailedeki ortak ilişki kalıplarıyla ilgilidir. Alt temalar şu şekildedir: *anne ile çekişmeli ilişki, babanın pasif rolü, ailenin kekemeliğe anlam atfı.*

3.5.1. Anne ile Çekişmeli İlişki

Katılımcılar anneleriyle olan ilişkilerinden bahsettiklerinde, birçoğu anneleriyle olan ilişkilerini çekişmeye dayalı olarak tanımlamaktadır. Katılımcılar, bu ilişkideki inatçılık örüntüsünü vurgulamışlardır.

3.5.2. Babanın Pasif Rolü

Katılımcıların çoğu babalarından pasif olarak bahsetmiştir. Babalarının kayıtsız ve ilgisiz olduğunu vurgulamışlardır.

3.5.3. Ailenin Kekemeliğe Anlam Atfı

Katılımcıların bir kısmı, ailelerinin, kekemeliklerini geçmişte yaşanan belirli olaylara bağlayarak anlamlandırdığını belirtmişlerdir. Katılımcılar bu hikayeleri dikkate almasalar bile, ailelerinin onları önemli bulduğunu ifade etmiştir.

4. TARTIŞMA

4.1. Kekemelik Algısı

Lacan, Ayna Evresi'ni imgesel düzenin şekillendirdiğini iddia etmiştir (Lacan, 1955). Özne, egonun oluşumuna yol açan imgesiyle özdeşleşir. (Evans, 2007). Lacan, öznenin speküler görüntüsünden yola çıkarak imgesel düzenin özne üzerinde hatırı sayılır bir çaba sarf ettiğini belirtmiştir. Dolayısıyla imgesel, öznenin bedeniyle olan ilişkisinde yani kendi bedeninin bir imgesinde köklenir (Lacan, 1956). Kekemelik bedenden kaynaklanan bir semptom olduğu için, bu, beden imajı ile imgesel düzen arasındaki ilişki üzerinden değerlendirilebilir. Katılımcıların kekemeliği bedensel bir semptom olarak algılama biçimleri, beden imgeleriyle imgesel düzende nasıl özdeşleştiklerini gösterir. Buna göre, beden imajının birincil duygulanımının,

kendini yetersiz görme, kekemelikten utanma, kekemeliği inkar etmede yattığı söylenebilir. Lacan, ego ve ayna görüntüsü arasında hayali bir ilişki olduğunu öne sürer. Bu ilişki temelde narsisttir (Lacan, 1966). Bu nedenle kekemeliği bir utanç kaynağı olarak algılamak, yetersiz hissetmek ve inkar etmek narsisistik değerde bir azalma olarak değerlendirilebilir.

Kekemeliği yetersizlik, engel, kusur, utanılacak ve inkar edilecek bir şey olarak algılayan tüm katılımcıların konuya ilişkin örnek ve açıklamaları, kendilerinin toplum ile olan ilişkilerinde yer almaktadır. Lacan, toplumun söylemini sembolik düzenle ilişkilendirir (Lacan, 1956). Lacanyen terimlerle, imgesel düzen yerine simgesel düzene girdiklerinde bu duyguları yaşamaktadırlar. Beden imgesinin simgesel düzen üzerine yazılmasına paralel olarak (Fink, 1997) kekemeliği olan öznelerde beden imgesinin simgesel düzene girdiklerinde değer kaybettiği söylenebilir.

Lacan, öznelarasılığı düzenleyen söylemin dilde kurulan toplumsal bağı temsil ettiğini ifade eder (Lacan, 1962), Başka'nın konumu öznenin konumunu belirler. Bu bağlamda, sembolik düzenin kuşatıldığı efendi söylemi ile karşı karşıya kalındığında kekemeliğin gündeme geldiği söylenebilir. Beden imajı, sembolik düzende kayıtlı olduğundan, beden imgesinin değerini toplum belirler (Fink, 1997). Katılımcıların sembolik ile karşılaştıklarında bu algılara ilişkin deneyimleri efendinin söyleminden düşünülebilir.

4.2. Otorite ile Gergin İlişki

Birçok katılımcı, otorite figürlerinin karşısında karşı diğerlerine göre daha fazla kekelediklerini belirtmiştir. Başka, toplumda Tanrı, hükümet veya diğer otorite figürleri gibi birçok biçim alır. Bu kavramların, Yasa'yı belirlediği ve toplumsal düzeni sağladığı için Başka ile güçlü bir ilişkisi vardır (Zizek, 2009). Bu anlamda öğretmen veya patron gibi otorite figürleriyle daha yüksek kekemelik deneyimi, bu figürlerle ilgili kaygı ve hata yapma korkusu, katılımcıların Başka ile ilişkisini temsil eder. Başka simgesel düzene

kaydedildiği için, katılımcıların Başka ile olan gergin ilişkisi simgeselle yüzleşmek anlamına gelebilir.

Lacan, Özne Başka'nın arzusuyla karşılaştığında ve öznenin Başka'nın arzusu için ne tür bir nesne olduğunu bilmediğinde kaygının ortaya çıktığını belirtir. Ayrıca Lacan, arzunun eksiklikten kaynaklandığını öne sürer. Bu görüşe göre, kaygı eksiğin eksikliğidir. Bu anlamda, katılımcıların otorite figürleriyle ilgili kaygı ve hata yapma korkusu yaşamaları eksiğin eksikliği olarak değerlendirilebilir. Yani kastrasyon eksikliği olduğunu söylemek mümkün olabilir. Kastrasyon, sembolik düzeni garanti eder (Evans, 2007). Buna göre kaygı, hata yapma korkusu ve daha yüksek kekemelik yaşama, kastrasyon korkusu olarak değerlendirilebilir.

Bu bağlamda terapötik olarak yapılması gereken, Başka'nın temsilleri ve özne ile Başka arasındaki ilişkinin özellikleri üzerinde çalışmaktır.

4.3. Hayali Aşağılanmadan Kaynaklanan Kaçınma

Lacan dört nesne a hakkında konuşur. Bunlar meme, dışkı, ses ve bakıştır. Lacan, bakışın bakma eyleminin nesnesi haline geldiğini ve bunun da skopik bir dürtüye dönüştüğünü iddia eder. Bu sayede bakış artık özneyi temsil etmemektedir. Bahsedilen bakış, Başka'nın bakışıdır. (Evans, 2007). 11. seminerde Lacan, göz ve bakış arasında önemli bir fark olduğunu belirtir. 'Seni gördüğüm yerden bana asla bakamazsın' şeklinde ifade eder (Lacan, 1977). Lacan, farkına varmasak ve kontrol etmesek bile görsel alanda her zaman bir bakış olduğunu iddia eder (Ümer, 2018). Bu bilgiler ışığında, katılımcıların Başka'nın bakışlarına aşağılama anlamı yükledikleri söylenebilir. Ayrıca bu anlam, "Başka'nın gözünde ben neredeyim?" sorusuna cevap arayışıyla ilgilidir. Bu soru, Başka'nın arzusunun belirsizliği olarak ortaya çıkıyor gibi görünmektedir.

Lacan'ın belirttiği gibi, kastrasyon jouissance'ı arzuyu desteklemek için reddetmektir (Lacan, 1964). Ayrıca, Lacan konuşan birine jouissance'ın yasak

olduğunu iddia eder (Lacan'dan aktaran Evans, 2007). Lacan bu alıntıda öznenin konuşan kişi olmasını sağlayan şeyin simgesel düzende konumlanabilmesi adına gösterene sahip olması gerektiğini vurgulamış olsa da, bu alıntı dil bağlamından da değerlendirilebilir. Bu açıdan bakıldığında, katılımcıların konuşmayı reddetmeleri ve konuşurken yaşadıkları sıkıntı jouissance'ın varlığı olarak değerlendirilebilir.

Yansıtma, öznenin arzu-düşünce-duygusunun başka bir özneye kaydırılmasından bahseden bir savunma mekanizmasıdır (Evans, 2007). Buna göre, katılımcıların Başka tarafından hissedilen küçük düşürülme duyguları yansıtma olarak kabul edilebilir.

4.4. Kekemeliğin İşlevleri

Katılımcılar kekemeliği kendilerinin bir tanımını olarak gördüklerini belirtmişlerdir. Lacanyen bakış açısına göre, kimliğin bir parçası olmak durumu, yukarıda bahsedildiği gibi kekemeliğin üzerinde önemli bir etkisi olan beden imajı ile özdeşleşme olarak değerlendirilebilir.

Katılımcılar adlarını söylediklerinde normalden daha fazla kekelediklerini vurgulamışlardır. Çocuk, doğmadan önce Başka tarafından adlandırılır (Fink 1999). Babanın Adı, isimlendirme yoluyla kimlik sağlayarak çocuğa sembolik düzen içinde konum kazandıran temel bir gösterendir (Evans, 2007). Bu açıdan bakıldığında, adın kimlikle önemli bir ilişkisi vardır. Buradan yola çıkarak, isimde yaşanan kekemeliğin, kekemeliğin kimliğin bir parçası haline geldiğini temsil ettiği söylenebilir. Katılımcıların kendi adında kekelemeleri veya kendilerini tanıtmaya ilgili ifadeleri, kekemeliğin Başka'nın temsillerinin olduğu yerlerde ortaya çıkması, babalık işlevine ve simgesel düzene tepki olarak değerlendirilebilir.

Katılımcıların bazı ifadeleri, kekemeliğin onlara başarısızlıklarını anlamaları için bir yol sağladığını göstermektedir. Freud, öznenin hastalıktan aldığı

doğrudan ve dolaylı bir kazanç olduğunu iddia etmiştir. Bu bağlamda, kekemeliğin kişilere karşılaştıkları başarısızlığı anlama ve anlamlandırma şansı verdiği gerçeği kekemelikten elde edilen ikincil kazancın varlığına dair bir ipucu olabilir. Benzer şekilde, Lacanyen bakış açısına göre, bu, jouissance'ın varlığının bir işareti olabilir.

4.5. Erken İlişkisel Deneyimler

Babanın Adı, simgesel babaya gönderme yapan simgesel düzene giriş vererek özne üzerinde kimlik sağlayan temel bir gösterendir (Lacan, 1955). Babalık işlevi, yasa ile arzuyu karşı karşıya getirmeden birleştirmekten sorumlu olan simgesel babanın diğer adıdır (Lacan, 1966).

Katılımcılar babalarından pasif veya umursamaz olarak bahsetmişlerdir. Glauber, kekemeliği olan bireyin babasını pasif olarak nitelemiştir (Glauber, 1953). Bu bilgiler, katılımcıların ifadelerine dayalı olarak, kekemelik durumunda babalık işlevinin sembolik düzeni desteklemek için yeterli olmadığı ihtimalini düşündürmektedir.

Çocuğun kastre edilmesinde babanın önemli bir rolü vardır. Bu müdahale sayesinde çocuk kaygıdan kurtulur. Baba, babalık işlevini yeterince sağlamadığında, çocuk, kastrasyon faili olarak çoğu zaman fobik bir nesne olan simgesel babanın yerine geçen başka bir nesne bulur (Freud, 1909). Glauber kekemeliği fobiyle ilişkilendirir çünkü kekeleyen kişilerde ses çıkarma korkusu gelişir (Glauber, 1953). Buna göre, çalışmadaki bireylerin ifadeleri çerçevesinde, detaylı klinik gözlem yapılmadan kekemeliğin yapı olarak bir fobi olduğu söylenemese de kekemelik fobik bir tepki olarak değerlendirilebilir. Başka bir deyişle, fobi nesnesine benzer olarak, kekemeliğin kastrasyonun bir ikamesi olduğu söylenebilir.

İlginç bir şekilde, katılımcılar anneleriyle olan ilişkilerinden inatçılığa dayalı olarak bahsetmektedir. Glauber, kekemeliği olan kişilerin onlarla rekabet eden bir anneye sahip olduklarını vurgulamıştır (Glauber, 1953). Bu açıdan

bakıldığında, bu ilişki dinamiğinin simgesel yasa olarak işlev görmediğini ve imgesel olduğunu söylemek mümkündür.

Benzer şekilde, katılımcıların ailelerinin kekemeliğe atfettikleri ile ilgili ifadeleri de kastrasyonun sembolü olabilir. Ancak görüşmelerde katılımcıların çoğu bu fikirlere inanmadıklarını belirtmişler ve görüşmede bunu anlatırken yüzlerinde alaycı bir gülümseme belirmiştir. Bu hem anlam atfının karakteristik özellikleri hem de ebeveynlerin söylemini, yani Başka'nın söylemini, değersizleştirmeleri nedeniyle kastrasyonun reddini gösteriyor olabilir.

5. SINIRLILIKLAR VE SONRAKİ ÇALIŞMALAR İÇİN ÖNERİLER

Bu çalışma, kekemeliği olan genç yetişkinlerin deneyimlerini Lacancı Psikanaliz ışığında inceleyen ilk nitel araştırmadır. Bu anlamda bu tezin kekeme bireylerle çalışan klinisyenlere değerli bilgiler sağladığı söylenebilir. Ayrıca, kekemeliğe ilgili teorik araştırmalar ve literatür için de yeni bir bakış açısı sağlayacak olması kıymetli görünmektedir.

Bu araştırma, genç yetişkinlere odaklanmıştır. Bu anlamda, farklı yaş gruplarına odaklanmak, farklı temaların ortaya çıkmasına neden olabilir. Bu nedenle farklı yaş gruplarında bir araştırma yapılması kekemeliğin anlaşılmasına derinden katkı sağlayabilir. Ayrıca, neredeyse tüm katılımcılar konuşurken Başka'nın bakışından bahsetmiştir. Görüşmeler pandemi kısıtlamaları nedeniyle çevrimiçi ortamlarda yapıldığından, bakışın göz yerine ekranda olması nedeniyle katılımcılar ve araştırmacı arasında bakış işlevi gerçekleşmemiştir. Dolayısıyla yüz yüze görüşmelerde araştırmacının bakışı daha belirgin olacağından görüşmelerin dinamiğinin değişmesi mümkündür. Bu bağlamda, ileri araştırmalar yüz yüze görüşmeler yürüterek olası farkları değerlendirebilir.

Buna ek olarak birçok katılımcı ailelilerinin kekemeliklerini geçmişte yaşanan korku verici olaylarla ilişkilendirdiklerini belirtmişlerdir. Bu noktada, ileriki araştırmaların, kekemeliği olan bireylerin ailelerinin deneyim ve görüşlerine odaklanması faydalı olacaktır.

6. GENEL SONUÇ

Sonuç olarak, bu araştırma kekemelik yaşayan kişilerin deneyimlerini ve kekemeliğin yaşamları üzerindeki etkilerini araştırmak amacıyla yapılmıştır. Araştırmanın bulguları, kekeleyen kişilerin kekemeliklerini yetersizlik, utanç, inkâr, kusur ve engel duygularına yol açan bir şey olarak algıladıklarını keşfetmiştir. Bu durum, kekemeliğin beden imgesini etkileyen ve narsistik değerde azalmaya neden olan bir gösteren olduğu şeklinde yorumlanabilir. Çalışmada dikkat çeken nokta, katılımcıların Başka'yı temsil eden otorite figürleriyle gergin bir ilişki içinde olmalarıdır. Bu simgesel düzene bir tepki ve kastrasyondan kaçış olarak değerlendirilebilir. Ayrıca, araştırmalar kekemeliğin, kimlik yaratma, arzu edilen karakteristik özellikleri destekleme ve başarısızlıkları anlamlandırma işlevleri olduğunu ortaya koymuştur. Bu deneyimler ışığında, jouissance'ın varlığına dayalı olarak hastalıktan ikincil kazanımın ortaya çıktığı görülmektedir. Bu çalışma ile ilgili bir diğer önemli nokta ise katılımcıların çekişmeli ilişki içinde oldukları anne ve pasif babaya ilişkin ifadeleridir. Bu bilgiye göre, kekemeliğin ailedeki dinamiklerin babalık işlevini yeterince sağlamıyor gibi görünmesine bağlı olarak babalık işlevini desteklemek adına oluşan fobi nesnesinin ikamesi olduğu sonucu çıkarılabilir. Bununla birlikte, kekemeliğin derin klinik gözlemler olmaksızın klinik bir yapıdan ziyade fobik bir semptom veya reaksiyon olarak değerlendirilebileceğini belirtmek önemlidir.

F. THESIS PERMISSION FORM / TEZ İZİN FORMU

(Please fill out this form on computer. Double click on the boxes to fill them)

ENSTİTÜ / INSTITUTE

- Fen Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Natural and Applied Sciences**
- Sosyal Bilimler Enstitüsü / Graduate School of Social Sciences**
- Uygulamalı Matematik Enstitüsü / Graduate School of Applied Mathematics**
- Enformatik Enstitüsü / Graduate School of Informatics**
- Deniz Bilimleri Enstitüsü / Graduate School of Marine Sciences**

YAZARIN / AUTHOR

Soyadı / Surname : Uluğ
Adı / Name : İrem Ceylan
Bölümü / Department : Psikoloji / Psychology

TEZİN ADI / TITLE OF THE THESIS (İngilizce / English): Subjective and Relational Experiences of Young Adults with Stuttering

TEZİN TÜRÜ / DEGREE: **Yüksek Lisans / Master** **Doktora / PhD**

- 1. Tezin tamamı dünya çapında erişime açılacaktır. / Release the entire work immediately for access worldwide.**
- 2. Tez iki yıl süreyle erişime kapalı olacaktır. / Secure the entire work for patent and/or proprietary purposes for a period of two years. ***
- 3. Tez altı ay süreyle erişime kapalı olacaktır. / Secure the entire work for period of six months. ***

** Enstitü Yönetim Kurulu kararının basılı kopyası tezle birlikte kütüphaneye teslim edilecektir. / A copy of the decision of the Institute Administrative Committee will be delivered to the library together with the printed thesis.*

Yazarın imzası / Signature

Tarih / Date

*(Kütüphaneye teslim ettiğiniz tarih. Elle doldurulacaktır.)
(Library submission date. Please fill out by hand.)*

Tezin son sayfasıdır. / This is the last page of the thesis/dissertation.